

Lla. Varr. *de re rust.* lib. 3. c. 3. Leporaria te accipere volo, non ea, quæ tritavi nostri dicebant, ubi soli lepores sunt, sed omnia septa, affixa villa quæ sunt, & inclusa habent animalia, quæ pascuntur. Hæc antiquiores Roboraria etiam appellari voluerunt à tabulis roboreis, quibus septa erant ante quām muro cingerentur.

Leporinūs, a, um, quod est ex lepore. **GAL.** De lievre. **ITAL.** Cioche è di lepre. **GERM.** Hæsin. **HISP.** Cosa de liebre. **ANGL.** Of an hare. ¶ ut Pes leporinus, leporinus cinis, apud Plin. lib. 28. cap. 11. ¶ In leporinis, **αἱρετόν**, carnis vivere dicebantur, qui laute atque in deliciis vitam agebant. Varro lib. 2. c. 11. coagulum leporinum.

Leria, ornamenta tunicarum aurea. Fest.

Letina, Insula est, provinciæ Narbonensi adjacens, è regione Antipolis, Plin. lib. 3. cap. 5.

Lernē, sive Lerna, **λίρνη**, Lacus est in agro Argivo, Herculis labore notissimus, qui in eo hydram Lernæam fertur interemisse, vicinæ omni regioni adeò infestam, ut locum fecerit proverbio **λέγην κακῶν**, hoc est, lerna malorum, de malis plurimis simul in unum congestis & accumulatis. ¶ Est & fluvius ejusdem nominis per Praisias in sinum Argolicum illabens, teste Strab. lib. 8.

Lernæus, a, um, **λερναῖος**, ut Palus Lernæa, Hydria Lernæa.

Lemiferūs, Adjectivum, **λεμιφόρος**, ut venenum lemiferum. Ovid. Epist. 9.

Lerōnis, **λερών**, Insula est Galliæ, Antipoli aduersa, cujus meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Lerōs, **λερός**, Insula est Cariæ adjacens, in mari Icario, una Sporadum, quæ & Leria dicitur, teste Strab. lib. 10. Vulgo Lero, Insulan, Lerij, i., **λερός**, dicuntur, qui olim corruptissimis moribus fuisse perhibentur. Hinc illud Phocylidis nomine circumfertur. **Λειριος κακος**, σχ. ὁ πλ. οὐ δι. Πατέτες, τοιούτων πατέτες κακούς πατέτες λερός, hoc est, Lericj mali, non unus quidem, alter verò minimè: Sed universi, excepto Patrocle, & tamen Patrocles quoque Lerius, &c. In eos rectè dicetur, qui pariter omnes gentis virtus sunt improbi.

Lerōs, **λερόν**, Illecaonum oppidum in Hispania Tarragonensi. Problem. lib. 1. cap. 16.

Lesbōs **λεσβός**, vulgo Metelin. Insula est in Aegeo, Aeolicarum urbium metropolis, quæ olim universæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus eius stadiorum centum supra mille, à Borea in austrum protensa, quingenta & sexaginta stadia longitudinis habens, feraci agro, & multa materia, ad claves conficiendas idonea. Urbes in ea fuere memoratae dignæ, Mitylene, è qua nunc tota Insula, Mitylene vocatur, & Pyrrha sita in Occidentali litore. Fuit & Eressos, & Antissa cum portu, & Methymna. Dicta Lebos ab urbis nomine, quæ in ea potentissima fuit: sive à Lesbo Iapeti filio, qui in eam insulam navigavit. Ex hac Pittacus, unus ex septem Graecis Sapientibus: item Alcaeus, Sappho, Theophrastus Philosophus, & alij viri scientiæ clarissimi orti. Ovid. 13. Metam.

— me credite Lesbon

Me Tenedon, &c. [cœpit Achilles.]

Lesbii, a, um, **λεσβίες**, ut Lesbium vinum, Gell. lib. 13. cap. 5. Vates Lesbia, i. Sappho, Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Trist.

Lesbōs, a, um, Horat. lib. 2. Carm.

Lesbos refugit tendere barbiton.

Lesbōdēs, dicuntur mulieres ex Lesbo, **λεσβίδες**. Sappho apud Ovid. in Epistol.

Leibides insamem qua me fecisti amata,

Definite ad citharas turba venire metas.

Lessa, machina bellicæ genus. L. g. b.

Lessús, us, Lugubris ejulatio. **ἡσσός μισθέδη μῆνε βέβαιος.** **GAL.** Pleur, cri de dueil, lamentation. **ITAL.** Pianto. **GER.** Ein trügliches heusen und weinen. **HISP.** Endecha ó llanto sobre muerto. **ANGL.** A bewailing, lamentation. **Plaut.** in Tuc. Thetis quoque etiam lamentando lessum fecit filio. Cicer. de legib. Mulieres genas ne radunto: néve lessum funeralis ergo habento. His enim verbis significatur lamentationem lugubrem in funeribus prohiberi.

Lestōri, Populi Indiae extra Gangem, qui feri & sylvestres esse dicuntur, & in specubus habitare, & corvis albis & psittacis abundare. Meminit horum Ptol. lib. 7. c. 2. Hodie Regnum Pego dicitur.

Lestrygōnēs, sive potius Læstrygones, cum diphthongo in prima syllaba, **λεστρυγόνες**, Italiae totius populi immanissimi, agrum Formianum non procul à Caïeta incolentes, humanaque carne vescentes. Dicti Læstrygones δάστις λεστριας, hoc est à latrociniis: de quibus copiosius egimus suo loco.

Lestrygoniūs. Adject. **λεστρυγόντος**, ut, Amphora læstrygonia. Horat. 3. Carm. Ode 16. Rupes Læstrygonia. Sil. lib. 7.

Lethætis, **λεθαιτής**. Fluvius Asiae ortum habens à Pactio Ephesianum monte, & circa Magnesiam urbem in Meandrum influens. Autor Strab. lib. 14. ¶ Est & Lethæus alius in Creta insula, non procul à Corte, Idem lib. 10. ¶ Sunt & alij ejusdem nominis fluvij, qui ab eodem lib. 14. recensentur.

Lethætis, lethale. Vide Lethum.

Lethargus, i. **λεθαργός**. **GAL.** Maladie qui fait dormir excessivement, & assoupit le malade en sorte qu'il lui fait oublier toutes choses. **ITAL.** Malattia che induce sonno, & obbligazione d'ogni cosa. **GERM.** Die schlafsucht ist ein solche Krankheit da einer über die maß völ schlaffen müß/aller Dingen vergift vñnd schier vom im selbs kompt. **HISP.** La enfermedad que mata dormiendo. **ANGL.** A drowsie and forget full sicknesse. ¶ Est corpori seu mortui, & inexpugnabilis penè somni necessitas, cum alienatione mentis, ut inquit Celsus lib. 3. cap. 20. Plin. lib. 20. c. 12. Præterea insaniam facere, & lethargos, & jecinoris vitia, &c. Quidam Latine Veternum dici putant: quamvis Plin. in raphini medicinis veternum à lethargo distinguere videatur. Locum eundem in corpore occupat quem phrenitis, nimurum cerebrum: matrem verò habet contrariam. Gignitur enim ex abundantia pituitæ, quam phrenitis ex flava bile adusta nascatur. Dicitur autem Lethargus (ut quidam putant) δάστις λεθαιτης, hoc est, ab obbligione. Nam iteo morbo obbligio contingit omnium rerum, à pituita frigidore, humidioréque cerebrum refrigerante, & madefaciente, & præcipue

postiores ventriculos cerebri occupante, in quibus quidam memoria sedem esse volunt, quanquam verisimilius est eam per totum cerebrum esse diffusam.

Lethargia, etiam pro lethargo ponitur. **ANGL.** A drowsie and forget full sicknesse. **Plinius lib. 24. cap. 9.** Semen instillatur in lethargia & phrenesi.

Lethargicus, a, um, **λεθαργικός**. **GAL.** Qui est malade de lethargie. **ITAL.** Inferme di letargo. **GERM.** Mit der schlafsucht beladen. **HISP.** Que tiene tal dolencia. **ANGL.** That has a drowsie and forget full sicknesse. ¶ Qui lethargiam patitur. Plin. lib. 20. c. 4. Hydropicis quoque ex aceto, & hñapi sumpti, & lethargicis. ¶ Usurpat etiam adjuncti nominis significatione: ut Lethargicus morbus. Idem lib. 28.

Lethargici, canes clandestini, tacite mordentes. **RH.**

LETHÈ, **λέθη**. **GERM.** Ein hellisch er fluss/der vergessenheit bringt aller Dingen dem so daraus trennt. ¶ Nomen fluvij, quem apud inferos esse Poëtæ tradiderunt, cuius latices si quis gustasset, omnium præteriorum rerum oblivisci voluerunt. Idcirco δάστις λεθαιτης, id est, ab obbligione nomen habet. Datus est hinc fabule locus, mortentibus omnium rerum oblivionem intrumpere. Constat autem hunc annem in Africa circa extreum Syrium cornu, Berenicem urbem alluere: sed ea apud omnes fama est, hunc fluvium ab inferis ad ea loca inundatione prorumpere. Lucan. lib. 8.

Quam iuxta Lethes tacitus perlabitur annus,
Infernus (ut fama) trahens oblioia venis.

Lethætis, a, um, **λεθαιτης**, Virg. 6.1. Æneid.

Lethæumque domos placidas qui prænatat annem.
Catull. ad Oriall.

Namque mei nuper lethæo gurgite fratri
Pallidulum manans alluit unda pedem.

Ovid. Eleg. 9. lib. 4. Trist.

Et tua lethæo acta dabantur aquæ.

LETHUM, i, à λεθη, autore Festo. Priscianus scribit Letum à Leo, quo veteres utebantur pro deleo. Alij Letum, à luo. Alij Letum quasi minimè lætem. Mors, interitus. **תְּרוֹת מָרוּתָה.** **μοισης, δάστις.** **GAL.** Mort. **ITAL.** Morte. **GERM.** Todt. **HISP.** Muerte. **ANGL.** Death. ¶ Cicero. i. de divin. Tamen eodem sibi letho, qui ipse interisset per eundum. Virg. 5. Æneid.

Millia multa daret letho, gemitentque repletæ

Annæ.

Ovid. 1. Trist. Eleg. 2.

— Genus miserabile lethi.

De etymo, & scriptura hujus dictioonis, diversa diversa sentiunt. Priscianus putat ab antiquo verbo leo derivari, quod veteres usurparunt pro deleo, unde etiam sine aspiratione scribendum putat. Apuleius à luo deducit, & pet et in priore syllaba scribi præcipit. Alij per antiphrasin dictum putant ab adjective *letus*, quod minimè sit lætem, sed omnium rerum tristissimum. Verissima videtur Varronis, & Festi opinio, qui δάστις λεθαιτης, hoc est ab obbligione dictum putant, quod per mortem omnium rerum obrepatur obbligo. Veteres enim abstinebant mortis mentione ne cogerentur, δυσφρενι. Itaque ambitionem pro morte dixerunt, ut Graeci οὐχεῖ, & codem modo lethum, quasi λεθαι, obbligionem. Unde etiam Poëtæ lethum fluvium apud inferos esse finixerunt, cuius aquæ gustatu nos omnium rerum protinus obbligisci credidetur.

& letho est ultimus ipse datus.

Ovid. 6. Fast.

Quem letho fallax hospita pane dedit.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Viveret aut certè lethum sine criminе haberet.

Idem 13. Metamorph. Emortuum me mavelim letho malo. Plaut. Aul. sc. 3. a. 4.

Lethalīs, **λεθαίτης**. Mortiferum. **ταυράπιος νεκταρος.** **GAL.** Mortel. **ITAL.** Mortifero, mortale. **GERM.** Todtlich. **HISP.** Cosa mortal. **ANGL.** Mortal. **death, deadlie.** **Plin. lib. 11. cap. ult.** Homini non ante diem septimum lethalis inedia. Durasse & ultra undecimum certum est. Idem de viru illustr. Tarquinium gravi quidem, sed non lethali vulnera accepto petere: ut, &c. Virg. 11. Æneid.

Qua vulnus lethale ferat.

Ovid. 13. Metam.

Qua patuit, ferro lethalem condidit in seim.

Lethaliter, adverbium. **ταυράπιος, οὐχεῖς.** **GAL.** Mortellement. **ITAL.** & **HISP.** Mortalmente. **GERM.** Todtlich. **ANGL.** Deadlie. **Plin. lib. 11. c. 37.** Oves quidem lethaler circum renes concreto pingui.

Lethifer, a, um, quod mortem infert, mortalis. **ταυράπιος φέρεις.** **GAL.** Qui apporta la mort, qui fait mourir. **ITAL.** Che da morte, mortifero. **GERM.** Das den tod bringt. **HISP.** Cosa mortal. **ANGL.** That causeth death. **Colum. lib. 7. cap. 12.** Et, ut pluti mi pastores affirmant, tabies acetum, lethifer morbus huic geneti. Ovid. 7. Metam.

Lethiferia calidi spirarunt astibus Austr.

Virg. 10. Æneid.

queis tela; sagitta;

Corytique leves humeris, & lethifer arcu.

Letho, as, Morte afficio, **ταυράπιοι hemib. ταυράπιοι.** **GAL.** Faire mourir, tuer. **ITAL.** Dar la morte, uccidere. **GERM.** Todten. **HISP.** Matar, dar la muerte. **ANGL.** To kill. **Ovid. 3. Metam.** de Cadmi sociis à serpente interemptis.

Vi nemus intravit, lethæaque corpora vidit.

Levāmēn, **λεβαμέντου** Lévātio, vide Levo in Lævia. αράχε φίστης κεφισιδης.

Levānā, dea, quæ pueris præterat de terra levandis: ut inquit Augustinus.

Leuca, mensura quædam viæ: aliter leuga. **Leucæcānthæ, λευκάκανθæ,** Herba est in cacumine aculeum habens, radice cypri, quæ commanducata dentium dolores sedat. Alio nomine

mine Rhamnus dicitur. Item carduus beatæ Mariæ, folia lactucæ habens, maculis albis conspersa. Vide Fuchsium. { ANGL. Arabin. } Dioctor. lib. 3. c. 21. Plin. lib. 22. c. 6.

Leūcāchātēs, chatæ, masc. gener. λευκάχατης, Gemma candida ex genere Achatum. Plin. lib. 37. c. 10.

Leūcānthēmīs, λευκάνθεμος. Herba est quæ & Anthemis, & Leucanthemum à nonnullis vocatur: ab aliis etiam Chamæmelon, eò quod mali odorem habeat. Vide lib. 22. cap. 21. Officinæ hodie Chamomillam vocant.

Leūcāthiōpēs, λευκαθιόπη, teste Plin. lib. 5. cap. 7. Populi sunt interiores Libyæ; qui supra Getulos Meridiem versus primi occurunt. Libyæ Egyptiæ proximi. { Die Weissend Moren / Ein volck im innern Libia. }

Leūcādiā, λευκαδία, vulgo Lucada, ò S. Maura. Peninsula fuit contra sinum Ambiacum. operâ accolarum à continente absissa, arenæque accumulatione rutiis continentis reddita, ut tradit Pompon. Mela lib. 1. Hæc etiam Neritis appellata fuit. { Plin. lib. 4. cap. 2. Deinde Leucadida ipsa peninsula, quondam Neritis appellata, operâ accolarum absissa à continente, ac reddita, ventorum flatu congeriem arenæ accumulationis: qui locus vocatur Dioryctos. Leucadia Opacia, locus Romæ. Plaut. Curc. sc. 1. a. 4. }

Leucagus. vir imperfectus, excusus curru, apud Virg. lib. 10.

Leūcārgillūm, Λευκαργίλλος. Argilla candidæ genus, quo in agro Megarico utuntur, in humida-duntaxat, frigidaque terra proveniens. Vide Plin. lib. 17. cap. 7.

Leūcās, adis, λευκά. Oppidum est in Leucadia peninsula, olim Neritum appellatum, teste Plin. lib. 4. c. 1. Quinetiam Strabo totam peninsulam, sive ut ipse appellat) insulam (aliquando enim humano opere à continenti fuit absissa, & rutiis arenæ alluvione eidem annexa) Leucadem appellat, eodem quo oppidum nomine. Leucadem (inquit lib. 10.) in insula formam redigerunt, & in eum locum transportato Nerito, qui quondam fuerat isthmus: nunc verò frenum, & euripus est, ponte jugabilis, mutato nomine dixerunt Leucadem, sumpte (ut reor,) à leucate vocabulo.

Leūcādiūs, a. um, denominativum, quod est ex Leucade insula. Ovid. in Epist. Sapphus,

Tu quoque mollis Amor pennas suppone cadenti,
Ne sim Leucadia moreua crimen aquæ.

Idem 3. Fast.

Tristia Leucadio sacra peracta Deo. (i. Saturno.)

Leūcāspīs, λευκασπίς, unus ex comitibus Aeneæ, natione Lycius, unà cum Oronte in Tyrrheno mari tempestate submersus. Virg. 6. Aeneid.

Cernit ibi moestos, & mortis honore carentes
Leucaspim, & Lycia ductorem classis Orontem.

Leūcātes, λευκάτες. Promontorium est Acarnaniæ, ad sinum Ambra- cium. Apollinis templo nobile: à petræ candore nomen habens. Vitg. 3. Aeneid id

Mox & Leucata nimboſa cacumina montis,
Et fo- midacutus nautis nperitur Apollo.

Leūcē, λευκη. Parvum oppidum in finibus Joniæ, & Aëolidis, non longè à Smyrna olim insula. Autor Plin. lib. 5. cap. 29. { Est præterea Leuce parva insula Ponti, Borysthenis amnis ostio objecta, quæ quod Achilles in ea sepultus fuerit, etiam vocatur Achillea: ab aliquibus etiam Macaron appellata. Idem lib. 4. cap. 13. { Aliud item hujus nominis oppidum in Italia stadiis quingentis à Tarento distans. Lucan. lib. 5. }

Secretaque littera Leuce.

Sunt item Leuce, insulæ quinque Lesbo adjacentes, quatum meminit Plin. lib. 6. c. 3. }

Leūcē, λευκη, à Græcis appellatur, quam Latini populum albam appellant. Galli à tremula frondium mobilitate T. ambulam nominant. Vide infra in dictione Populus. { Est item Leuce, herba mercuriali si- millima, nisi quod per medium folium linea alba transcurrat: unde & Mesoleucon appellarunt. Autor Plin. lib. 27. c. 11. { Est item Leuce morbi genus quod Latini vitiliginem appellant.

Leūcē. Populi inter Belgas, Mediomaticibus finitimi, jaculandi olim peritissimi: iidem (ut putatur) cum iis quos hodie Luxemburgensis vocamus. Lucan. lib. 1.

Optimus excesso Leucus Rhemus que lacerto.

Leūcippūs, λευκίππος, Philosophus fuit Eleates, sive, ut aliis placet, Abderites, Zenonius auditor, qui universum quidem infinitum esse dixit, ejusque partes plenum esse, & inane, omniisque fieri ex atomis sibi invicem implicatis. Reliqua vide apud Laertium. Meminit hujus & Cic. 4. Tusc.

Leuciscus, λευκίς, pescis è mugilum fluvialium genere, à candore. Leucochalcos, Orichalcum L. g. b.

Leūcōchryſus, λευκόχρυſος, Gemma est ex hyacinthorum genere inter auri colorem venâ candidâ interveniente. Autor Plin. lib. 37. cap. 9.

Leucogæa, Gemma est tora candida, quæ & Galactites, & Leucographia appellatur, lactis succo & sapore notabilis. Plin. lib. 37. c. 10.

Leucogeī, vulgo Limera. Colles sunt in agro Campano, inter Neapolim & Puteolos. in quibus sulphur præstantissimum effodiebatur, & eretæ genus optimum, quod alicæ admistum, candorem simul affebat & teneritatem. Fontes quoque ex his collibus erumpabant, vulneribus medicinam dentibusque firmitatem afferentes. Vide Plin. lib. 18. c. 11. & lib. 31. c. 2. & lib. 35. c. 15.

Leūcōgrāphīs, idis, λευκόγραφη, Herba quædam utilis sanguinem excreantibus. Plin. lib. 17. cap. 11.

Leucōion, λευκίον, Dioscoridi. { GALL. Violette. ITAL. Viola, garafano. GERM. Nægelin/violein. HISP. El alhelí blanco. ANGL. The violet or stock giliofer. } Lieet pro ratione etymi violam albam videatur significare, tamen & pro lutea, & purpurea solet usurpari. Neque tamen est, quod Leucōij nomine cum intelligas florem, quem in Græci, Latinis violam propriè appellant: sed quem vulgus ab odoris similitudine cariophyllos nominat: sive is albus sit, sive luteus, sive purpureus.

Uade Leucōion album dixit Colum. lib. 1. innuens nimirum etiam aliorum colorum esse leucoia.

Leucola, apud Plin. lib. 5. c. 17. Promontorium Pamphyliæ, Lyciae conterminæ. { Est & insula prope Cyprum, & quidem in mari Lycio. } Strabo quoque portum in Cypro vocari tradit Leucola.

Leūcōmā, tis, λευκωμα. Album dicitur, hoc est, tabula illa in qua judicium descripta erant nomina, & in qua singulorum annorum acta literis mandabantur à Pontifice maximo. Pictatum alias dicitur, & matrix. Hermolaus. { Accipitur etiam Leucomæ, λευκωμα, pro albugine oculorum, & albo ovi, quod vitellum ambit. }

Leūcōmændēs, λευκωμανδēs. Pisces exigui, qui & Bœnis appellantur, ut ex Speusippo annotavit Hermolaus.

Leūcōn, is, λεύκων, Rex Ponti à fratre Ozylocho necatus, quod cum ejus uxore adulterij & incestus consuetudinem haberet. Ovid. in Ibis.

Aut pia te easo, dicitur adultera: sicut

Quæ cecidit Leucon vindice dicta pia est.

{ Est item Leucon λεύκων, genus quoddam ardeo latum, à candore ita dictum: de quo Plin. lib. 10. c. 60.

Leuconius, a. um, vel Leuconicus, a. um, Perottus, Leuconicas lanas apud Martiale exponit Leuconicum tomentum.

Leuconium, ij, sive Leuconicum, idem Mart. lib. 11.

Culcitra leuconico quæ viduata suo.

Idem ib. 4.

Oppressa nimium vicina est fascia pluma,
Accipe leuconicus vellera rasa sagis.

Legitur, & Lingonius.

Leūcōpātyphūs, λευκόπτηφυς. Candidis vestibus indutus, nulloque pretioso fuso inebratis. Est enim παρέψη, vestium contextus. Unde tritum est apud Græcos proverbium, Τέλετες λευκόπτηφυς ἐστι, τὰ δὲ εἴδη ἀπερρόπτηρος, in eos dici solitum, qui in vestium quidem sumptu frugi sunt, animi verò luxu diffluunt. Vide Cæl. Rhodig. lib. 6. cap. 7.

Leūcōpētālūs, λευκόπτηλος. Gemma, quæ candorem nivis auro distinguat. Plin. lib. 37. cap. 10.

Leūcōpetrā, λευκόπτηρα. Vulgo, Capo delle armi, spartimento en Calabria.

GERM. Weissenfels ist ein vorgebirg zu hinderst in Italien gegen Siciliens. { Promontorium è regione Siciliae in agro Regino, à candore nomen habens. Cic. 1. Philipp. Quum autem me ex Sicilia ad Leucopetram (quod est promontorium agri Regini) venti detulissent, ab eo loco descendendi, ut transmitterem.

Leūcōphā, a. um, cum diphthongo, color ex albo & fusco mixtus, subniger. { λευκόφαυος. GAL. Couleur mestée de blanc & gris, cendré, gru, blanchastre. ITAL. Fosco, quasi nero. GERM. Grau. HISP. El pardillo. ANG. Gray of colour. } Nam λεύκων, album dicunt Græci, φαινε fulcum, hoc est, subnigrum. Plin. lib. 32. c. 19. Iecur rubetæ, vel cor alligatur in panno leucophæo, & quartanis prodest. Viruvius de his coloribus scribens, Fontes, inquit, flumina sunt, quorum potu pecora, quamvis alba sint, aliis locis procreant vellera leucophæa, aliis locis pulla, aliis coracino colore. Idem, In campis Trojanis, proximè flumen, armenta rufa & pecora leucophæa nascentur. Nos colorem cineritum vocamus, hunc verò vulgus in Gallia griseum appellat.

Leūcōphātūs, qui est colore leucophæo indutus, ut Franciscani monachi. { λευκόφαυτος. GAL. Vêtu de gris. ITAL. Vestito di fosco. GER. Grau bekleidt als die Warfüßer münch. HISP. Vestido de pardillo. ANGL. Clothed in gray or russet. Mart. lib. 1.

Amator ille tristum lacernarum,
Et basitanus, atque leucophætus.

Scribitur & Leucoratus. { Sunt & medicamenta certi generis hoc nomine: quasi subfuscæ, sive subcandida.

Leūcōphēgmātīa, λευκόφλεγμα, Species est hydropolis, quæ aqua subter cutem inæqualiter collecta, alibi aliter extuberat. Alio nomine hyposarcia, λευκόφλεγμα appellant. Vide Cels. lib. 3. cap. 21.

Leūcōphōrum, λευκόφορος. Glutinum, quo aurum ligno inducitur: fit ex sinopidis Ponticæ selibra, filis lucidi libris decem, & melini Græcensis libris duabus, mistis, & per dies duodecim una tritis. Plin. lib. 35. cap. 6.

Leūcōphīlāmūs, λευκόφιλα, Gemma, quæ candidam nigrumque oculi speciem continet, alijs rutila. Plin. lib. 37. c. 10.

Leūcōpolīs, λευκόπολις. Oppidum Asiae in sinu Doridis, apud Plin. lib. 5. c. 29. { Weissenburg in Asia. }

Leūcōpygī, λευκόπυγη, Molles & effeminati, quasi candidis natibus, qui scilicet nates habent depilatas. Quibus opponuntur melampygæ, hoc est, fortis & viriles, quibus, nates pilis nigricant.

Leucorum civitas, id est, Tullum, Toul en Lorraine, V. E. sub M. Treverensi. Vide Metis.

Leūcōsiā, λευκοσια. Insula contra Peñstanum sinum in mari Tyrreni Leucaniae adjacens, (ut Strabo lib. 16. refert) parvum ad continentem habens cursum. Dicta Leucosia ab una Sirenum, quæ hoc in loco perit, quum spreta ab Ulyssie, in profundum se abiecisset. Fessus ab Aeneæ consobrino, loco datum nomen existimat. { Quin & Samothracia Leucosia prius est appellata, ut inquit Ari. stoteles.

Leūcōstictōs, λευκόστικος. Marmoris porphyritici genus, candidis intervientibus punctis. Plin. lib. 36. cap. 7. Rubet Porphyrites in eadem Aegypto ex eo candidis intervientibus punctis, Leucostictos vocatur.

Leūcōsyrīa, λευκοσυρία, prius dicebatur, quæ nunc Cappadocia. Strabo lib. 12.

Leūcōsyrūs, λευκόσυρος, flavius Ciliciæ, Pyramus postea dictus. Steph.

Leūcōthē, λευκόθη, schachar. λευκήθη. GAL. L'aube du jour, le point du jour, l'Aurore. ITAL. Aurora. GERM. Die morgentöte. HISP. Alva. ANGL. The break of the day or shie the day. { Quam & Matutam Latinis vocaverunt, eadem est cum Aurora. Leucothea dicta, quasi alba dea. Cicer. 1. Tusculano. Quid ino Cadmi filia, nonne Leucothea nominata à Græcis, Matuta habetur à nostris? De hac vide plus supra in dictione Iuno.

Leu^cōthōē, adūnōē, Orcami Regis Babyloniorum filia fuit ex Eury nome, quam à Phœbo gravidam factam quum pater vivam defodere, Phœbi miseratione mutata est in arborem thuriferam. Vide Ovid. lib. 4. Metam.

Leucrocuta, Æthiopica fera pernicissima humanas imitans voces, asini feri magnitudine, cruribus cervinis, collo, caudâ, pectore leonis, capite camelii, bisulcâ angulâ, ore ad aures usque rescisso, dentium locis ossc perpetuo. Autor Plin. lib. 8. cap. 21.

Leu^cōtrā, λευκή, τὰ. Vicus est Boeotiae juxta Thespias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeoque attrivit, ut postea imperium nequierint reparare.

Leu^cōtrīcūs, a, um, ut Leuctrica pugna, Leuctrica monumenta. ¶ Leuctrica puellæ Hippo, & Miletia, sive (ut aliis placet,) Theano & Euxippe, Scedasi filiæ fuerunt: quæ à Lacedæmoniis quibusdam hospitibus vim passæ, doloris impatientiâ sibi necem intulerunt, cōquæ in campo sepultæ sunt, in quo postea commissa est ea pugna, quâ Lacedæmoniorum opes conciderunt. De his sic scribit Hieronymus contra Iovin. Quo ore laudanda sunt Scedasi filiæ in Leuctris Boeotiae, quas traditum est absente patre duos juvenes prætereunte jure hospitij suscepisse, qui multum indulgentes vino, vim per noctem intulere virginibus, quæ amissâ pudicitâ, nolentes supervivere, mutuis conciderunt vulneribus. Plutarchus tamè in Narrationibus amatoriis, ab ipsis hospitibus puellas post stuprum occisas ait, & in puteum conjectas, cadaveraque earum à Scedaso canis indicio fuisse inventa.

[Homo leucana alias Leucuna, pro levî, Gell. ex Raberio c. 7. lib. 16. Leucus, λευκός, i.e. albus, piscis apud Theocrit. in Berenice.

Leūdis, is, & plurali leudes, leudum, leudibus: aut, leodes, um, ibus, subjecti principis, ejus imperio ac ditioni parentes.

Levi, nomen Patriarchæ: à quo Levita, seu Levites, λευίτες, pro eo qui est de tribu Levi: Hieronym. in Exod. Aaron frater tuus Levites, scio quod eloquens sit. Hinc Leviticus a, um, λευίτης, possessivum.

Leviāthān, dictio Hebræa, quâ significatur Draco, seu serpens. Nam (ut inquit Hieronym.) Iudei dicunt draconem magnum, quem fecit Deus Leviathan: & est in mari, & aiunt; Quando recederet Oceanus, draco vertitur.

Levydēnsā, (autore Servio) Vile genus vestis, sic dictum, quoniam filo admodum raro esset textum. { ANGL. A coarse garment of great rough threads shinnely wrought. } Cic. Dolabella, Sed ego hospiti veteri & amico munuscum mittere volui levidense, crasso filo, cuiusmodi esse solent ipsius munera. Ibi Cicero parum elaboratam, atque expolitam orationem pro Deiotaro, quam Dolabellæ requirenti mittebat, vocat proverbij figura, Munus levidense, hoc est, munus vile, & minimi pretii, cuiusmodi solent esse Regis Deiotari munera. Quondam inter hospitum xenia vestes in primis erant.

Levidensis, leviter densus, non admodum.

Levigo, est leve & facile facio, exonerio.

Levigo, complano, à levî, id est, planus. Vide Levîs.

Leviga, æ, instrumentum levigandi, quod etiam planatorium vocatur. Voc. ver. vox barbara.

Levio, leve facio. Ver. Dit.

Levîr, i, affinitatis nomen, Frater uxorius, vel mariti. { יְהוָה יַחֲמָם, δαίμονας. }

GAL. Le frere du mary, le beau frere, soit au mary ou à la femme. ITAL. Cognato. GERM. Der chefravon oder dess ehemanns bruder / schroager. HISp. El marido de la hermana, o el cuñado. ANGL. The husbandes brother. } Nonius, levir dicitur frater mariti, quasi lœvus vir. Modestinus Juriscons. de grad. affin. l. non facilè. §. 6. Viri frater, levir est is apud Græcos δαίμονας appellatur: sic enim Helena ad Hectorem dixit: Δάιμον ειναι κωνσταντινος, επειγοντος, id est, levir mei canis omnis mali causatricis horrida.

Levis, e, à λεῖνος Exiguus ponderis res, expeditus, celer. X. Gravis. { καλὸς πόχες. λεῖφεται, λεῖφεται. GAL. Leger. ITAL. Liggero, leve, sensa peso. GERM. Leicht, gering. HISp. Liviano di peso, o peso. ANG. Light. } Virg. lib. 12.

Corytique leve humoris, & lethifer arcus.

Leve illud propriè dicitur esse, quod facilius sursum attollitur, quâm deorsum tendat: ut ignis.

—levi veetus per inania curru.

Tibull. lib. 4. Levibus umbris. Ibidem.

Occurrat tacito me levius umbra sibi.

Ovid. 5. Fa. 1.

Lufus equis nunc est, levibus nunc luditur armis,

Idem Eleg. 12. lib. 3. Trist. Levis causa, Idem Eleg. ult. lib. 4. Levem servitatem reddere, Plaut. Capt. sc. 1. a. 2. Levis manus artificis. Matt. Epigram. 52. lib. 6. Levi manu quartere. Senec. in fin. nat. quæst. ¶ Leves, pro viles: & levitas pro viles dici, docet Gell. cap. 1. lib. 7. Leve etiam dicitur, quod licet non protus sine pondere sit, parum tamen habet ponderis, ut Levis armatura. Cic. 10. Philipp. Nostræ sunt legiones, nostra levis armatura, nostri equitatus, &c. Levis armaturæ milites sunt pedites expediti, non magno armorum pondere onerati. Eadem quoque ratione, Levis armaturæ equites dicuntur. Et à Cic. 2. de divin. Levis armaturæ excursio in oratione. eleganter dicitur pro prima argumentorum leviorum texture. Sed hæc inquit, fuerit nobis tanquam levis armaturæ prima orationis excursio; nunc cominus agamus, experiamurque, si possumus cornua commovere disputationis tuae. ¶ Transfertur etiam ad animum: unde Leves homines, vocantur inconstantes, qui facile opinionem mutant, viles, & nullo honore digni, ἀστεῖοι, quemadmodum econtrariò graves dicimus, constantes, severos, prudentes. Plaut. Men. Quid ais homo levior quâm pluma? Hinc Levis autor, à Liv. lib. 5. ab Urbe, dicitur, cui nulla sit adhibenda fides. Sed, inquit, autem levem, nec satis fidum super tanta re esse patres rati. Et à Terentio in Hecyr. ea dicuntur levia, quæ vana sunt, & nullius, aut certè parvi momenti: levia, inquit, hæc sunt, quæ tu pergravia esse in animum induxi tuum. Et Cic. ad Attic. lib. 4. quod indiligenter agitur, levi brachio agi, dixit: Consules, inquit, qui illud levi

brachio egissent, rem ad senatum derulerunt. ¶ Levis quandoque accipitur pro parvo, ut Levis dolor. Idem 1. de finib. Plaut. in Pœnulo, — verum ita sunt omnes isti nostri divites: Si quid bene facias, levior pluma est gratia, hoc est, nullam, aut parvam habent gratiam. Levi admodum vomere sauciare sumimam partem terræ, dixit Columell. lib. 2. pro leviter terram arare. Levis esse sententia, dicuntur ij, qui sententiam sepe mutant. Terent. in Hecyr. Itidem mulieres illæ sunt fermè, ut pueri, levi sententia. ¶ Leve interdum pro minus odioso: ut quum dicitur, Leve nomen. Cicer. pro Roscio Amerino, Sin eos quos qui levior nomine appellant, percultores appellant, &c. ¶ Vina levia, id est tenuia. Plin. ait levissimum vinum celerrimè inveterari. Habere aliquid in levi. Tacit. lib. 19. Quocunque casu accidit, dum atrociora metuebantur, in levi habitum.

Levīculūs, a, um: diminutivum à levis. { λευκούλης, λευκούλης. GAL. Un pen leger. ITAL. Alquanto leggero. GERM. Einwas leichtfertig. HISp. Liviánico un poco. ANGL. Somewhat light and wanton. } Cic. lib. 5. Tusc. Leviculus sanè noster Demosthenes, qui illo fusculo delectari se dicebat, aquam ferentis mulierculæ, ut mos in Græcia est, &c.

Levisata, tunica militaris, fortè, lena sagum tunica militaris.

Levisticatum, potionis genus. L. g. b.

Levīsculūs, cuius posit. leviculus, ut molliusculus, molliculus. Plin. Epist. lib. 1. Facit versus quosdam sanè, sed data opera molliusculos leviusculosque duriusculos quosdam.

Levītā, qui est ex familia Levi. ¶ Levita etiam ex patronymico cessit in religiosum nomen, quia Levitæ ad ecclesiasticarum rerum administrationem assumpti sunt loco primogenitorum, qui initio à tempore cædis primogenitorum in Ægypto Deo erant consecrati.

Levīticūs, a, um, ad Levitas pertinens.

Leviticus, liber tertius Mosis appellatur, eo quod Levitarum ministeria & diversitatem victimarum exequitur, totusque in eo ordo Leviticus annotatur. Isid. lib. 6. 2.

Levītās, Exilicas, item inconstantia, mobilitas. X. Gravitas. { ιψη πάθητη παχύτης, παχαζύθη. ιδιφέροντας, καρφόντας. GAL. Legereté, inconstance. ITAL. Leggerezza, inconstanza. GERM. Leicht; item Leichtfertigkeit. HISp. Livianidad de peso, o de peso. ANGL. Lightness, unconstancie. } Plin. lib. 11. c. 11. Syncerum quidem deprehenditur levitate. Modò de virtu gravitati & constantiæ contrario, άστατια. Cicer. Quum in Antonio genus quoddam sordidissimum vitæ demonstrare veller, quod in caupona delitesceret, quod ad vesperum potaret, quod ore involuto iter faceret ne cognosceretur. Videte (inquit) hominis levitatem: tanquam prorius ista dedecora hoc virtu notarentur. ¶ Levitas, pro virtute, sicut leves pro viles, docet dici Gell. cap. 11. lib. 7.

Levītēr, adverbium, Negligenter. { ιδαφέρως, καρφώς. GAL. Legerement, soudainement, brièvement. ITAL. Leggurmense, da buffoni. GERM. Leichelich/schlechtlich anhin. HISp. Livianamente. ANGL. Lightly, a lite. } Sueton. de claris Gramm. Functusque militia, studia repetit; quæ jam inde à puero non leviter attigerat, id est, non parvo tempore literis operam dederat, aut non diligenter à pueritia attigerat, & multò plus quam à limine salutaverat. ¶ Aliquando ponitur pro breviter. Cic. in Catone. Tamen, ut levissime dicam, &c. Idem pro Rose. Amer. Non omnia dicam, & leviter unumquodque tangam, hoc est, obiter, & quod dicitur in transcurso, Idem pro eodem. Sed in animo est, quemadmodum antè dixi; leviter transfire, ac tantummodo perstringere unamquamque rem. hoc est, succinctè, & breviter tractare. ¶ Dicitur etiam pulchritù in eadem significatione, Leviter in transitu attingere aliquid: ut apud Quint. lib. 7. cap. 4. ¶ Ponitur aliquando pro parum, & pro ejus diminutivo secundo paululum, sive admodum parum. Plaut. in Pœnulo, & quanquam bene volumus leviter lenonibus. Plin. in Epist. lib. 6. Ea tamen quæ sunt pretiosiora, aut integra manent, aut levissime laesa sunt, id est, admodum parum. Cic. 2. de nat. deor. Genæ oculis subiectæ, leviterque eminentes, id est paululum. Idem lib. 2. de Orat. Leviter eruditus homo, id est, parum, & vix mediocriter. ¶ Aliquando ponitur pro facile, patienter, siue æquo animo. Idem ad Attic. Id gravior equidem, sed aliquanto levius ferebam. ¶ Levius, pro Minus, ut apud Horat. 2. Serm. Satyr. 7.

— quanto constantior idem

In viris, tanto levius miser, &c.

Dolere levius, Ovid. in Ibis.

Levifidūs, a, um. Qui facilè fidem violat. { λευκίνης, λευκίνης. GAL. Qui est de lege foy, quin est point ferme. HISp. Che non ha ferma fide. GER. Der sein glauben oder zusagen ring schätzt. HISp. Cosa da mala y livia. ANGL. Light of faith. } Plaut. in Persa, Omnes sunt lenæ levifidæ.

Levip̄s, hujus levipedis, omnis generis. Celer, & pedibus levius. { λευκίνης. GAL. Qui est leger de pied, qui va vite, leger à la course. ITAL. Che ha i piedi veloci. GERM. Ring zu fuß. HISp. El que ha los pies ligeros. ANGL. Light of foot. } Varr. 3. de re rust. cap. 12. Aelius putabat ab eo dictum leporem à celeritudine, quod levipes esset. Vide Levis.

Levisomnūs, a, um, quod levius somno est, elegans canum epicheton, qui vi somno premuntur. { λευκίνης σύννεα. GAL. Qui est assé à s' éveiller de leger sommeil. ITAL. Che ha il sonno faticile. GERM. Leischlafsig. HISp. El que ha el sueño ligero y faticile. ANGL. That sleepeth not deeply, easie to waken. } Lucret. lib. 5.

Ei levissomnacanum fide cum peccore corda.

Levo, as, In altum tollo, elevo, extollo, evaho. { οὐνασά ψηρή herim. äis. GAL. Hauffer, lever en haut. ITAL. Levare, alzare. GERM. Aufheben, anheben. HISp. Alzar. ANGL. To lift up on high to mak ligt, to deliver and tak away. } Liv. Mox aqua levata vento, quum super gelida montium cacumina concreta esset. ¶ Interdum est, Aufzerr. Virg. 2. Æneid.

— atque arcta levari

Vincit jubes Priamus.

¶ Interdum;

¶ Interdum, Exonerare, & quasi relevare. Idem 9. Eleg.

— ego hoc te sāscē levabo.

Cum dativo. Plaut. in Mil. Levandum morbum mulieri video. Mōsta corda levat tempus. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Nec siccā Getico fonte levare sūtim.

Idem Eleg. 8. lib. 4. Trist. Interdum extenuare; minuere, usq; i; Virg. 2. Æneid.

— nostris mōque leves quacunque laborem.

Ovid. Eleg. 4. lib. 3. Trist.

Illa meos casus aggravat, illa levat.

Idem Eleg. 7. lib. 3. Trist.

Nec mala tam longa nostra levata mōra,

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Iure Deas igitur veneror mala nostra levantes,

Auger, aut levat Invidiam persona, Velleius. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Tristia quo possum carmine fata levo.

Plaut. in Epid. Virginī paupercula, Tuāque matri me levare pāpetarem. Cic. pro Milone, & pro Corn. Balbo. Gaditani populum Rom. in caritate, frumento suppeditato, levaverunt. Aliquando pro Recreatō & relaxare animū. Cic. in Catone. Et corpora quidem defatigatione, & exercitatione ingravescunt, animi autem se exercendo levantur. Ovid. 4. Fast.

— & nūc eos luna levarit equos. (i. equos fessos recreare.)

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Me quoque Musa levat ponti loca jussa petentem,

¶ Ad corporis levationem transtulit Plin. lib. 28. cap. 4. Levatur illicē percussus à pōna. Levare opinione. Cic. de Amic. Qui hac opinione non modō verbis, sed etiam opere levandi sunt. ¶ Aliquando ponitur pro Curate, sive sanare, Plin. lib. 7. cap. 2. Crates Pergamenus in Hellepono circa Parium genus hominū fuisse tradit, quos Ophiogenes vocat, serpentum ictus contactu levare solitos. Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Nullus Apollīne qui levat arte malum.

Idem Eleg. 4. lib. 3. Trist.

Et mala vix ulla parte levanda levat.

Idem Eleg. 1. lib. 5. Trist.

Est aliquid factale malum per verba levare:

Idem Eleg. 2. lib. 5. Trist.

Vulnera qui facit facta levare velit.

¶ Item levare tempus. (i. ludere,) Gell. cap. 13. lib. 18. Annonam levare, est Populum levare, frumento suppeditato in caritate, annoꝝ. Liv. 6. bell. Pun. Plagam levare, vel insectas partes de arbore: hoc est, auferre tenuissimas, partes, quæ post incisuram remanerunt, ne infestio noceant. Colum. variis in locis. ¶ Levare tributum alienus agri, redditus illius capere. Ulpian. in I. forma, §. si verò, ff. de censibus, Agri enim tributum in eam civitatem debet levari, in eius territorio possideretur. ¶ Composita hujus verbi sunt, Allevo, elevo, televo, & sublevo, de quibus suis locis.

Lévāssō antiquum verbum pro Levo: sicut abjurassō, pro abjuro. Cic. de senect. ex Enaio,

O Tite si quid ego adiuto, curāme levasso.

Levatoria, & leviōra. Cell. cap. 8. lib. 17.

Lévātō, Levamen, mitigatio, consolatio, animi remissio, & relaxatio, aberratio à dolore, solatium. { אֲרַחָה מְרַפֵּה. x̄φισμός. GAL. Allegemēn: ITAL. Alleviamento. GERM. Ein leichterung/ein trost. Hisp. El alivio. ANGL. An easing of paine or sorow. } Cic. ad Attic. lib. 12. Levatio quādam est, si minus doloris, at officij & debiti. Idem 1. Tusc. Quæ levationem habent ægritudinē.

Lévāmēn, inis, levatio, levamentum. { אֲרַחָה מְרַפֵּה. x̄φισμός. GAL. Soulagement, allegiance, soulas. ITAL. Alleviamento, allegamento. GERM. Ein leichterung/das einen etwas leichter und ringer macht. Hisp. El alivio. ANGL. An easing or diminishing of paine. } Cic. ad Attic. lib. 12. Quod si esset aliquod levamen, id esset in te uno. Virg. 3. Æneid.

Hec! genitorem, omnīs curā, casūs que levamen,

Amito Anchisen.

Lévāmēntum, i. Levamen. { ANG. An easing of paine or sorow. } Cic. 5. de finib. nos autem non solum beatæ vitæ istam oblectationem videamus, sed etiam levamentum. Senec. c. 8. al. 27. de consol. ad Polyb. &c. 12. de consol. ad Marc. & Gellius cap. 4. lib. 12.

Levor, Levus, vide Lévus.

Leuphana, λεύπανη, oppidum est Germaniæ in climate Septentrionali. Ptol. lib. 2. cap. 11.

Leutychides, λευτυχίδης, vir Lacedæmonius fuit, Menaris filius & inimicus Demarati, quem à Cleomene adjutus regno expulit, & in locum ejus Spartaniotum rex creatus est. Verū quum acceptæ contra leges pecunia in jus accerseretur, Tegeam profugit, ubi & diem suum obiit. Vide Herodot. lib. 6.

Lex, à legendō, vel à ligando, dicta putatur: quod publicè legatur, ut omnibus nota sit, & ab omnibus observetur. { לִוְתִּין תְּרָאָה יְהָדָה. יְהָדָה. GAL. Loy, ordonnance, constitution. ITAL. Legge. GERM. Ein gesetz. Hisp. La ley. ANG. A law written. } Hanc quidam definint esse generale jussum populi, aut plebis, rogante magistratu: & hoc dumtaxat in libera civitate. Lex quid? Gell. cap. 10. lib. 10. Lege denunciare testimonium. Quintil. Lex, quæ vetat, semper poterior, quam quæ permittit. Cupiditates prius naturæ, quam leges: ut morbi, quam temedia. Livius lib. 34. Ad omnem legem exacta innocentia, (i. normam.) Senec. c. 3. al. 22. de consol. ad Polyb. Qui neque leges, neque aequum bonum usquam colunt. Plaut. Min. sc. 1. a. 4. Ut voles legem nobis imponito. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Leges ut conscribat, quibus se populus teneat. Idem ibid. sc. 3. a. 3. Vi me cogis, lege agito mecum. Idem Merc. sc. 5. a. 1. Eam mihi des uxorem, ut leges jubent (compressam ducere sup.) Idem Aul. sc. 6. a. 4. Lege barbarica (i. Romana) Jus meum persequar. (de coitionibus vertitis.) Idem Capt. sc. 1. a. 3. Ut teliquit, sic relinquendus erat: legem sibi dixerat. Ovid. 13. Metamorph. ¶ Quinetiam regum & principum jussa leges

dici cœpta, præsentim Imperatoris, postquam in eum populi Romani maiestas translata fuit. Rogabat magistratus populum quid constitendum esset, populus jubebat. Id jussum si generale erat, & ad omnes pertinens, lex dicebatur: si ad singulos cives spectabat, prærogativum. Cic. 1. de legib. sic legem definit, quod sit ratio summa, insita in natura, quæ recta suadeat, prohibeatque contraria. Legum appellatione, Leges duodecim tabularum, Senatus consulta, Plebiscita, Edicta Pratorum, Decreta principum, Legitimæ actiones, interpretationes prudentium, & alia id genus continentur. Legis virtus est imperare, vetare, permittere, punire. Vicimus eleganter, Lege agere cum aliquo: quod aliter dicimus, Actionem intendere in judicio, sive judicio experiri. Plaut. in Aul. Lege agito mecum molestus ne sis, & cœnam coque. ¶ Interdum lege agere, exequi sententiam à judge latam, sive judicis jussum peragere: ut si jūdex sententiam tulerit, ut qui vincit sunt, virgis cœdantur, deinde securi feriantur; & lictori dicat Judex, Lege age, hoc est. exequere sententiam. Liv. de Campani, lib. 2. 6. Flavius acceptas literas, neque resolutas, quum in gremio reposuisset, præconi imperavit ut licetorem lege agere juberet, id est, ut de damnatis supplicium sumeret. ¶ Legibus aliquem solvere, pulchrè etiam dicitur, quod nunc dispensare vulgus vocat. Liv. 10. ab Urbe, Tribuni plebis nihil id impedimento futurum aiebant, sed ad populum laturos, ut legibus solveretur. Is legibus solvi dicitur, cui speciali privilegio conceditur, ut legibus parere non teneatur. Cic. Philipp. 11. Qui ex ædilitate Consulatum petit, legibus solvatur. ¶ Legem ferre, est populo aliquid proponere, rogareque velitne id ita ut recitatum fuit ratum esse, & pro lege habere. Cic. post reditum, Legem Tribunus pleb. tulit ne auspiciis, &c. ¶ Condere leges, est leges præscribere. Idem de legib. Constat profecto ad salutem civium, civitatimque incolumentem vitamque omnium quietam, & beatam conditas esse leges. Unde conditores legum dicuntur quos Legislatores appellamus. ῥρόδηται, quales apud Athénenses fuerunt Draco & Solon: apud Lacedæmonios Lycurgus: Romæ decemviri. Pro eodem etiam dicimus, Componere leges, constituere legem, sancire leges, dare leges, imponere leges, scribere leges. ¶ Abrogare, tollere, refigere, antiquare. ¶ Lex quoque pro conditione ponitur. Plaut. in Asin. sc. 1. a. 4. Agedum, istum ostende quem conscripsisti syngraphum inter me, & amicam, & lenam: leges pellege. ¶ Legum præses & custos. οἰσμοφύλαξ Senec. lib. 1. de Ira. Ita legum præsidem, civitatisque rectorem decet. ¶ Dicimus &. Hac lege, id est, hac conditione, sive hoc pacto, sive hoc jure. Cicer. 3. Tusc. Ea lege nos esse natos, ut nemo in perpetuum esse possit expers mali. Terent. in Eunuch. Verū heus tu, lege hac tibi meam astringo fidem. Semper tibi promissum habeto hac lege cum superies datis. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. His legibus ducam uxorem, Idem Aulul. sc. 3. a. 1. An non despandes filiam? E. His. legibus. Ibid. sc. 4. a. 1. Quasi fundum vendam meis addicam legibus (paulò antè dixerat, nisi quis meliore conditionem offerat.) Idem Capt. sc. 2. a. 1. Dabo ei talentum, sed ea lege, ut, &c. Idem Mostell. sc. 1. a. 2. Legem suam secuta natura, (mox, conditionem.) Senec. cap. 10. al. 19. de consol. ad Polyb. In hanc legem datum ut moreretur. Idem. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Hic epulis leges hospitioque aedit.

¶ Equis conditionibus & Iustis legibus bellum componere. Velleius. Lex orandi, Demosthenes. Quintil. ¶ Accipit ut item lex, pro norma, sive regula. Cicer. 3. de Orat. Hanc igitur, Crassus inquit, ad legem cum exercitatione, tum stylo, qui & hoc maximè omni, ac limat, formanda vobis oratio est. Idem in Orat. Quod etiam difficultius est oratione uti, quam versibus; quod in illis certa quædam & definita lex est, quam sequi oportet. ¶ Lex annaria, quam caustum erat ne quis ante præstitutoris annos honores adipisceretur. ¶ Lex Cornelia, quam Cornelius Sylla dictator tulit adversus falsarios, cuius poena erat in liberum, deportatio, & bonorum omnium publicatio; in servum, capitis supplicium: ut docet Martianus I. 1. ff. ad leg. Corn. de falsis. ¶ Lex judiciaria, quam tulit Aurelius Cotita prætor, quam communicata sunt judicia Senati, & equitibus Romanis, & Tribunis ætatiis. ¶ Lex Lepidiana, quam Lepidus tulit, quam & sumptuaria dicta est, quod cœnarum sumptus restringeret. ¶ Lex Licinia, lata est à Publicio Licinio Crasso diuīte, cuius ferenda tantum studiam ab optimatibus impenitum est, ut Senatus consulta juberetur, ut ea tantummodo promulgata, ante quam trinundino confirmaretur, ita q̄bservaretur ab omnibus, quasi jam populi sententia cōprobata esset. Hujus legis summa erat, ut Calendis, Nonis, Nundinis, liceret cuique in dies singulos dūntazat trīginta asses edendi causā consumere: ceteris vīrō diebus ne amplius apponetur quam cattiis arida pondo tria, & saltamentorum libra; & quod ex terra, vite, arboreo natum esset. ¶ Lex Municipalis est, quam unaquaque urbs sibi privatim constituit. ¶ Lex Orchia, prima omnium de cœnis lata ad populum fuit, quam tulit Orchius Tribunus plebis de Senatus sententia, terrio post anno quam Cato Censor fuerat. Hæc numerum tantum conviviarum præscribeat, jubebatque ut patentibus januis cœnitaretur, quod obserratio ejus videri posset. ¶ Lex plagiaria, quam adversus plagiarios erat lata, hoc est, quā puniebantur ij qui aliena mancipia ad fugam incitabant, vel fugitiva receptabant. Vide Plagium. ¶ Lex Satyra, sive satura, dicebatur quæ uno rogatu, multa simul comprobabat, quasi saturata, & multis legibus gravida. ¶ Lex tabellaria, suffragia scribere non permittebat, sed puncto notare jubebat. ¶ Lex & regio, νόμος καὶ νόμος. Admonet præverbium, serviendum & obsecundandum esse moribus regionis, in qua viveris. ¶ Lege de sicutiis commisit. Quintil. (i. In legem.) Ne legi fraudem faciant talariz. Plaut. Merc. sc. 2. a. 2. Item, legibus eripere reum. Suet. in Aug. c. 56. Sub lege venundate. Ibid. c. 1. Lege in æs incisa, & in ætarium condita, Idem in Cas. cap. 2. 8. Leges quasdam mortales. Liv. lib. 3. 4. ¶ Lex in manibus, εἰς τὰς ρέμας, id est, lege manuum: dicitur quum res vi gerit, non ex præscripto legum. Eschin. contra Timarch. Quod Cie. ait. 3. de legib. magistratum esse legem

legem loquentem, legem autem mutum magistratus: persimile ejus est, quod de Pictura & Poësi dictum Simonidi tribuitur: picturam esse tacitam poësim, poësim autem picturam loquentem. *P. Victor.* ¶ Leges incidebantur antiquitùs in ars, vel etiam in marmore, quò perpetua essent, & in Capitolio, vel loco aliquo publico fabantur, ut omnibus apertae essent. *Cic. variis in locis.* Qui in Orat. pro Flacco, legum ferendarum morem sic breviter describit. O motrem (inquit, &c.) ¶ Lex Salica ea est, quā cunctis feminis adimitur ad hæreditatem paternam aditus, ita ut omnino excludantur. Itaque lex Salica, id est, Gallica intelligitur, nam *Salios* vocavit antiquitas Gallos. Claudianus in Stilicon. panegyr. i.

Rhenumque minacem
Cornibus infractis adeo mitescere cogis,
Ut *Salius* iam rura colat.

Fortasse à saliendo nomine hoc illis imposito. Sidon. Apoll.

— juncus tibi vincitur illic

Cursu Herulus, Chunnus jaculis, Francusque natatu,
Sauromata clypeo, Salius pede, falce Gelonus.

Gens Salica in Chronicis de Guelphis, editionis Canissi: Uxorem duxit de gente Salica, de castro Glibberg. Et in prologo harum legum, Gens Francorum inclita, fortis in armis, audax, velox & aspera. Inde Salicus Francus c. I. *Sai.* *Lud.* *Imp.* §. 3. *Decret.* *Chil.* §. 14. c. 14. tit. 75. Lex Salica simpliciter dicitur, *Synod.* *Caillou.* & Rhenens. ejusque mentio feudor. lib. 2. tit. 19. Videantur *Ado*, *Einardus*, *Otho Frising*, *Sigebertus*, *Abbas Uspurgensis*, *Trithemius*. Hinc terra Salica frequenter.

Legislatoris, Legis scriptor, qui legem scripsit, & ad populum tulit. ¶ *pp̄p̄n̄ mechokék. r̄p̄ođ̄t̄ns.* GAL. Legislateur, qui fait la loy, ou ordonnance. ITAL. Colui che fa la legge. GERM. Ein gesangdber. HISP. El que haze, o de la ley. ANGL. A law maker or giver. ¶ Dicitur etiam legumlator, & separatis lator legum, vel lator legis, & legum scriptor. *Liv.* 4. *bell.* *Maced.* Noster legumlator non in paucorum manu Rempubl. esse voluit. Cicet. 4. in *Catil.* Latorem legis Semproniae iussu populi pœnas Reipubl. dependit. Legumlator cur dictus sit Parrhasius, vide apud Quintil.

Legifér, Legislator. {*pp̄p̄n̄ mechokék. r̄p̄ođ̄t̄ns.*} Ovidius 3. Amor. Eleg. 10.

Optavit Minos similes sibi legifer annos.

Legifér, femininum. {*pp̄p̄n̄ mechokéketh. n̄ r̄p̄ođ̄t̄son.*} Virg. 4. Aeneid.

— mattant de more bidentes

Legifera Cereris, Phœbique, patrique Lyao.

Legicrepa, *r̄p̄ođ̄t̄ns*. Gl. id est, qui leges crepat, vox Græca à diptay, quod est querere, scrutari.

Legirupă, a, Legis perfractor: qui legem frangit. ¶ *παράρρεσθε.* GAL. Rompeur & violateur de loix. ITAL. Huomo che rompe leggi, conditioni, parti. GERM. Ein gesangbrecher. HISP. El que quita la ley. ANGL. Abreaker of the laws. ¶ Plaut. in *Pseud.* sc. 2. a. 4. Impudice, scelest, verbero, bustirape, furcifer, socifraude, partida, factilege, perjure, legirupa, pernicies adolescentum. (de lenone.)

Legirupio, nis, qui rumpit leges. ¶ *παράρρεσθε.* GAL. Violateur, infracteur de loy. ITAL. Huomo che rompe leggi. GERM. Ein gesangbrecher. HISP. Quitador de ley. ANGL. A breaker or violator of the laws. ¶ Plaut. in Rudent. Iube modò accedat propè hunc legitupionem.

Legisperitus, *r̄p̄ođ̄t̄ns*, qui & *Διδοκαλος*, h.e. legis doctor.

Legitimus, a, um, quod est æquum, justum, conveniens; lege, more, atque instituto majorum factum. ¶ *πρώτη tsaddik. πόνος, r̄p̄ođ̄t̄ns.*

GAL. Legitime solon-la loy. ITAL. Leggitimo. GERM. Gesetzlich/ordentlich nach fürschreibung des gesays. HISP. Justo y hecho por ley.

ANG. Lawfull, according to the lawe. ¶ ut, Vxor legitima. Marital. lib. 5.

Qua legis causa nupsit tibi Lilia Quintus,

Vxorem potes hanc dicere legitimam.

Ovid. 10. Metam.

Ergo legitima vacues dum conjuge lectus, &c.

Aetas legitima ad petendum consulatum, *Liv.* 5. *bell.* *Pun.* Amor legitimus. Ovid. Epist. 13.

— Legitimo quique merebat equo,

Idem 3. Fast.

Legitime, adverbium, Recte, justè, ex lege. ¶ *πρώτης.* GAL. Legitimamente. ITAL. & HISP. Legitimately. GERM. Nach dem gesetz ordentlich. ANGL. Lawfullie. ¶ Cicet. 1. Officior. Juste & legitimè imperanti. Idem pro *A.Cacina*, Is qui legitimè procurator dicitur. Cujus contrarium est, Illegitimum. Unde legitimì filij, qui secundum legem nati sunt.

Leguleius, eij, qui legum studia sectatur, seu versatur in legibus, ¶ *πρώτης.* GAL. Legiste. ITAL. Colui che studia nelle leggi, legista. GERM. Ein gesanglehrer/einer der sich der gesagen annimpt. HISP. Letrado y docto en las leyes. ANGL. Lawyer, a fogger in the law. Cicet. 1. de Orat. Ita & tibi Iurisconsultus per se nil nisi leguleius quidam cautus videtur, & acutus præco actionum, cantor formulatur, auceps syllabarum.

Legalis, e, quod ad legem pertinet. ¶ *πρώτης.* GAL. De la loy, des appartenances de la loy, legal. ITAL. Pertinenente à la lege. GERM. Das zu dem gesetz gehört. HISP. De ley, perteneciente à la ley. ANGL. Of or belonging to the law. ¶ Quintil. lib. 1. c. 10. Aliquando etiam incidere possunt legales tractatus in privata maximè consilia.

Lexiarchicum, *λεξιαρχία*, tabula, in qua civium Atheniensium, qui ætatem ad magistratus gerendos aptam habebant, nomen scribebatur, addito etiam municipio, cujus erant. Item tabula, in qua inscribebantur ei *τελεοφέτης της ταύταις*, id est, qui justam ætatem habebant adolescentes, quibus patrimonium administrare jam licebat. Suid.

Lexicon, *λεξικός*, n. or. per se adjectivum, ad *λεξις*, id est, vocabula, pertinens. Substantivè *λεξικός*, idem qui *λεξιογένεφος*, qui Gazæ Dictionarius, Vocabularius. *λεξικός* autem Dictionarium, Voca-

Calepini Vars. 16

bularium, Liber in quo vocabula secundùm seriem posita explicantur.

Léxis, eos, Dictio. ¶ *מִילָּת millá.* GAL. Parole, diction. ITAL. Vocabulo, voce. GER. Ein wort. HISP. Palabra. ANGL. Spheath, a word. ¶ Cicet. 3. de Orat.

Quam lepidè leges composta, ut tessera omnes
Arte pavimento atque emblemate vermiculato.

Ex Poëta quopiam vetusto.

Lexoviorum civitas, *Lisieux*, V.E. nunc Lexoviensis, in Normania, sub M. Rothomagensi.

Lexubii, *λεξοβιοι*, Gallæ Lugdunensis populi, apud Ptolem. lib. 2. cap. 8. quos Cæsar Lexovios vocat. Horum Metropolis erat Neomagus, vulgo *Lysieux*.

Liaculum, *λιακύλη*, Glost. *λιακύλη* est, *Levigo*, ergo *λιακύλη* analogicè est levigator. Hic liaculum videtur intelligi instrumentum levigandi, voce ducta à *λιακύλη* levigo, complano.

Lixæ, sunt foramina quæ in summo mali recipient funes.

Libadium, *λιβάδιον*. Herba genus quæ nostris vulgo *Centaureion minus* appellatur: inde nomen habet, quod fontibus & locis irriguis gaudet. Nam Græci fontium scaturigines *λιβάδια* appellant. Plin. lib. 25. cap. 65.

Libamén, Libamentum, vide Libo.

Libavium inter buglossæ nomina recensetur à Dodonæo pempt. 5. lib. 1. cap. 9.

Libanius uva, thuris odore, ex qua prolibant. Plin.

Libanius, *λιβανός*. Nomen Sophistæ Antiochi, qui floruit Juliani apostata temporibus, usque ad Theodosium seniorem. Discipulus fuit Diophanti. Scriptis encomium Constantij Cæsaris, & alterum Juliani: præterea Progymnasmata Rhetorices, & epistolas quasdam. Suid. Libanochros, *λιβανόζος*, Gemma quæ thuris similitudinem ostendit, & succum mellis. Plin. lib. 37. cap. 10.

Libanotis, *λιβανών*, ANGL. Rosemary. ¶ Frutex oddrem thuris habens, qui rosmarinus appellatur. Plin. lib. 19. cap. 12. Libanotis radicem habet olusatris, nihil à thure differentem. Usus ejus post annum stomacho saluberrimus. Quidam eam alio nomine rosmarinum appellant. Hactenus Plinius. Ejus tres sunt species, quas vide apud Dioscor.

Libanotus, *λιβανώζε*. ITAL. Medio giorno lebeche. ¶ Ventus flans inter Libas (hoc est, Africum) & Notum. Plin. lib. 1. c. 47.

Libanus, *λιβανόν λιβανόν λιβανός*. Syriæ mons, à Sydone Phœnices oppido, usque ad Symiram urbem Syriæ Cœles extensus, centum quinquaginta stadiorum longitudine. Huic ex adverso obtenditur Antilibanus, valle tantum interjecta, olim muro illi conjunctus. Inter duos hosce montes Orontes fluvius oritur, teste Plin. lib. 5. cap. 19. 20. 22. ¶ Libanus item quæ & Dendrolibanus, dicitur frutex, sive arbustula thurifera, ita dicta (Poëta fabulantur) à juvenc quodam Assyro ejusdem nominis, in hunc fruticem converso. Hinc etiam ipsum Græci *λιβανός* appellant.

Libarnum, *λιβαρνός* Ptolemæo, Libarna Plinio. Oppidum Italiae sub Apennino situm, non procul à Derthona Ptolem. lib. 3. c. 1. & Plin. lib. 3. cap. 5.

Libatio, vide Libo.

Libatorium, Coxale: forte Conchale.

Libella, vide Libra.

Libellio, Libellus, vide Liber, priore correpta.

Libens, Libenter, vide Liber.

Libentia Dea, vide Libet.

Libentina dea, Venus, seu Proserpina. August. lib. 4. de civitate Dei. Neque enim audent alias partes sub nomine deorum, vel deorum, deæ Cloacinae tribuere: aut Volupiæ, quæ à voluptate appellata est: ut Libentinæ, cui nomen est à libidine. Hujus meminit & Cic. 2. de nat. deor.

Libēr, priore prod. in genitivo Liber, Bacchus, sive Dionysius, *λιβέρος* vini repertor. Multos autem fuisse Liberos, sive Bacchos, Dionysiose ostendit Diodorus: quorum longè celeberrimus est, qui ex Semele & Iove genitus fertur, quem tertium fuisse autumant, & Thebis Boeotis natum, qui Liber appellatus est à liberando: nam libertatis deus est: sive quod Boeotia urbes liberas fecerit (ipse enim, ut inquit Plutarchus, pro Boeotia libertate pugnavit) vel quia vinum curas solvat, & mentem ab illis liberet: seu quod vino usi, liberè loquantur. Fiunt autem plerique ebrietate petulantiores. Senec. lib. de tranquill. vita, Liberum appellatum dixit, non ob licentiam linguæ, sed quia liberat servitio curarum animum, & tristitia medetur. Varro à labendo deducit, quod lubrica mens ebria, quod lubet prolabatur. Augustinus docet Liberum vocari quod mares in coendo per ejus beneficium emissis seminibus liberentur. Hoc idem dicunt in feminis agere Liberam, quam etiam Venetrem putant. ¶ Interdum Liber usurpat pro ipso vino: sicut Ceres pro frumento. Salve liberi lepos, vinum. Plaut. Curc. sc. 2. a. 1. Liber lepidus vini polles. Ibid. Terent. in Eunuch. Sine Cere & Baccho friget Venus. Liber etiam dicitur Sol, quia liberè per aërem vagatur. Virg. lib. 1. Georg.

— vos è clarissima mundi
Lumina, labens em calo qua ducitis annum,

Liber & alma Ceres.

Libera Dea, Ariadna. Ovid. 3. Fast.

Liberalia, orum, Liberi festa, quæ apud Græcos dicuntur *λιβερία*. Nonius. Libera lingua loquuntur, ludis liberalibus. Cic. ad Cornific. lib. 12. Liberalibus literas accepi tuas. Idem ad Attic. Liberalia tu accusas? Liberaliorum periphrasis. Ovid. Eleg. 4. lib. 5. Trist.

LIBER, a, um, à *λιβέρος*, libatio, quæ quia spontanea esse debet, inde Læbeo, & Læber prisci dicebant Fes. Sui juris, in sua potestate. ¶ Servus. ¶ *λιβέρος λιθοφάστης λιθόποιος*. GAL. Libre, franc. ITAL. Libero non servo. GER. Grey. HISP. Libre de servidumbre. ANGL. Free, at libertie not bounden. ¶ Cic. 2. de nat. deor. Qui de libera matre est, liber est. Idem pro Cacina. Non potest jure Quiritium liber esse, qui

in numero Quiritium non sit. Servum antestari? T. Item, ut scias me liberum esse Plaut. *Circul. sc. 2. a. 5.* Tun' libero homini male servas loquere. Idem *Afin. sc. 4. a. 1.* Meāne ancilla libera ut sit, quam ego nunquam emisi manu. Idem *Circul. sc. 2. a. 5.* Ludificant ingenuam & libertam. Idem *Merc. sc. 6. a. 1.* Liber eslo, atque abito, quō voles. Idem *Men. eth. sc. 7. a. 5.* Liberum te abire jussi. Idem *ibid. sc. 8. a. 5.* Tanquam si me argento emeris liber servivo tibi. *Ibid. sc. ult. a. 5.* Liberi lubentius sumus, quam servimus. Idem *Capt. sc. 2. a. 1.* Libera ego sum nata. Idem *Circul. sc. 2. a. 5.* Cūm tu es liber, gaudeo Messenio. Idem *Men. sc. 7. & ult. a. 5.* ¶ Aliquando liberum etiam dicimus, pro ocioso, & omni negotio, cuiāve vacuo, ut, Soluto, liberōque animo esse, apud Cicer. 4. *Verr.* Idem 1. *Officior.* Si ab omni animi perturbatione liber sis. ¶ Liber etiam pro eminenti & extanti. Vatro in *Eumenid.* ut citat Nonius: Iterum Tragici prodeant cum capite libero, cum antiqua fronte. ¶ Item pro magno, seu valido. Ovid. *Epist. 8.*

Perfunctor infelix liberiore malo.

Hinc campus liberior, *ιερός τοις θεοῖς*, qui amplius est, latēque patens, & in quo equi libero inoffensōque cursu vagari possunt. Indēque sumpta translatione, Oratores liberum ad dicendum campum nactos dicimus, quum in locum latē patentem inciderunt, amplam suppeditatem materiam ad latiū expatiandum. ¶ Libera uti lingua, *παρέγνωσης*, est audacter loqui quod sentias, nihilque aut potentiae alijcūs, aut gratiae tribuere. Plaut. in *Cist.* Quia quum adeò me complevi flore Liberi, Magis libera uti lingua collibitum est mihi. ¶ Libero corde fabulari, est fabulari liberè, & sine timore. Idem in *Epid.* Facilè tu istuc sine periculo, & cura, corde libero Fabulare Jovi. ¶ Liberae ædes, quibus quis uti potest, tanquam suis. Idem in *Milit.* Liberae sunt ædes, liber sum autem ego, me uti volo liberè. ¶ Liberum arbitrium, est animi voluntas, ac sententia libera. *Liv. 2 bell. Macedon.* Et permisso libero arbitrio, ne in corpora sua sacerdotetur, metuebant. Cicero voluntatem liberam vocat. ¶ Liberum cælum, quod omnibus æquè commune est. Idem 1. *Tuscul.* Et in liberum cælum, tanquam in domum suam, venerit. Libero cælo se permittunt aves. Quintilian. Liberæ literæ, quæ liberius atque audaciūs loquuntur. Cic. ad *Attic.* lib. 1. Itaque neque Achaicis hominibus, neque Epicoticis paulò liberiores literas committere audeo. ¶ Libera manda-ta, quæ plenam rei constituendæ potestatem habent. *Liv. 7. bell. Macedon.* His quæ præsentis disceptationis essent, libera mandata de summa terum Senatus constituit. ¶ Liberum tempus, id est, vacuum, quo omni cura soluti sumus. Cic. 1. *de finib.* Nam libero tempore, quum soluta nobis est eligendi optio, quūmque nihil impedit, &c. Ovid. 5. *Fastror.*

Liber ab arboribus locus est apta area pugnae.

¶ Liberum hospitium, mox laxum spatum. Senec. *Epist. 89.* ¶ Aliquando liber, qui nulli rei est obnoxius: ut, Liber à delictis, qui nulli delicto est obnoxius. apud Cic. *pro lege Agrar.* ¶ Liber à fide, qui fidem solvit. *Livius 7. bell. Punice.* Ita tollit inducias, ut liber à fide incepit exequatur. ¶ Liber ab irrisione, qui nihil aut fecit, aut dixit, cur meritò possit irrideri. Cicer. 4. *Academ.* Liber igitur à tali irrisione Socrates, liber Aristoteles, &c. ¶ Liber à legibus, id est, solutus à legibus. Plautus in *Trinum.* ¶ Sic liber à prædonibus, Liber à metu. ¶ Sine præpositione: ut liber omni cura animus, apud Cic. 1. *de finib.* Aliquando cum genitivo constituit pro liberali. Plautus in *Amphitr.* Nam ego vos novisse credo iam, ut sit pater meus. Quām liber harum rerum multarum siet. ¶ Liberum est mihi, eleganter dicitur, pro licet mihi, vel possum, & in arbitrio meo constitutum est. Plin. in *Epist.* Erit enim & post emendationem liberum nobis vel publicare, vel continere. ¶ Relinquere liberum alicui. Quintilian. lib. 1. cap. 4. vocabulum, an appellatio dicenda sit *αρεσκευαστικόν*, & subjicienda nomini, nēcne: quia pati refert, liberum opinatur relinquo.

Libere, Ingenuè & liberaliter, suo more, sive arbitrio, audacter. *ἰδείς τε γένεις.* GAL. *Librement, franchement.* ITAL. *Liberamente, splendida gente.* GERM. *Freygäbig.* HISP. *Liberal, franco.* ANGL. *Liberal, free, hasted.* ¶ Cui contraria sunt parcus, avatus, avidus, tenax, & lordinus. Cicer. pro *Quint. Roscio*, Liberalis avidum fraudasse dicitur. *Ibidem*, Roscius semper liberalissimus munificentissimisque fuit. Idem lib. 3. de *Orator.* Quid tam porrò regium, tam liberalis, tam munificum, quam opem ferre supplicibus. Paulò liberalior vita ei objecta. (nempe luxurioso.) Quintilian. ¶ Sunt etiam qui ita distinguant, ut liberalis sit, qui parvis & privatis hominibus beneficia præstat: munificus, qui magnis, & in magnis rebus: sic liberalitas & naturæ benignitas, quæ maximè in præstanta opera amicis perspicitur, & versatur inter privatos & parvos homines; munificencia, inter magnos. Quod nomen à Libero patre (si Valerio maximo credimus) deductum est. Materia minus liberalis (de causa & lite tenui.) Quintilian. Liberalis potio, i. largior & copiosior. Cels. lib. 3. cap. 6. At porcio esse debet magis liberalis, & ante cibum, & post hunc. &c. ¶ Accipitur quandoque liberalis, pro egregia forma, & elegantia. Plaut. in *Militie*, Lepida & liberali forma est. Terent. in *Eunuch.* Quām liberali facie, quam ætate integræ. Ecastor pulcher est, & liberalis. Plaut. *Merc. sc. 1. a. 1.* Liberali ingenio dicitur esse, qui ingenuus est, & apertus. Terent. in *Adelph.* Nam ingenium novi tuum liberalis. ¶ Liberale responsum, hoc est, dignum ingenuo, & libero homine. Cicer. ad *Attic.* lib. 3. Quod si non modo tu, sed quisquam fuisset, qui me Pompeij minus liberali responso perterritum, à turpissimo concilio revocaret, &c. ¶ Liberale conjugium est, quod inter ingenuos & liberos sit. Terent. in *Andria.* Spero consuetudine, & conjugio liberali devinctum, Chreme, Dehinc facile ex illis sese emersurum malis. ¶ Liberale judicium, & causa liberalis, in quo de alicuius agitur libertate, *ἰδείς τε δημ.* Quintilian. lib. 6. cap. 4. Quod fecit Longus Sulpitius, qui quum ipse fecidissimus esset, eum, contra quem judicio liberali aderat, ne faciem quidem habere liberi hominis dixit. Plaut. in *Circul.* Memento promissile te, si quisquam hanc liberali causa manu assereret, mihi argentum omne redditum iri. Terent. in *Andria.* Nam ego illam liberali causa assero manu. Ubi *Donatus*, Ordo est, Ego liberali causa assero illam manu: & sunt iustis verba, à quibus etiam assertores dicuntur vindices alienæ libertatis. Vide *Aff. ro.* ¶ Liberales artes, quæ solius ingenij, non manuum ministerio peraguntur. *ἰδείς τε μηχανα.* cujusmodi sunt Grammatica, Dialectica, Geometria, ceteræque id genus: ideo liberales dictæ, quod liberum hominem potissimum deceant: nam manibus corporisque labore victum queritare, illiberali quiddam habet & servile. Cic. 1. *de Invent.* Quos habuerit artium liberalium magistros quos vivendi præceptores, &c. Plin. lib. 14. Pessum ierte vita pretia: omnésque à maximo bono liberales dictæ artes in contrarium cecidere, at servitute sola profici cœptum. Cic. *de Orat.* Ingenius artes appellat, Studia liberalia, Tacit. lib. 3. Liberalis doctrina. Cic. 5. *de finib.* Liberalis eruditio & doctrina. Idem 1. *Tuscul.* A liberali misa non abhorrens. Gell. cap. 1. lib. 9. Liberalis vox & actio. Quintil. Liberalia studia dicta, quod homine libero sint digna. Senec. Epist. 89. ¶ Illiberales vero, opifcia quæ in manum opera consistunt, habent enim servile ministerium. ¶ Liberales joci, id est, libero quadam animo pronuntiati. Plin. in *Panegyr.* Sed benigna invitatio, & liberales joci, & studiorum honor. &c.

Liberalitas, atis. X. Servitus. *ἐπιτάξις chupshah, ἀδεία.* GAL. *Liberté, franchise.* ITAL. *Libere, licenza.* GER. *Freiheit.* HISP. *Libertad, licencia.* ANGL. *Freedom or liberty.* ¶ quam sic definit Florentinus l. *libertas, ff. de statu hominum.* Libertas, est naturalis facultas ejus, quod cuique facere liber, nisi si quid vi, aut jure prohibetur. Cic. in *Paradox.* Libertas est potestas vivendi ut velis. Immodica & intemperista libertate uti. Velleius. Libertas testamentorum jure prohibita. Quintilian. Patriam & libertatem perdidi. Plaut. *Capt. sc. 1. a. 1.* liberati confirmare, vide *Confirmare.* In libertate esse quid? & in libertate esse aliud, aliud liberum esse. Quintil. *declam.* 340. ¶ Item libertas iusta, quæ juxta Iurisconsultos. Suet. in *Aug. cap. 40.* Accipitur etiam libertas pro eo quod Græci vocant *παρέγνωσης*, hoc est, pro loquendi, admonendi, sententiam dicendi, increpandi que audacia: potestas, quum scilicet quidvis quod sentimus, libere loquimur, nullius respectu, gratiæ, aut potentiae commoti. Et in hac significazione libertas accipitur ferè in meliorem partem. X. Assentatio. Licentia vero in malam ferè partem, quum quis libertate intemperanter abutitur, & procaciter. Est enim licentia immoderata imputique quedam facultas agendi, dicendique quicquid velis. Quintilian. quæ in aliis libertas est, in aliis licentia vocatur. Terent. in *Heaur.* Deteriores omnes sumus licentia. Usurpatur tamen quandoque licentia pro libertate in bonam partem, ut apud Cicer. lib. 3. *Officior.* Nobis autem nostra Academia magnam licentiam dat,

ut quodcumque probabile maximè occurrat, id nostro jure licet defendere. Idem lib. 1. *ejusdem operis*, magnis enim illi & divinis bonis, hanc licentiam assequebantur. ¶ Libertas quandoque etiam in malam partem accipitur, pro effreni quadam animi libidine. Cicer. 5. *Verr.* Nunquam ipsimet nobis præcideremus istam licentiam, libertatemque vivendi. Idem pro *Flacco*, Græcia hoc uno malo concidit, libertate immoderata, & licentia concionum. ¶ Adimere libertatem, est aliquem libertate spoliare. Idem pro *domo*, Quod idem in posterum de extraordinariis potestatibus libertatem admisses. ¶ Amittere libertatem, *ibidem*, Nemo civis Romanus, aut libertatem, aut civitatem possit amittere, nisi ipse autor factus sit. ¶ Dicimus præterea, habere libertatem, largiri libertatem, retinere libertatem, recipere libertatem, tenere libertatem, vindicare in libertatem: quorum exempla nusquam non occurunt. ¶ Dare libertatem alicui, pro liberum facere, Cicero. pro *Flacio*, Tabella quæ dat eam libertatem, ut quod velint faciant. ¶ Libertas etiam, libertatis dea dicebatur eujus templum in Aventino constitutum, fuisse narrant historiae. ¶ Libertas aliquando dicitur pro ingenuitate. Hermogen. lib. 40. *D. de liber. caus. 11. 12. 1. 40.* Cum pacto partitionis pretij major viginti annis venalem se præbuit, nec post manumissionem ad libertatem proclaimare potest. ¶ Libertatis nomen propriè convenit ad manumissos; sed transfertur ad multa. Est enim libertas primùm quæ servum liberat à domino, deinde quæ nexus à creditore: quandiu enim vinculis ob æris alieni gravitatem tenerit, liber non est: tertiò quæ civem à magistratus injuria. Quovis enim delicto ac scelere (uno excepto perduellionis criminis) cives Romani à securibus & fascibus, id est, à nece & verberibus vetetum legum Valerianæ, Porciæ, Semproniarumque beneficio defendebantur. Postremo latiū etiam libertas diffunditur, cum jus illud significatur quod inter omnes cives æquum, nullo neque fortunæ, neque dignitatis discrimine leges constituunt, ut omnes libertati sint, nemini quisquam, præterquam legibus pareat. Ex quo etiam liberi populi dicebantur, qui suis legibus uterentur, neque regibus, neque cuiquam populo parerent, neque omnino cuiquam vestigial ullum penderent: qualis aliquando Carthago, Corinthus, Athenæ, ipsa vero ultra quingentos annos Roma fuit. P. Manut. in *Additamentu.*

Liberalis, e, Benignus, munificus. Vide *Gel. cap. 5. lib. 17.* *ἐπιτάξις nadhīb үнүү schoab,* *इन्द्रजीवा, द्वाष्टालि.* GAL. *Liberal, franc.* ITAL. *Liberale, magnifico.* GERM. *Freygäbig.* HISP. *Liberal, franco.* ANGL. *Liberal, free, hasted.* ¶ Cui contraria sunt parcus, avatus, avidus, tenax, & lordinus. Cicer. pro *Quint. Roscio*, Liberalis avidum fraudasse dicitur. *Ibidem*, Roscius semper liberalissimus munificentissimisque fuit. Idem lib. 3. de *Orator.* Quid tam porrò regium, tam liberalis, tam munificum, quam opem ferre supplicibus. Paulò liberalior vita ei objecta. (nempe luxurioso.) Quintilian. ¶ Sunt etiam qui ita distinguant, ut liberalis sit, qui parvis & privatis hominibus beneficia præstat: munificus, qui magnis, & in magnis rebus: sic liberalitas & naturæ benignitas, quæ maximè in præstanta opera amicis perspicitur, & versatur inter privatos & parvos homines; munificencia, inter magnos. Quod nomen à Libero patre (si Valerio maximo credimus) deductum est. Materia minus liberalis (de causa & lite tenui.) Quintilian. Liberalis potio, i. largior & copiosior. Cels. lib. 3. cap. 6. At porcio esse debet magis liberalis, & ante cibum, & post hunc. &c. ¶ Accipitur quandoque liberalis, pro egregia forma, & elegantia. Plaut. in *Militie*, Lepida & liberali forma est. Terent. in *Eunuch.* Quām liberali facie, quam ætate integræ. Ecastor pulcher est, & liberalis. Plaut. *Merc. sc. 1. a. 1.* Liberali ingenio dicitur esse, qui ingenuus est, & apertus. Terent. in *Adelph.* Nam ingenium novi tuum liberalis. ¶ Liberale responsum, hoc est, dignum ingenuo, & libero homine. Cicer. ad *Attic.* lib. 3. Quod si non modo tu, sed quisquam fuisset, qui me Pompeij minus liberali responso perterritum, à turpissimo concilio revocaret, &c. ¶ Liberale conjugium est, quod inter ingenuos & liberos sit. Terent. in *Andria.* Spero consuetudine, & conjugio liberali devinctum, Chreme, Dehinc facile ex illis sese emersurum malis. ¶ Liberale judicium, & causa liberalis, in quo de alicuius agitur libertate, *ἰδείς τε δημ.* Quintilian. lib. 6. cap. 4. Quod fecit Longus Sulpitius, qui quum ipse fecidissimus esset, eum, contra quem judicio liberali aderat, ne faciem quidem habere liberi hominis dixit. Plaut. in *Circul.* Memento promissile te, si quisquam hanc liberali causa manu assereret, mihi argentum omne redditum iri. Terent. in *Andria.* Nam ego illam liberali causa assero manu. Ubi *Donatus*, Ordo est, Ego liberali causa assero illam manu: & sunt iustis verba, à quibus etiam assertores dicuntur vindices alienæ libertatis. Vide *Aff. ro.* ¶ Liberales artes, quæ solius ingenij, non manuum ministerio peraguntur. *ἰδείς τε μηχανα.* cujusmodi sunt Grammatica, Dialectica, Geometria, ceteræque id genus: ideo liberales dictæ, quod liberum hominem potissimum deceant: nam manibus corporisque labore victum queritare, illiberali quiddam habet & servile. Cic. 1. *de Invent.* Quos habuerit artium liberalium magistros quos vivendi præceptores, &c. Plin. lib. 14. Pessum ierte vita pretia: omnésque à maximo bono liberales dictæ artes in contrarium cecidere, at servitute sola profici cœptum. Cic. *de Orat.* Ingenius artes appellat, Studia liberalia, Tacit. lib. 3. Liberalis doctrina. Cic. 5. *de finib.* Liberalis eruditio & doctrina. Idem 1. *Tuscul.* A liberali misa non abhorrens. Gell. cap. 1. lib. 9. Liberalis vox & actio. Quintil. Liberalia studia dicta, quod homine libero sint digna. Senec. Epist. 89. ¶ Illiberales vero, opifcia quæ in manum opera consistunt, habent enim servile ministerium. ¶ Liberales joci, id est, libero quadam animo pronuntiati. Plin. in *Panegyr.* Sed benigna invitatio, & liberales joci, & studiorum honor. &c.

Liberalitas, Munificencia. A libero patre videret deducta apud Valer. Maxim. cap. 1. lib. 3. initio. *ἐπιτάξις nedhabah נדבָה nedabitah.* *इन्द्रजीवा प्रदानम्.* GAL. *Liberalité; honnête largeesse.* ITAL. *Liberalità, magnificenza.* GERM. *Freygäbigkeit.* HISP. *Liberalidad, franqueza.* ANGL. *Liberalities, bounties, freeharts in giving.* Cic. 5. *de finib.* Nam quum

quum ita nati factique sumus, ut & agendi aliquid, & diligendi aliquos, & liberalitatis, & referendæ gratia principia in nobis contineremus, &c. Idem 1. Officior. justitia est conjuncta beneficentia, quam eandem vel benignitatem, vel liberalitatem appellare licet. Liberalitas (ut inquit Speusippus) est habitus, qui in querendis, erogandisque pecuniis decorum servat. Hoc est, decens & moderata acquisitio, & erogatio pecuniae, avaritia, & prodigalitatis extremis tanquam finibus circumscripta. Nam si non tantum, quantum oportet, tribuas; avaritia oritur: sin excedas in dando modum, desque plus quam oportet, & cui non oportet, & quando, & qua causa non oportet; in vitium laberis prodigalitatis. ¶ Aliquando ita accipitur liberalitas, ut servili metui opponatur. Teneant. in Adelph. Pudore, & liberalitate, liberos retinere satius esse credo, quam meru. Quo Terentij loco sic Donatus. Pudore, ad filios retulit, liberalitate ad parentes. Argumentum à conjugatis, Liberalitate regendi sunt, propter quod liberi dicuntur. Liberalitatem autem bonitatem dicit.

Liberality, Largè, munificè, indulgenter, liberè, splendidè. { i. a. Regius. GAL. Liberalè, franchement. ITAL. Liberalmente, magnificamente. GERM. Freigabiglich. HISP. Liberalmente, francamente. ANGL. Liberie, bountifullie. } Cic. 4. Verr. Hi porrò, qui successerunt, vehementer istius cupidi; liberaliter ex istius cibariis tractati, non minus acres contra me fuerunt. Idem 3. de finib. esqué hominis ingenui, & liberaliter educati, velle bene audire à parentibus. ¶ Liberaliter eruditus is dicitur, qui optimis artibus institutus est. Idem 2. Tuscul. Sed si possumus, eos excitemus, qui liberaliter erudit, adhibita etiam differendi elegantia, ratione & via philosophantur. Sic liberaliter instructus, apud Cæsarem lib. 3. bell. civil. Liberaliter servire, id est, alaci animo, libenter obsequendo. Terent. in Andr. Propterea quod serviebas liberaliter. Liberaliter respondere, & liberaliter appellari. Cæs. 3. de bell. civ. ¶ Item pro Indulgenter, ut apud Salust. Exercitum, quem in Asia ductaverat, luxuriosè, nimisque liberaliter habuerat. Cujus contrarium est, Illiberaliter, de quo suo loco.

Liberi, orum, plur. tantum numer. Dicuntur filii, vel filiae, quamvis etiā liberorum appellatione unicus filius, & unica filia intelligatur. { בָּנִים. בָּנָה, ταῦτα, οὗτοι. GAL. Enfans, ou enfant, lignée. ITAL. Figlioli. GERM. Kinder. HISP. Los hijos. ANGL. Children. } Cajus in l. non est. ff. de verborum significat. Non est sine liberis, cui vel unus filius, unâve filia est. Terent. in Heeyr. Qui illum decreverunt dignum, suos cui liberos committerent. Sic & Cic. En cui tuos liberos committas, quum de uno ageret. Liberi liberæque: Liv. 3. ab Urbe. Liberorum quærendorum causa ei uxori data est. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Gell. cap. 3. lib. 4. Quod tibi sempernū salutare sit liberis procreandis volo te uxorem ducere. Plaut. Aul. sc. 3. a. 1. Olim tamen in usu erat nominativus singularis liber, pro filio. Catul. in Argon.

Optavit genitor primi & vi funera gnatū,
Liber ut innupta petreverur flore noverca.

¶ Item nepotes & pronepotes, ceterique ex his descendentes, Liberorum appellatione continentur. Paulus, ff. de gradibus & affin. l. Iurisconsult. Liberi inquit, vocantur usque ad trinepotem. Callistratus l. liberorum, ff. de verborum significat. Liberorum appellatione nepotes, & pronepotes, ceterique qui ex his descendunt, continentur, hos enim omnes liberorum appellatione lex duodecim Tabularum comprehendit. Similes patri liberi, Seneca in Medea. Parere liberos, Idem Thebaid. Procreare liberos. Quintil. lib. 3. e. 8. Auctus liberis. Tacit. lib. 3. Tanquam auctus liberis Drusus domū Germanici magis urgeret. Dare operam liberis, est procreandorum liberorum causa cum uxore rem habere. Cicero. 1. Officior. Liberis dare operam, re honestum est; nomine obsecnum. ¶ Liberi dicti sunt à libertate regendi, ut ait Donat. Item de brutis. Lanij concinnant liberis orbates. Plautus Capt. sc. 1. a. 4.

Libertus, qui quum esset servus, factus est liber: ita dictus quasi liberatus. { ἀπελεόθεος, ἀπελεόθεοις. GAL. Affranchi, & mis en liberté. ITAL. Fatto libero di servo. GERM. Ein freigelassener. HISP. El que de seruo fue hecho libre. ANGL. Afranking, he yas is enfranchised. } Vid. Patronus. Plaut. in Asin. sc. 3. a. 3. Magis decorum est, libertum potius, quam patronum, onus invia portare. Vopianus cum esse libertum definit, quem quis ex servitute ad civitatem Romanam perduxit. Quintil. lib. 7. cap. 8. Patrono in libertum manus injectio fit. Idem lib. 11. cap. 1. Eadem pro libertis adversus patronos observantia. Nec mihi libertus est ullus. L. Quis tu es. C. Libertus illius. Plaut. Cura. sc. 1. a. 3. & sc. 3. a. 4. Salvere jussi libertum. Jam manuē emissus? Item, Quo nos vocabis nomine? A. Libertos. L. Non patronos? Idem Asin. sc. 3. a. 3. Libertorum suorum herus, Pompeius. Velleius, Libertorum tria genera olim, Romanorum, Latinorum, & Dedititorum, Justinian. Instit. de libertin.

Libertà, fœmininum. { ἀπελεόθεος. GAL. Affranchie, & mise en liberté. ITAL. Fatta libera, francata. HISP. Libertada, h-cha franca y libre. ANGL. She yas is enfranchised. } Horat. 1. Serm. satyr. 1.

— at hunc liberta securi

Divisit medium fortissima Tyndaridarum.

Modestinus, Libertis libertabūsque meis, libertum libertæ testatoris non contineri. Experiar, quam mihi fore libertam, & quam venalem credam. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1.

Libertinus, i. . X. Ingenuus, ἄνθρωπος, άνθρωπος. Libertus ad patrum refertur. Per libertinum enim significamus conditionem hominis; sicut per ingenuum: per libertum vero, privatum quendam respectum ad patronum. Plaut. in Milite, Ingenuam, an libertinam? Propriè itaque libertini dicuntur, qui ex libertis procreati sunt, hoc est, qui ipsi quidem nunquam servierunt, sed quorum parentes antequam filii nascerentur, è servitute manu emissi sunt. Cic. 4. Philipp. Ipse ex libertini filia suscepit libertos. ¶ Postea tamen Libertinorum, & Libertorum vocabula in eadem significatione usurpari coeperunt, pro iis scilicet, qui post justam servitutem libertatem escaut consecuti. Quod manifestissime ostendit Sueton. in Claud.

Calepini Pars I.

cap. 24. his verbis, Ignarus temporibus Appij, & deinceps aliquando, libertinos dictos, non ipsos qui manumitterentur, sed ingenuos ex his procreat. Quint. declam. 411. Qui à servitute in libertatem venit, libertinus dicitur. ¶ Libertinitas, Ipse status libertini dicitur, ut ingenuitas ingenui; in l. juxta 40. C. de liberali causa. Sive de libertinitate, sive de ingenuitate quæstio moveatur.

Liberio, as, Manumitto, & ex servo libertum facio, libertate dono, in libertatem traduco. { וְאַתָּה כִּי-פְּשֵׁלֶת הַבָּשָׂר וְאַתָּה כִּי-פְּשֵׁלֶת הַבָּשָׂר. GAL. Deliverer, mettre en liberté, affranchir. ITAL. Liberare, donare la liberté. GERM. Freihen/ledigen/erlösen. HISP. Librar de servidumbre ó peligro. ANGL. To infranchise and set at liberty, to deliverer. } Propriè heri est, quum servum de potestate sua emittit. Nonnunquam tamen & servus se liberare dicitur, cùm peculio se redemit. Cicero. 1. de Orat. Si quis apud nos seruisset ex populo federato, teseque liberasset. Aliquando forense verbum est, idem significans quod absolvō, & ab actione intentata liberum judico. ἀφίνημα. Idem pro Client. Judices hunc quem jam bis condemnatum acceperant, liberarunt. Idem 4. Verr. Qui Sopatrum eodem illo criminis liberarant. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 1. Quin omnes populum hac peste liberat? Idem ibid. Quin tu labore liberas te onere crumenæ. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Non te sinam hic esse triduum, quin te liberalem liberem. (i. manumitterem emptam à domino.) Idem Curcul. sc. 3. a. 1. Eum velle aiunt amicam liberare. (i. manumittere emptam à domino.) Ibid. sc. 5. a. 1. Si recte facias, here, me emittas manu. Liberem ego te? Idem Menach. sc. 7. a. 5. Amicas emite, liberate. Idem Most. sc. 1. a. 1. Vbi amans scortum liberet. (i. manumitterat.) Idem Capt. sc. 4. a. 5. Item cum genitivo, liberare ejus culpe regem. Liv. 1. d. 5. ¶ Præterea generale verbum est, significans ex molestia, damno, vel periculo eripio. Cic. Attic. Næ tu me sollicitudine magna liberaris. Liberare fidem, est præstare promissum. Idem pro Flac. Ipse tamen Fusis satisfacit absentibus, & fidem suam liberat. Liberare se ære alieno, est creditam pecuniam creditori numerare. Idem ad Attic. lib. 6. Ita multæ civitates ære alieno liberatae, &c. Liberare item debitorem dicitur creditor, aut ejus hæres, quum quod sibi debebatur, ei acceptum refert. Papin. l. quum hæres. ff. de liberat. legat. Quum hæres rogatur debitorem suum liberare, de eo tantum cogitatum videtur, quod in obligatione manabit. ¶ Liberare promissa, pro Abrogare, vel eorum tollere obligationem, ac facere ne ligent. Cic. 1. Offic. Quæ quidem promissa pleraque jure Prætorio liberantur, nonnulla legibus. ¶ Liberare (inquit Sipontinus) eriam aliquando usurpamus pro eo quod est Addicere. Vnde in litationibus, rē, quæ venalis proposita est, plus offerēt addicere, seu liberare dicimus: & non modo qui vēdit, sed etiam qui emit, rem ipsam sic venditam liberare dicitur. Hinc liberationis vocabulum, Paul. Juris. in l. liberationis, ff. de verb. & rer. signif. affirmat eandem vim habere, quam solutionis. Et contrā, solutionis verbum ad omnem liberationem pertinet, ut vult idem Paul. in l. solutionis, ff. de solutionib.

Liberatōr, is, Vindex libertatis. { וְאַתָּה מְכַחְפֵּשֶׁת הַמְּשֻׁלָּח. GAL. Qui delivre & met en liberté. ITAL. Liberatore, chi mette en liberté. GERM. Ein erlöser. HISPI. Et quo libra. ANG. He that delivereth and setteth at libertie. } Cicero. ad Attic. Patriæ liberatores utbe carebant ea, à cujus cervicibus jugum servile dejeccerant. Idem alibi, Romæ nostri liberatores tutò esse non possunt.

Liberatōnis, Actus liberandi dimissio, absolutio. { תְּלַבֵּת הַמְּשֻׁלָּח. GAL. Deliverance. ITAL. Liberatione. GERM. Erlösung/erledigung. HISP. Libramiento. ANGL. An enfranchising or setting at liberty. } Cic. in Pison. Reorum acerbissimæ damnationes, libidinosissimæ liberationes. ¶ Accipitur præterea liberatio pro acceptilatione, quæ à Græcis δωροῦ dicitur, siue pro absolutione à nexu. Vnde tit. est in Pand. de liberatione legata. ¶ Pro solutione. Paulus, D. de V.S. Liberationis verbum eandem vim habet, quam solutionis.

Liber, bri, à λεῖο. Propriè corticis genus est tenuius, quod in phillyras plures dividi potest: cuiusmodi erant, quæ papyris in Aegypto derrahebantur, chartæque usum pratibebant. { תְּלַבֵּת הַמְּשֻׁלָּח. GAL. Escorce d'arbre. ITAL. Scorza d'albero. GERM. Bast die innen baum rinden. HISP. La corteza del arbol. ANGL. The bark of a tree. } Cicero. 1. de nat. deor. Trunci obducuntur libro, aut cortice, quod sint à caloribus & frigoribus tutiores. Plin. lib. 13. cap. 11. Palmarum foliis primò scriptitatum, deinde quarundam arborum libris. Indifferenter tamen pro quovis cortice positum invenitur. Col. lib. 5. c. 10. Ita librum arboris inolescere finito. Virg. 10. Eclog.

Nec si quum moriens alta liberaret in ulmo.

Idem 2. Georg.

— *huc aliena ex arbore germen*

Includunt usq[ue] docent inolescere libro.

Et quoniam libri, hoc est, tenuiores arborum cortices, chartæ olim usum præbebant, codices quoque, qui ex iis compaginai solebant, libri dicti sunt. { טְבֵלֶת שְׁפֵרֶת. GAL. Livres. ITAL. Libri. GERM. Bücher. HISP. Libros. ANGL. A booke. } dicti sunt: obtinuitque usus, ut quamvis mutata re, aliisque iam inventis chartatum generibus, priscum tamen manserit nomen, librique dicantur qui ex pluribus concinnati sunt chartis, ex quacunque materia preparatis. Idem & Codices dicuntur, ab arborum codicibus, ex quibus antiqui tabulae lignæ ad scribendi usum solebant conficere, easque cera obducere. Cic. Attic. Demetrij librum de concordia tibi remisi. ¶ Librum edidit, non esse, &c. id est, librum conscripsit, in quo contendit non esse, &c. Suet. in Julio Casare, Librum edidit, non esse Cæsaris filium quem Cleopatra dicit. ¶ Liber commentator. Gell. cap. 7. lib. 14. ¶ Liber (de Oratione pro Cæcina.) Quint. Græci incedunt suffarinati cum libris, cum sportulis. Plaut. Cura. sc. 3. a. 2. Quasi in libro cum scribuntur calamo literæ. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Invenies illam inter libros. Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Tripl. & eleg. ult. lib. 3. Tripl. ¶ Quandoque tamen libros vocant operis alicujus partes,

certaque segmenta, in quæ totum opus distinguitur. Græci λόγος, τόπος, καὶ βιβλίον appellant: ut Virgilij Aeneida in xii. libros distincta esse dicimus. ¶ Liber præterea ponitur pro Inventario, ut vulgo dicitur, sive registro, quod & repertorium dicitur. Cicer. 5. Verr. Misit literas ad Carpinatum, quas ego Syracusis apud Carpinatum in literarum allatarum libris, Romæ in literarum missarum apud Tullium magistrum familiarem tuum inveni. Bud. ¶ Libri elephantini, ex ebore facti magnificis expensis. Rituales sacri. Jun. ¶ A liber, quando corticem significat, sit verbum Delibro, quod est corticem detraho. Διαλεκτικόν, δέρο πλοιών. Vide suo loco.

Libellūs, i. Parvus liber. Χαμηλός, βιβλίον. GAL. Un livret, petit livret. ITAL. Libretto. GERM. Ein büchlein. HISP. Librillo. ANGL. A little booke. 3. Martial. lib. 14.

Omnis in hoc gracilis xeniorum turba libello
Constatuit numis quauor empta tibi.

Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist.

— Majora libelli

Et diurna magis sunt monumenta mei.
Sed ego fastorum scripsi totidemque libellos,

Cumque suo finem mense volumen habet.

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist. Item in prima fronte libelli. (i. librorum metamorph.) Idem Eleg. 6. lib. 1. Trist.

Sera redundavit veteru vindicta libelli. (i. trium librorum de arte amandi.)

Idem Eleg. 1. lib. 2. Trist. Ad libellum respicere, ut pueri oblivious solent. Quint. ¶ Libellus etiam dicitur pars totius libri in plures divis. Cell. lib. 6. cap. 7. Quæ compositio priore libello continetur. At ipse libellus, quintus liber est totius operis. ¶ Aliquando veteres usi sunt pro epistola, sive tabella. Brutus ad Cic. lib. 11. Ne de Planco quidem spem adhuc abjecit, ut ex libellis ejus animadvertis. E libello sermones habere. Sueton. in Aug. cap. 84. In hoc libello ob-signato attuli gaudia multa. (i. in epistola.) Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. ¶ Inde libellationes dicti sunt, de quibus infra. ¶ Libelli etiam dicuntur quod vulgus supplicationes, ἡμέραις. appellat: quos Martialis, Suplices libros nominavit illo hendecasyllabo,

Idem supplicibus vocat libellis.

Tales enim principibus dari solent ad negotia explicada à subditis, in quibus petitiones continentur. Sueton. in Cas. pro eodem sine ad-dito dixit libellum, Libellumque indicem insidiarum, ab obvio quodam porrectum, libellis cæteris, quos sinistra tenebat, quasi mox lecturus commisicuit. Libellum tradere. Idem in Claud. cap. 37. ¶ Libellos legere, & rescribere inter spectandum. Idem in Au-gust. cap. 44. ¶ Libellum porrigeret (de supplice.) ibidem cap. 53. Et libelli famosi cap. 55. lib. dem. Libellos quos componit litigator patronus contentus. Quint. ¶ Libellus ponitur etiam pro commen-tario, quam memoriam vulgo vocant. Idem lib. 12. cap. 8. Pessimæ vero consuetudinis est libellis esse contentum, quos componit aut litigator, qui confugit ad patronum, aut alij ex genere advocato-rum. Quo in loco, teste Budæ, libellus accipitur pro scripto memo-riæ causæ parato, pro quo etiam libellum memoriale dicimus. Sueton. in Iul. Cas. Epistolæ quoque ejus ad Senatum extant, quas primū viderut ad paginas, & formam memorialis libelli conver-tisse. ¶ A Cicerone autem ad Attic. Libellus mandatorum dicitur, in quo memoriae causæ, quæ alicui mandantur, sive injunguntur, sunt præscripta. ¶ Libellus etiam, eodem Budæ teste, dicitur Epi-stola assertoria, quam vulgo certificationem vocamus: ut quas vecti-galium & tributorum immunes ad publicanos destinare solent, ne pro vectura res suas advehentes, importantesve inhibeant. Paul. in l. si publicanus. ff. de publican. Significant, inquit, id libello manu sua subscripto, cùmque ad publicanum mittant. ¶ Est & libellus men-suræ genus. Cato de re rust. cap. 15. Parietes villaæ si locet in pedes centum, id est, pedes denos quoquò versum habeat libellum in pe-des quinos, &c. ¶ Dicitur quoque libellus scripti genus, quo aliquis in judicium vocatur. Plaut. in Cure. sc. 3. a. 1. Ubi tu es, qui me bello Venereo citasti? ecce me sisto, ades contrà. ¶ A libellis autem mi-nistri illi esse dicuntur, qui principi in hoc negotio subserviunt, ut supplices libellos accipiant, evolvant, & isque respondeant. Suet. Epa-phroditum à libellis capitali pena condemnavit. ¶ Libellos pro-Ponere, est scriptum aliquod in locis publicis affigere, quibus notum aliiquid omnibus sit. Cic. pro Quint. De quo libelli in celeberrimis locis proponuntur huic ne perire quidem certè tacite, obscurèque conceditur. Per libellos respondere postulatoribus, Suet. in Neron. cap. 15. ¶ Libellos signare, sive subnotare dicitur is, qui libellis sup-plicibus, quas vulgus requestas vocat, responder. Plin. in Eris. Sedeo pro tribunal, subnoto libellos, conficio tabulas. Pro eodem legitur & libellos agere, ut in L. scriptum de distr. pign. Rescriptum est ab Imperatore, libellos agente Papiniano, i. Papiniano libellis apud Imperatorem præfecto. ¶ Apud leguleios libellus diversis modis dicitur. Nam est libellus accusationis, conventionis, repudij, & hujus-modi, ἔγκλημα, τὸ ἐπιτυχεύμα.

Libellulus, diminutivum à libellus, βιβλίον. Hieron. In præsenti li-bellulo edoceat.

Libellaria: Cujac. 1. de feud. tit. 2.

Libellarius contractus est venditio, quæ sit scriptura interveniente cer-to pretio, & hoc amplius, certa pensione constituta in annos singu-los, & hac plerunque lege, ut stato condicione tempore contractus renoveret tursus, numerato pretio, certo, vel arbitrario.

Libellaticus. Qui metu suppliciorum è pertrahebatur, ut idolis etiam sacra facerent, Sacrificati dicebantur, iidemque Thurificati. Qui non incendissent quidem thura idolis, sed tamen per libellos tan-tum nomina dedissent. Libellatici vocabantur. Cyp. lib. 4. Epist. 2. Ex Erasmo in Cyprianum.

Libellio, nis, masc. gen. A veteribus dicebatur, quem nos Tabellionem vocamus. Χαμηλός / ophér. ψευδωνυμός. GAL. Porteur de lettres, Notai-re. Tabellion. ITAL. Porta lettere, notario. GER. Ein bott/ oder brieff-träger. HISP. Mensajero, escribano. ANGL. Acaryer of letters, à no-

ter. 3. Vatto, Tum ad me ferunt, quod libellionem esse sciebant.

¶ Accipitur interdum pro librario qui libros scribit, & vendit.

Stat. 4. Syl. ad Plotium.

Sed Bruti sensis oscitationes.

De capsa miseri libellionis,

Emptum plus minus esse Caiano,

Donas.

Librarius, a, um, quod ad libros pertinet. Σερφίνος. GAL. Qui appartenient à livres. ITAL. Chi chi appartiene à libri. GERM. Das zu den Büchern gehört. HISP. Cosa perteneciente à libros. ANGL. Belonging to books. 3. ut, Atramentum librarium, quo libri scribuntur: quem admodum futorum, quo coria: & tectorum, quo parietes denigrantur. Plin. lib. 35. c. 6. Omne autem atramentum Sole perficitur, librarium, & tectorum, glutino admisto. Taberna libraria, in qua libri venales prostant. Βιβλιοπλάστερ. Cic. 2. Philipp. Quum tu illum in foro spectante populo Romano, gladio stricto infestus es: negotiumque transfigis, nisi ille se sub scalas tabernæ librariae concreasset.

Librarius, ij, substantivum, qui libros manu sua mercede describit. Βιβλιογράφος. GAL. Libraire, écrivain de livres. ITAL. Copiatore, copista. GERM. Ein buchschreiber / der vmb lohn bucher schreibt. HISP.

Librero, d el escribiente que escribe los libros. ANGL. A scrivener, a book writer. 3. nam qui eos vendit, Græco nomine Bibliopola dicitur, βιβλιοπόλις. Cic. pro leg. Agrar. Aliquando tandem me designato, lex in publicum proponitur, concurrunt justu meo plures uno tempore librarij, descriptam legem ad me afferunt. Liv. 8. bell. Maced. In L. Scipione malim equidem librarij mendum, quād mendacium superioris esse in summa auri atque argenti. Horat. in Arte.

Vt scriptor si peccat, idem librarius, usque

Quamvis est inonitus, venia caret.

Plin. lib. 7. c. 15. de insigni memoria Julij Cæsaris, Epistolas verò tantum rerum quaternas pariter librarii dictare, aur si nihil aliud ageret, septenas. Ad librarios suos ita respiciunt, ut sportulam dicere videantur. Quintil.

Librariolus, i, diminutivum à librario. Σερφίατης. GAL. Petit libraire, ou écrivain de livres. ITAL. Picciolo libraro, d scritore de libri. GERM. Ein burchschreiberlin. HISP. Pequeño librero, d escribiente de libros. ANGL. A little scrivener or writer of books. 3. Cic. ad Attic. lib. 4. Et jam velim mihi mittas de tuis librariolis duos: quibus Tyranno utatur glutinotoribus. Idem 1. de legib. Cujus loquacitas habet aliquid argutiarum: nec id tamen ex illa erudita Græcorum copia, sed ex librariolis Latinis.

Librariæ, x, substantivum, Taberna in qua libri prostant. Βιβλιοπωλεῖον. GAL. Librairie, bibliothèque. ITAL. Libreria. GERM. Ein buchladen. HISP. La libreria de libros. ANGL. A shope wherin bookes ar sold. 3. Gell. lib. 5. c. 4. Apud Sigillaria fortè, in libraria, ego, & Lucius Paulus Poëta, vir memoria nostra doctissimus, consideramus.

Librarium, ij, Theca est, sive scrinium quo libri continentur. Βιβλιοθήκη. GAL. Un garde livre, ou registre, Bibliothèque. ITAL. Cosa d altro luoco da guardare i libri. GERM. Ein buch tammer/liberey. HISP. Grueso registro, lugar para guardar libros. ANGL. A chefe to keep broakes or any lik thing. 3. Cicet. pro domo sua, Exhibe, quæso, Sexte Clodi, librarium illud legum vestiarum, quod te aiunt eripuisse è domo, & ex mediis armis, turbaque nocturna, tanquam Palladium sustulisse.

Libræ, x, Jovis & Cereris filia, quæ & Proserpina dicitur. Αρεπόν. Cit. 1. de nat. deor. Liber Cereris filius, & frater Liberæ.

LIBER, verbum impersonale, idem significans quod Placet: à labendo (ut Varro inquit) quod quæ placent in mentem prolabantur. Ιανάς jaāth. δοκεῖ, εἰπεται. GAL. Il plaist. ITAL. Piace. GERM. Es geliebt mir es gelüst mich. HISP. Agrada, d plaze. ANGL. It pleaset, it lyketh well. 3. Duo habet præterita, libuit, & libitum est. Plaut. in Pseud. sc. 3. a. 1. Cur id ausus facere? B. libuit. id est, sic volui, sic placuit mihi. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Si quid te volam, ubi eris? L. Ubicunque libi-tum erit animo meo. Tibull. lib. 4.

Seu libeat curvo brevius contendere gyro:

Ibidem.

Sen libeat duplēcē, seu juntūm cernere Martem.

Ut voles, ut tibi libebit, legem Imponito. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Qua libeat nubant dum dos ne fiat comes. Idem Aul. sc. 5. a. 3. Vbi libet, roga. Idem Men. sc. ult. a. 5. Ubi libet, ire licet accebitum. Idem Mil. sc. 4. a. 2. Idem Curt. sc. 3. a. 4. Vbi restiteras? Vbi mihi libitum est. Idem Pseud. sc. 1. a. 4. Libet. Quid libet? Ibid. sc. 2. a. 5. Libet potare, armare, &c. Idem Mostell. sc. 1. a. 1. Nunc dum tibi libet, licetque, es, pota, perde rem. Ibid. Qui libet ludibrio habere me? Idem Menach. sc. 4. a. 2. Non licet te colloqui? B. At mihi non libet. Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Age jam, quando tibi libet, peri. Idem Merc. sc. 4. a. 2. Ut tibi libet, quid tibi libebit fac. Idem Amph. Aliud cura quid libet. Idem Asin. sc. 1. a. 1. Quid ista tibi tactio est? M. I. Quia mihi libitum est Idem Curt. sc. 2. a. 5. Ago ut libet. Idem Men. sc. 5. a. 5. Quod tibi libet, idem mihi libet. Idem Mostell. sc. 3. a. 1. ¶ Hinc fit Quamlibet. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist.

Quamlibet exiguo solvit imbre vetus. (navis.)

Et eod. lib. 4. Eleg. 7.

— cur non tua dextera versus

Quamlibet in paucos officios a fuit.

¶ Hinc etiam Collibet, penult. corr. vel Collubet: collibuit, collibum est, Collibere, idem quod libet. Terent. in Eunuch. Siquid collibuit, novi te. Colum. lib. 11. cap. 1. Facturus mox, si collibuisse, quod nunc aggredior.

Libens, tis. Volens, voluntarius, gaudens. Καὶ ναδίτης ροτέσθ. ἀρθρ. ικάν. GAL. Qui volontier & de son bon gré fait quelque chose, volontaire. ITAL. Chifa da se & volontieri, facile. GERM. Gutwils lig/gern. HISP. A plazible y de buena gana. ANGL. Willing, that hath a good will to do any thing. 3. Cic. ad Attic. lib. 10. Si vera sunt, ignorantes: si falsa, me libente eripies mihi hunc errorem. Idem pro Client.

Eāmque

Eāmque animis vestris, aut libentibus, aut aequis rem itatis. Gratū libēns que do, cedo. (commodata.) Sen. cap. 11. de transq. Me libente feceris. Plaut. Curc. sc. 2. a. 6. Duorum hominum labori parsimē lūbens, Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Ut ego hunc ausculto lūbens. Idem Aul. sc. 5. a. 3. & depol me libente facies. Idem Amph. sc. 3. a. 2. Completere. Facio lūbens. Idem Asin. sc. 3. a. 3. Liv. lib. 9. bell. Pun. Ut modicas injurias non aequo animo pati, sed prop̄ libenti videri possent. Cic. ad Attic. lib. 4. Illam porticum redemptores statim sunt demoliti libentissimis omnibus. Lubentissimo corde atque animo. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 5.

Libēns, autore Donato, interdum adverbij significatione ponitur pro libenter. *ἀσθετός*. Terent. in Andr. Fugin hinc? s. Ego vero ac libens.

Libēntēr, Non gravatē, aequo gratoque animo. { *ένοχίας*, *άσθετός*. GAL. Volontiers. ITAL. Volentieri. GERM. Gern. HISP. De buena gana. ANGL. Willing with a good will. } Cicer. 4. Acad. Itaque quum aliud dicere atque sentire, libenter uti solitus est ea dissimulatione, &c. Horatius 2. Epod.

Dicit enim citius meminitque libentiles illud,

Quod quis deridet, quām quod probat, & veneratur.

Libenter vivere, & cenare, autore Donato, est bonorum ciborum edacem esse. Terent. in Ennius. sc. 9. a. 5. tu hercle cum illa Phœdra. Et libenter vivis: etenim bene libenter viētitas. Frigida non lavi magis libenter, Plaut. Most. sc. 3. a. 1. Ut te libenter videam cūm ad nos veneris. Ibid. sc. 3. a. 3. Verbis conceptis libenter perjurabis. Idem Asin. sc. 2. a. 3. Liberi lubentius sumus, quām servi. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Nimio edo libentius. Idem Merc. sc. 6. a. 5. Item libentissime loqui de aliquo. Senec. cap. 3. de consol. ad Marc.

Lubēntiā. x. Voluptas, illecebra. { *תְּנוּנָה* hedhnah *תְּנוּנָה* ratson. idem. GALL. Volupté. ITAL. Voluptà. GERM. Wollust. HISP. Delyte. ANGL. Pleasure. } Gell. lib. 15. cap. 2. Cui libentiae gratiaeque omnes conviviorum incognitae sunt.

Libido, inīs, Cupiditas, extraordinarium desiderium. { *תְּנוּנָה* bagħtāh תְּנוּנָה razvāh. imjupia, iż-żonniż. GAL. P̄aisir, volupté desordonnée, appetit déréglé, paillardise. ITAL. Libidine, appetito disordinato di lussuria. GERM. Nutzwill ein jede ungewöhnliche und unordentliche begierd. HISP. Gina, int̄ojo, luxuria. ANGL. Lust, sensuality, unlascifull apte-ite or will. } Ferē semper in deteriore partē accipitur. Plaut. in Epist. Nequam es homo Epidice, cui libido est malè loqui. Tametsi verō multarum rerum libidines sint, tamen quum libido dicitur, neque cuius rei libido sit additur, non ferē solet animo occurere, nisi illa qua obscenæ partes corporis excitantur. Cic. 4. Tusc. Voluntas est, quācūd cum ratione desiderat: quācūd autem adversus rationem in- citata est vehementius, ea libido est, vel cupiditas effrænata, quācūd in omnibus stultis invenitur. Salust. in Cris. medium vocabulum esse ostendit, quād tam in meliorem, quām in deteriore partem ac- cipi possit, hoc est, prō voluptate tam honesta, quām inhonesta. Magisque (inquit) in decoris armis, & in militari bus equis, quām in scena, & conviviis libidine habebant. ¶ Libido nauseæ, id est, cupiditas vomendi. Cato c. 156. Ubi libido veniet nauseæ cūmque apprehendet, decumbat, purgētque se. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Libido est ludos tuos spectare Pseudole. Et Men. sc. 1. a. 1. Libido ma- jor fugere est vinclis. Ad libidinem honores cepit. Sueton. in Cas. cap. 76. ¶ Libido prō nimia Veneris appetentia. Tacit. lib. 17. Av- ritia & libidine fœdus & maculosus. ¶ Libido urinæ, mingendi appetitus. Gell. lib. 19. cap. 4. Quarit cur accidat, ut eum, qui propter ignem diutius sterit, libido urinæ lacestat. ¶ Libido op- ponitur rationi, ut, Libidine, non ratione rem alienam agere. Cic. pro Quint. ¶ Libido equina, i. furiosa, immensa & incitatissima. Prudentius,

Advena quos profugus gignens, & equina libido

Intulit Italia: Tōuscu namque ille puerus

Primus ad binnivit simula: o nomine machus.

Ob id dixit Horat. 1. Carm. Ode 25.

Quum tibi flagrans amor & libido,

Quæ solet matres furiare equorum,

Saviet circa jecur ulcerosum.

Libidinōsūs, a. um, qui in libidinem propensus est, venereus, salax. { *τύπη* hogħeb. *ἀρνήτης*, *ἀργαλεύς*, *ἀργαλεύς*. GAL. Impudi- que, sujet à son plaisir desordonné, abandonné à paillardise. ITAL. Lus- surioso, libidinoso. GERM. Geißl/mutwillig, bösen lusten ergaben. HISP. Luxurioso. ANGL. Lust full, ben to plesour. } Cic. de senect. Libidinosa enim & intemperans adolescentia effectum corpus tradit senectuti. Plin. lib. 11. cap. 39. Libidinosores hominum quoque hirtos colligens. Quintil. lib. 6. cap. 4. Libidinosor es quām ullus spado. Libidinosa sententias. Cic. pro domo sua dixit, quācūd pro libidine cujusque feruntur. Libidinosa dapes, dicuntur exquisitæ & curiosæ. Columell. in pref. lib. 10. Mox quum sequens, & præcipue nostra arta sapibus libidinosis pretia constituerit, &c.

Libidinōsūs, superl. Lamprid. in Heliog. Vasa nonnulla schemati- bus libidinosis inquinata.

Libidinōsē, adverbium, impotenter, crudeliter, & pro animi libidine.

{ *ἀργαλεύς*. GAL. Impudiquement, d'un appetit desordonné. ITAL. Cru- delmente. GERM. Nutzwilliglich. HISP. Luxuriosamente. ANGL. Uncha- stely, which an immoderate lust. } Salust. in Jugurth. Post ubi paulatim licentia crevit, juxta bōnos & malos libidinosē interficere. Cic. 1.

Verr. Ut qua ille libidinosē, quācūd nefariē, quācūd crudeliter fuerit. Idem 1. Offic. Cavētque ne quid libidinosē aut faciat, aut cogitet. Livius lib. 3. ab Urbe, Abstinebatur à patribus, in humiliores libidinosē, crudi- litētique consulebatur.

Libidinōr, aris, libidinem perago, voluptati indulgeo. { *τύπη* habat. GAL. S'adonner à paillardise. ITAL. Darſi alla lussuria. GERM.

Nutzwillen und geiheit treiben. HISP. Luxuriar. ANGL. To give him self, to sensuality or lust. } Suet. in Ner. cap. 28. Olim etiam quoties lectica cum matre veheretur, libidinatum inceste, ac maculis vestis proditum affirmat.

Libitudo, libido, libitum. Flod.

Calepini Kars 4

Libethrā, λιβέθρα, Fons Musis sacra in Magnesia regiuncula Thessaliz annexa: ut docet Plin. lib. 4. cap. 9. & Pomp. Mela lib. 2. Sunt qui in Olympo monte libethram urbem fuisse dicant, à Sye tor- rente funditus eversam, quum jam olim oraculo prædictum es- set, fore ut Libethrij ~~ων~~ omnes interirent, quum Orphei ossa Sol inspexisset. Erant autem Orphei reliquæ in columna quadam conditæ, quæ viae imminebat à Deo in Olympum ducenti. Quem in locum quum ingens hominum vis convenisset ut pastorem in somniis suaviter canentem audirent, evenit ut columna eversa Orphei ossa nudarentur: codémque die torrens nomine Sys supra modum auctus, Libethrios cum urbe submersit. Vide Cæl. Rho- dig. lib. 18. cap. 21.

Libethridēs, λιβέθριδες, dictæ sunt Musas à Libethra Magnesia fonte Musis sacro, & Poëtarum carminibus celebrato: Pompon. Mela lib. 2. in descriptione Macedoniae. Strab. tamen lib. 10. autor est, Musas appellatas esse Libethridas, à Libethro Thraciae monte, quem postea Macedones tenuerunt, sub quo & antrum fuisse ait, Musis Libethridibus à Thracibus consecratum. Virgilii 7. Eclog.

Nympha noster amor Libethridas, aut mihi carmen,

Quale meo Codro, concedite, &c.

Libethrūs, λιβέθρος, Mons est Macedoniae, teste Lycophrone, ha- bens, ad radicem Pimpleum fontem, Musis consecratum. Alij Libe- thron Thraciae montem esse aiunt, postea à Macedonibus occupatum: ad cujus radicem antrum fuit Musis Libethridibus à Thraci- bus consecratum. Vide Strab. lib. 10.

Libeum, λιβέθριος, λιβέθριον, vasculum in sacris dicebatur, quo oleum ef- fundebatur. Jun.

Libidinosus, Libido, vide Libet.

Libitīnā, Dea, in cuius templo vendebant, & locabantur ea quā ad sepulturam pertinebant: ita Distā à Libitu, vel à Libidine. Plu- tarach. Venerem fuisse putat, redditque rationem in Problematisbus, quare Romani ea, quācūd ad pompam funebrem spectant, in Veneris templo voluerint asservari; ut scilicet eo ipso humanæ fragilitatis admoneremur, certò scientes exitum ab ortu non procul abesse, cūm eadem dea morientibus præsit, & vitam ingredientibus. Alij malunt esse Proserpinam Plutonis uxorem, quām quād inferiorum crederetur regina, mortuis præcessit putabant, ideoque etiam ea quibus mortui exornati veluti ad inferos deducuntur, in ejus templo voluerint asservari. Libitina Venus, vel Proserpina, Plutarch. in Num. ¶ Quandoque Libitinam positam legimus pro ipso apparatu funebri, quem Libitinarij in usu exequiarum loca- bant. { τὸ ἀράγμα, τὸ μάντυα, κτηῖς, ἵππος, ἵππος. GAL. Dépense de funerailles. ITAL. Speza & apparechio de funerali. GERM. Der Kosten oder rüstung zu einer begebniss. HISP. Gastos de funeralias, ó honras. } Liv. lib. 4. In urbe tanta fuit pestilentia, ut vix nunc Li- bitina sufficeret, ad suppeditanda scilicet funeribus necessaria. Suet. in Nerone, Pestilentia unius autumni, qua triginta funerum millia in rationem Libitinæ venerunt. Erant autem rationes quas conficiebant ij, qui in æde Libitinæ locabant ea, quācūd ad funebres poihpas pertinerent. ¶ Exercebant Libitinam dicebantur ij, qui in æde Libitinæ præterant locandis, vendendisque iis, quācūd necessaria erant funebrem pompam instructuris, Valer. Max. Quin tunc Li- bitinam exercebant, tum terum suarum usum, tum ministerium suum gratuitum polliciti sunt. ¶ Sed quoniam in æde Libitinæ lo- cabant necessaria ad funebrem apparatus, hinc factum est, ut Libitina aliquando pro morte, seu pro lecto quo mortui serbantur, caperetur. Horat. lib. 3. Od. 30.

multaque pars mei vitabit Libitinam.

Libitīnārūs, ij. Propriè dicitur is, qui locat, aut vendit ea, quācūd ad pom- pam funebrem sunt necessaria, vel qui curam habet perficiendorum funerum. { *περιπλῆκτης*, *ζεψίδης*. GAL. Celuy qui fait métier d'ensevelir les morts, & faire sépultures & funerailles. ITAL. Colui che vende, ó pre- sta à prezzo, & da à nollo quello che si appartiene alla pompa di mor- ti. GERM. Der die ding so zu einer begebniss; onndien siud/gurüst/versihæ oder verkaufft/ein todrengäber. HISP. El que appareja cosa de funeral- las. ANGL. He that hath sellēth which bēnedefull for burialles. } Tra- ctum est nomen à Libitina dea, in cuius æde asservabantur ea, quācūd ad instructionem funebris pompa erant necessaria. Ulpian. l. qui- cunque, ff. de instit. action. Si libitinarius, quem Graci vocant, servum polinctorem habuerit, ilscue mortuum spoliaverit, dāndum in eum quasi institoriā actionem. Ex quibus ver- bis patet, libitinarij munus honestius fuisse, quām polinctoris. Habe- bant enim libitinarij domi suæ servos, quotum operā utebantur ad polincienda, hoc est, ad abluenda, ungenda, & consuenda cada- vera. Itaque & polinctores vocabantur, à poliendis cadaveribus. Designatores autem dicebantur, qui pompam funebrem instrue- bant, & cuique incedendi præscribent locum: quos Graci appelle- bant. De quibus latius suis locis. Seneca de benefic. An tu Aruntium, & Areium, & cæteros qui captandorū testamentorum artem professi sunt, non putas eadem habere, quācūd designatores & libitinarios, vota?

Libo, nis, Romanus civis fuit, qui Romæ in Comitio puteal primus extruxit, quod idcirco libonis puteal dicitur ab Horat. lib. 1. Epis- tol. 19.

Ennius ipse pater nunquam, nisi potus ad arma
Profiluit dicenda, forum, putealque Libonu
Mandabo siccie, adimam cantare sacerdos.

Libo, as, Leviter degusto, & quasi prius labris attingo. { *τὰ νασάχη*, *τὰ νέστη*. GAL. Goûter d'une chose, comme en mordiller seulement les levres. ITAL. Gustare leggermente, assaggiare. GERM. Stoss versuchen, mit den läßtigen antupfen. HISP. Gustar. ANGL. To tast. } Sunt qui libare dictum putant, quasi labiate: quum tamen constet verbum esse Graecum. Illi enim dicunt *νέστη*, quod nos, *ει* diphthongo in i longum comunitata, vertimus libo. Virg. lib. 4. Georg.

Purpureosque merunt flores, & flumina libant.

Quandoque ponitur pro leviter tango. Virg. 1. Eneid.

Oscula libavit gnata.
Quandoque partem Diis dare. Vide Libamina.
Libaque quod sacris pars datur inde soci,
Ovid. 3. Fast. Idem 1. Fast.
Inde triumphata libasti munera gen'is,
Templaque fecisti.
Vide Libamen, & Libum. ¶ Quandoque pro sacrificare προστίγματα,
et οὐ συντίγματα τινάς. Virg. 3. Aeneid.
— tendo quo superinas
Ad culum cum voce manus, & munera libo
Intemerata foci.

Cic. lib. 3. de legib. Certas frages, certasque baccas sacerdotes publicè libant. Iactant. lib. 5. divin. inst. Nihil enim sancta ac singularis illa maiestas aliud ab homine desiderat, quam solam innocentiam; Quam si quis Deo obtulerit, satis pie, satis religiosè libabit. ¶ Ali quando ponitur pro Decerpo, & colligo. Autor ad Herenn. lib. 4. Vide ne facias impudenter, qui tuo nomine velis ex aliorum laboribus libare laudem. Cicer. lib. 5. Tuscus. Sed à te impetrare libenter velim, nisi molestum sit, quoniam nulla vincula te impediunt ullius certae disciplinae, libasque ex omnibus quocunque te maximè specie veritatis mover. ¶ Hujus verbi composita sunt, Delibo, prælibo, prolibo, penult. prod.

LIBATUS, particip. Decerpitus. § τὸν μισθόν. λειφεῖσι. GAL. Gouffé, extract, ou cœilli ITAL. Gufato, scielo. GERM. Gesamlet/abgeldsen. HISP. Guftado, cogido. ANGL. Lefted, taken out of. Cic. 2. de divin. Naturale quod animus attriperet, aut exciperet extrinsecus ex divinitate, unde omnes animos haustos, aut acceptos, aut libatos haberemus. Ovid. 5. Fast.

Falsifero libata seni duo corpora gentes

Mirisse (i. di. at.)

LIBAMEN, inis, Libamentum, i. & Libatio, nis, pro eodem sumuntur, significantque quicquid in sacrificiis libatur: à Libero patre (ut nonnulli putant) qui primus Jovi libavit. § τὸν νέστην, αὐτὸν, αὐτὸν, τονδὴν, τονδὴν. GAL. Ce qu'on offre en sacrifice, offrande. ITAL. Cosa offerta in sacrificio. GERM. Ein opfer. HISP. Cosa ofrendida in sacrificio, ofrenda. ANGL. A sacrifice, any thing tasted and sacrificed. Ovid. lib. 3. Fast.

Nomine ab auctoribus ducunt libamina nomen.

Liber enim qui Bacchus dictus est, quem victor de Scythis aliisque nationibus extitisset, rerum primitias magno Jovi obtulit. Verisimilius tamen videtur, hæc omnia deducta esse à verbo Græco λιβα. Cic. 1. de legibus. Quod tempus ut sacrificiorum libamenta serventur, fortisque pecorum, quæ dicta in lege sunt, diligenter habenda ratio intercalandi est. Plin. lib. 37. cap. 10. Præterea in aras addita ea, traditur libamenta non amburi. Virg. 6. Aeneid.

Ignibus imponit saecus libamina prima.

Valer. Flacc. in Argonaut.

pingui cumulat libamine flammam.

Stat. 3. Syl.

Hac ego nascentes latus baccharas ad aras

Libamenta tul.

¶ Libamentum dare, gustum dare Senecæ, i. præbere aliquod specimen. ¶ Dare libamentum ex Dialectica, Gell. cap. 8. lib. 16. Vide De libro.

LIBATO, Libamentum, degustatio quæ in sacrificiis fieri solebat. § τὸν νέστην, αὐτὸν, αὐτὸν. GAL. Offrande, ou offerte qui se fait à Dieu, sacrifice. ITAL. Offerta che si fa à Dio, sacrificio. GERM. Opferung, versuchung. HISP. Ofrenda que se hace à Dios, sacrificio. ANGL. A tasting in sacrifices. Cic. de Arusp. resp. Te appello Léntule, tui sacerdotij sunt tensæ, curricula, præcentio, ludi, libationes, epulæque ludorum.

LIBATORIUM, crater, quo funditur libamen in sacrificiis.
LIBONOTUS, LIBONOTUS, ventus quidam. Senec. nat. qua. 1. lib. 5. c. 16. A meridiano axe euronotus est, deinde notus, latine austus, dein Libonotus, qui apud nos sine nomine est. Vetera exemplaria habent Leuconotus. Matthæus Fortunatus probat, quod est in vulgatis, Libonus. LIBUM, i. Genus dulciarij cibi, ex farre, caseo, melle, & oleo. § תְּלַחְשׁ חַלָּה. ψεύτος. GAL. Un gâteau, ou une tarte. ITAL. Focaccia, tarta. GERM. Ein gattung eines süßen Kuchen / ein opferkuch. HISP. Torta. ANGL. A wafermade of cleane roheat with honey and oile. Ovid. lib. 7.

& adorea liba per herbam

Subiectum epulis.

Dictum est autem libum à verbo Græco λιβα, quod nos mutata ει, diphthongo in i longum, dicimus libo. Solent enim liba sacrificiis adhiberi. Alij volunt à Libero patre dictum esse libum: quod etiam indicat Ovid. 3. Fast.

Liba deo sunt, succis quia dulcibus ille

Gaudet, & à Baccho milia reperta ferunt.

Et paulo post.

Melle pater fruitur, liboque infusa calenti

Iure reperto splendida mella damus.

Quo pacto autem fieri soleat libum, docet Cato de re rust. cap. 75. his verbis, Libum sic facito: Caseum bene distere in mortario: ubi bene triveris, farinæ filigineæ libram, aut si voles tenerius esse, selibram similaginis solum eodem indito, permiscetoque cum caseo bene: ovum unum addito, & permiscet uno bene: Inde panem facito, & folia subditio: in foco calido sub testa ea coquito leniter. Ovid. 3. Fast.

Fingebat trepida rustica liba manu.

Atque ita per populum fumania manè solebat

Dividere,

Idem ibid.

Quare

Vitis annus populos ad sua liba vocet.

Ibidem,

Nomine ab auctoribus (Liberti sup.) ducunt libamina nomen:

Libaque quod sacris pars datur inde soci,

Idem lib. 3. Trist. Eleg. 1. 3.

Libaque dem (ð notalis) pro te, genitale notantia tempus.

Idem Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Vox (natalis meus, & fratri) celebrata est per duo liba dies.

LIBARIUS qui liba facit, vel vendit. Senec. Epist. 7. Jam libarij varijs exclamations. GAL. Pasticier.

LIBRA, ξάλιγχος ἀντίκη, quæ & As, & Mina, seu Mna, & pondus dicitur, duodecim constat uncii. § τὸν μανέθ. λίτρα. GAL. Vne livre.

ITAL. & HISp. Libra. GERM. Ein pfund. ANGL. A pound weight. § Libra tamen unciarum varietatem accepit, pondus semper idem fuit.

¶ Erat præterea libra apud Romanos mensuræ genus, constabat ex duodecim partibus æqualibus, quas similiter Uncias vocabant. Hanc autem mensuram ad differentiam ponderis, libram mensuralem vocabant, vel libram mensuram: alteram autem quâ res appenduntur, hoc est, pondus ipsum, Libram ponderalem, vel libram pondus. Erat autem libra mensuralis, teste Galeno lib. 1. de compesc. medicament. mensura cornea, quâ oleum admixebantur Romani, intersecta lineis quibusdam dividentibus ipsam in duodecim partes. ¶ Hujus vero libræ pars duodecima, hoc est, interstitium inter duas lineas, Uncia vocabatur. Librarum septendecim de adolescentulo. Sueton. in August. cap. 44. ¶ Porro quantum differat libra mensuralis in pondere à libra ponderali, docet idem Galenus ejusdem operu lib. 6. ostendens libram mensuralem, æqualem esse decem uncii ponderalibus, hoc est, duabus uncii minorem esse libra ponderali. Comeis autem mensuris oleum apud Romanos vendi consuevit, ostendit eriam Horat. lib. 2. Serm. Satyr. 2.

Ac nisi mutatum parcat diffundere vinum, &

Cujus odorem olei nequeas perferre (licet

Ille repotia, natales, alijsve dierum

Festos albatus celebret) cornu ipse bilibræ

Caulibus instillat, veteris non parcus aceti.

Lasperitij libram pondus diluunt. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3. ¶ Item, Per assem & libram adoptare. Suet. in August. cap. 64. Et per æs & libram facere testamentum, & emancipare familiam. Gell. cap. 27. lib. 15.

¶ Propriè autem libra instrumentum est, quo res ponderantur, duas habens lances, ex quarum depressione, vel elevatione justum rei pondus deprehenditur. Unde etiam bilancem vocant. Cic. 5. Tusc. Quo in loco quæcumque vim habeat libra illa Critolai, qui quum in alteram libræ lancem animi bona imponebat, in alteram corporis externa, tantum propendere illam boni lancem putat, ut terram & maria deprimat. Pers. Sat. 4.

Sic etenim justum gemina suspendere lance

Anticipit libra.

Cic. lib. 5. de finib. Virtutis autem amplitudinem quasi in altera libræ lance ponere. Statèra vero, instrumentum quo res sine lancibus ponderantur. ¶ Est & libra cælesti signum, quod Cæsaris ætate octavo, hodie decimotertio Calend. Octobr. Sole ipsum ingrediente, æquinoctium facit autumnale. Virg. 1. Georg.

Libra die, somnique pares ubi fecerit horæ.

Plin. lib. 18. cap. 15. Alterumque æquinoctium Libræ. Ovid. 4. Fast.

Pendula cælestes libra movebat aquas.

Seneca Hercul. suren.

Libra Phœbos tenet aqua currus.

Ad libram fecerat turre, Cæsar. lib. 3. de bell. civ. Libra etiam instrumentum est fabrile, seu potius geometrica machina, quæ exploramus altitudinem maris, fontium, lacuum, vel fluviorum, num scilicet altiora sint eo loco, quæ ea ducere constituimus. Quanquam etiam non raro Libræ vocabulum usurpamus pro ipsa altitudine, quam machinâ hujusmodi deprehendimus. Unde lacum dicimus esse pari libra cum mari, id est æquali altitudine. Item fontem dicimus esse infra libram montis, cujus scaturigo monte est inferior. Colum. lib. 8. cap. 1. Si autem locus ubi vivarium constituere censemus, pari libra cum æquore mari est in pedes novem defodiatur piscina. Et paulo post, Quoniam modus ille aquæ jacentis infra libram maris non aliter exprimitur, quam si major recensis freti vis incesserit. Frontinus, Aquæ omnes diversa in urbem libra perveniunt, i. diversa altitudine. ¶ Idein instrumentum, & libella appellatur per diminutionem. Colum. lib. 8. cap. 1. Hos autem meatus fieri censemus per imam concepti partem, si loci situs competit, ut in solo piscinæ posita libella septem pedibus sublimius esse maris æquor ostendat. ¶ Ponitur quoque pro libramento. Plin. lib. 10. cap. 36. Contra flatus quoque pervicax libra Bononiensibus calamis.

LIBELLÆ, æ diminutivum, Stater, instrumentum quo ponderamus. § בְּלֵבֶלֶת מִזְנָהִים. ζων. GAL. Balance. ITAL. Bilancia. GERM.

Ein wæglin. HISp. Balanca. ANGL. A balance. ¶ Aliquando pro pondere duodecim unciarum. § τὸν μανέθ. λίτρα. GAL. Le poids d'une livre. ITAL. Peso di una libra. GERM. Ein gewicht zwölffr vñnen ist das alt Römisch plund/thut vñvers gewicht. 24. lot. HISp. El peso de una libra. ANGL. A pound weight. ¶ Aliquando etiam pro numero argenteo, qui & as dicitur. Cicer. 4. Verr. Equis Volcatio, si sua sponte venisset, unam libellam dedisset? Libellam pro asse dicit, quod libram æris valebat, id est, assem. Quam autem minima pecuniam significare volebant, assem & libellam dicebant. Plaut. in Capt. At ob eam rem mihi libellam pro argentei ne quis. Libella argenti ideo dicitur, quod numulus erat argenteus decimalis pars denarij. Cit. ad Attic. lib. 7. Fecit palam te ex libella, me ex teruncio, hæredem nimirum. Tibi libellam argenti nunquam credam. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2. Cui nusquam libella est, Ibid. sc. 7. a. 4.

Cui neque numus argenti sicut, cui nec libellæ spes sit usquam gentium. Ibid. sc. 1. a. 1. ¶ Libella etiam est fabrile instrumentum, quod nostrates (autore Budæo) Niveliam appellant. § τὸν ανάτο. ή τάλπην. ή μολυβδεῖα. GAL. Un niveau, un plomb. ITAL. Piumbino da giustare. GERM. Ein richtscheit oder bleywæg. HISp. El nivel para nivellar. ¶ Plin. lib. 7. cap. 56. Fornicem autem, & libellam, & tornum, & clavem Theodorus Samius invenit. Idem lib. 36. cap. 22. Structuram ad normam, & libellam, & ad perpendicularum respondere oportet.

¶ Item pescis, ζων.

Librall,

Librālis, e, quod est unius librae. { λιβραιος. GAL. D'unne livre. ITAL. D'una libra. GERM. Pfundig. HISP. Cosa de peso de una libra. ANGL. That is a pound weight. } Plin. lib. 19. cap. 2. Excedunt sapè magnitudinem in ali cotonei, etiam librali pondere. Librales offæ, quæ librae unius pondus exæquant. Colum. lib. 1. cap. 2. Post hæc diuidit malis, educito linguam, totumque eorum palatum sa- le deficatio, libralsque offas in præsulæ ad ipsi liquatim tinc- etas, lingula demittito.

Librariūs, a, um, à Libra, quod est ponderis unius librae. { λιβραιος. GAL. De libra. ITAL. Di libra. GERM. Das eines pfunds ist. HISP. De li- bra. ANGL. Of a pound weight. } Colum. lib. ult. cap. 53. Caro in libraria frusta conciditur. Hoc est, quorum singula singulas libras pondere adæquarent. Librarij asses olim. Gell. lib. 20. cap. 1.

Librariā, à libra, quo nomine significatur ancilla, quæ præficitur pat- tiendis pensis. Juven. Satyr. 6.

— si nocte maritus
Aversus jacuit, periret libraria, ponunt
Cosmeta tunicas.

Librario, comparat. Liv. lib. 1. bell. Pun. Gravior ac pondere ipso libra- rior superne ac oneratiis ictus erat.

Librile, Scapus librae, inquit Festus, hoc est, trabs illa transversa, ex qua lances dependent. { ζυγός, σωματος. GAL. La brayette d'une balance. ITAL. Il fondo di una balanza. GERM. Das joch / oder überge- wech ding daran die wag hangt. HISP. Hastil de la balanza. ANGL. The beams of the balance. } In librili perpenderent. Gell. cap. 1. lib. 20.

Librion, insigne. Lex gr. b.

Libripēns, dis. Antiquitūs dicebatur, qui ante argentum signatum, quum Romani adhuc ære gravi uterentur, ex libra pendebat ænea, unde & libripens dictus est. { ζυγίας. GAL. Qui tient la balance pour peser. ITAL. Che pesa tenendo in mano la bilancia. GERM. Ein wagmeister. HISP. El que pesa con balanca. ANGL. A weiger or holder of the balance. } Plin. lib. 13. cap. 3. Populus Rom. ne argento quidem signato ante Pyrrhum regem devictum usus est. Libralis (unde etiam nunc libella dicitur) & dupondius appendebatur assis. Quare æris gravis poena dicta: & adhuc expensa in rationibus dicuntur: item impendia, & dependere, Quin & millium stipendiorum, hoc est, stipis ponderandæ pensatores, libripenses dicuntur: qua consuetudine in his emptionibus quæ mancipi sunt, etiam nunc libra interponitur. Ex quibus Plinius verbis clarissi- mè ostenditur, cum ptimum dictum fuisse libripendem, cuius officium erat militibus appendere as grave in stipendum. Postea verò libripendis nomen transisse ad eum, qui in mancipationibus, hoc est, in rerum mancipi venditionibus ænam tenebat libram. Nam apud veteres (ut docet Boëthius in 3. parte Commentariorum in Topic. Ciceronis) res mancipi, hoc est, quæ nostri sunt domi- nij, alienari non poterant, nisi adhibitis ut minimum quinque testibus civibus Rom. puberibus, & eo qui libram tenebat, qui vo- cabatur libripens. Quo autem ritu id fiebat, docet Caius lib. 1. in stir. his verbis, Est autem mancipatio, venditio. Is qui mancipium accipit, as tenens ita dicit: Hunc ego hominem ex jure Quiritum meum esse aio, isque mihi emptus esto hoc ære, ænæaque libra. Deinde ære percutit libram: idque as dat ei, à quo mancipium accipit, quasi pretij loco.

Libro, as, Pondero, ttutino, æstimo, examino. { διδούσις scha- kál. ζωρείω. GAL. Peser, balancer, contrepeser. ITAL. Pesare, pon- derare, esaminare. GERM. Wägen. HISP. Pesar con peso. ANGL. To weigh, to levell, to try by plumb rule. } Plin. lib. 19. cap. 5. In priori re mirè tenui pediculo libratur pondus immobile auræ. Librate aquam, est alias ponderare eam, alias autem est librâ explorare altitudinem aquæ. Aliquando grave reddere. Plin. lib. 11. cap. 11. Apes, si oriatur procella, apprehensi ponduscule lapilli se librant. Virg. 4. Georg.

Excursusque breves tentant, & saxe lapillos
Tollunt, his sepe per inania nubila librant.

Ovid. 1. Fast.
Et jam finitima corpus librarat in herba.

Idem lib. 3. Fast.
Vela cadunt primo & dubia librantur ab aura.

Pila librata ponderibus figi dicit. Liv. 7. ab Urbe, Gravior ac ponde- re libratur ictus. Idem lib. 10. bell. Pun. Aves etiam se librare dicuntur, quum velut sagitta arcu excussa, ex alto in terram se præ- cipitant. Plin. lib. 10. cap. 3. Supereft haliætus clarissima oculorum aie, librans ex alto sepe, &c. Ovid. 8. Metam.

(Corpus) — geminas opifex libravit in alas.

Aliquando æquare, Columell. lib. 4. Sic permensus & libratum opus in similitudinem verae semper procedit. Idem lib. 16.

Et paribus Titan orbem libraverat horis.

Librare ponderibus. Cic. 5. Tusc. Unde terra, & quibus librata pon- deribus, quibus cavernis maria sustineat, &c. librare malleum. Ovid. lib. 2. Metam.

Latens vitulo dexera libratus ab aures,

Tempora discussit clara caava malleus ictu.

¶ Ponitur interdum pro jaculari, & magna vi aliquid jacere. Virg. 9. Æneid.

— hoc acrior idem

Ecce aliud summa telum librabat ab anre.

Libratiōnis, Ponderatio. Diomed. Grammat. lib. 3. Autor hujus libratio- nis Agretius.

Librator. { συνειδητος. GAL. Poiseur, fontenier. ITAL. Scandagliere. GER. Ein wogter / ein fleißiger erweger der wasser und brunnen wie hoch man sie hinein leyten könnte. HISP. Nivelador. ANGL. That weigheth. } Dicitur qui in ducendis aquis peritiam habet librandi, hoc est, ex- pendendi & examinandi altitudinem fontium, vel lacuum, quan- do scilicet altiores sint eo loco, quo eos ducent constitutus. Plin. Epist. Superest ut tu libratorum, vel architectum, si tibi videretur, mittas, qui diligenter explorest, sit ne lacus altior mati, quem artifi-

Calpini Rare 19

ces regionis hujus quadraginta cubitis altiore esse contendunt. Libratores etiam dicuntur, qui eminus cum hostibus pugnant tela, aut lapides, aut glandes torquentes. Hodie tales sunt tormentarij bombardarum, qui vulgo Canoniers. Tacit. lib. 13. Libratoribus funditoribusque attributus locus, unde eminus lapides, & glandes torquerent. Idem lib. 2. Sensit dux imparem cominus pugnam, temotisque paulum legionibus, funditores, libratoresque excutere te- la & proturbare hostem jubar.

Librāmentum, i, Äquamentum. { ισογένεια, GAL. Nivellement, contre- poinds. ITAL. Agguagliamento, pareggiamiento. GERM. Gewicht. HISP. El nivel. ANGL. Equal poize or weigh he rouge of a balance. } Columell. lib. 1. cap. 5. Nam ejusmodi positio medium libramentum, tempera- mentumq; ventorum hyemalium, & aestivorum tenet. Plin. lib. 3. 1. cap. 6. Libramentum aquæ in centenos pedes fusum elici minimum erit.

Libramenta tormentorum, sunt habens & lora, seu funes quibus libraantur, seu vibrantur tormenta. Tacit. lib. 19. Vincula & libra- menta tormentorum abscidissent. Libramenta plumbi, sunt massæ plumbeæ in arietes conjectæ & vibratæ. Liv. lib. 8. decad. 4. In arietes telonibus libramenta plumbi, aut saxorum, stipitesve robustos incutiebant.

Librāmēn, inis, Ipsavis ejaculandi & vibrandi. Liv. 2. lib. 2. decad. 5. Huic spiculo ad libraren patimæ tres, ut sagittis solent, circum- dabantur.

Librilla (inquit Festus) sunt instrumenta bellica, saxa scilicet ad brachij crassitudinem, in modum flagellarum, loris revincta: inde dicta quæ librari manu, id est, ponderari videantur.

Libraria, Librarius. Vide *Liber*.

Librile, Librilla, Libripens, Libro. Vide *Libra*.

Libs, libis, λιψ, Ventus ab Occasu brumali flans adversus Vulturum: ita dictus, quod à Libya spirat: quæ ratione & Africus à no- stris appellatur. Gell. lib. 2. cap. 22. Plin. lib. 2. cap. 47.

Librum, vide *Lobo*, as.

LIBURNIA, λιβύνη, Regio supra intimum Adriatici sinus recessum sita, inter Istriam, & Dalmatiam: ita dicta à Liburno quodam Attico, si Stephanò credimus. Hodie Croaciam vocant, in ditione Du- cum Atticæ.

Liburni; λιβύνη. Populi ex Liburnia regione inter Istriam, & Dalmatiam sita. Virg. 1. Æneid.

Antenor potuit mediis elapsus Achivis,

Illyricos penetrare sinus, atque intima tutus

Regna Liburnorum, & fontes superare Timavi.

Lucan. lib. 2.

Pugnacésque mari Gratiorum classe Liburnos.

Liburni item viatores dicti sunt, qui ex agtis jussu magistratum sèpè vocabant cives, frequensque eorum via erat ab agris ad urbem. Liburni inde dicti, quod ferè ex Liburnia orti essent, qui hoc vilissimum officij genus administrabant. Juvenal. Sat. 4.

— primus clamante Liburno,

Currite, jam sedit, rapta properabit ab olla

Liburna, x, vel Liburnica, æ. { Ein Jagdschiff oder renschiff. } Genus na- vigij levissimi, velocissimique, quod Liv. 3. decad. lib. 4. levem bire- mem appellat. λιβύνη. Plutarcho, & Appiano. Ratio nominis tracta est à Lyburnis populis in Illyrico, qui olim navibus velocibus usi, Jonium mare insulæque prædabantur. Qua ex causa Romani naves levitate celeri, atque præstantes, Liburnas appellavere: aut Libur- nicas, sicut refert Appianus. Horat. in Epod. 1.

Ibu Liburnu inter alta navium

Amis propugnacula.

Suet. in Augusto, Utrobique parte liburnicarum demersa, similiusque ejus qua vehabant fusis armamentis, & gubernaculo distracto. Luis can. lib. 3.

Ordine contenta gemino crevisse liburne.

Firmicus Liburnicum imperium usurpat pro navalii. Suet. in Neron, cap. 34. Liburnica cui præerat Triarchus.

Liburnum, i. { Ein sensite oder gutschén wagen. } Vehiculi, sive lectice genus, ad liburnicæ navis similitudinem constructum, quo principes Romani vehi solebant adeo moliter, ut interim, vel dormire iatus possent, vel legere, vel scribere, aut aliud quidvis non incommodè agere. Juvenal. Satyr. 3.

Si vocat officium, turba cedente vehetur

Dives, & ingenti curret super ora Liburno.

Atque obiter leget, aut scribet, aut dormiet intus:

Namque facit somnos clausa lectica fenestrâ.

Liburnus, λιβύνη, Portus Tuscorum, Ptol. lib. 3. cap. 1. Hodie Li- vona.

Libyā, æ, & Libye, es. { לִבְנָם lubim. λιβύνη. } Tertia pars totius orbi, quam & Africam dicimus, ab Asia, Nilo fluvio: ab Europa mari Mediterraneo divisa. Dicta autem putatur Lybia, quod inde Libs ventus flare soleat: seu quod pluvia indigeat propter nimiam siccitatem, οὐδὲ διαντάξει εὖ. Vel à Libya Epaphi filia, Jovis filij. Semper adfert Libya mali quippiam, οὐδὲ φίσις λιβύνη, quod inde Romanæ monstra depotarentur. Hinc & in mores ingeniumque detorqueri potest: siquidem, ut est regio venenorum ferax, ita gentis pestilens ingenium. Præcipue convenient in fœdrifagos, ac pa- storum novatores.

Libys, yos. { לִבְנָם lubim. λιβύνη. } Gentile est masculinum, cuius femininum est Libyssa, sicut à Phœnix, Phœnissa.

Libycus, a, um, λιβύνης. Virg. 4. Æneid.

Te proper Libycæ gentes Nomadumque tyranni Odere.

Libycus campus, agri Argivi pars est, inde nomen habens, quod illuc primū fuges ex Libya allatæ sint: unde Ceres ipsa ab Argivis Li- byssa cognominata est, teste Fisca.

Libycæ, fera, λιβύνη, θηρία, dicebantur olim in hominem vastrum, callidum, versipelle, variis motibus, ancipiisque ingenio. Quod genus portentum Cicero, Catilinam fuisse testatur. Inde nam- tum, quod in Libya variæ ferarum species sæpenumerò miscean- tur, atque ita nova quædam hinc monstra spectaculo produci so-

PPP 4 - Leontis

leant, Romam à provinciæ præsidibus deportata.
Libyſtis, idis, λιβυστις, Stephano, à nomine Lybis deductum: quum tam
en analogiæ ratio, Lybiss postulate videatur. Virg. 5. Aeneid.

Horrīdus in jaculis & pelle Libyſtidū ursa.

Quo tamen in loco nonnulli Libyſtis legere maluerunt: quām re
cte, ipsi viderint. Stephanus certè, à nomine Lybis λιβυστις, deduc
cit λιβυστις, λιβυστην, λιβυστην, & λιβυστην, putatque ea fieri à geniti
vo λιβυστην, à nominē Libys formato, pleonasmō τε & quām regularis
genitivus sit λιβυστην.

Libyās, adis, λιβυστην. Iudeæ oppidum, Herodis opus, Jordani fluvio ab
Ortu adjacens, teste Ptol. lib. 5. cap. 16.

Libyſtis, λιβυστην. Oppidum fuit Bithyniæ, notissimum Annibalis inter
itu. Plin. lib. 5. cap. 32. Fuit & Libyſta oppidum, ubi nunc Annibalis
tantum tumulus est.

Libyſtis, λιβυστην. Dicitus est Apollo ab his qui Pachinum Siciliæ
promontorium incolebat, quod immissa Carthaginiensibus hostibus
peste penè cunctos subita morte interemit.

Libyſtis, λιβυστην. Oppidum est Scytharum Aroterum, non procul à
Danubij ostiis: cujus meminit Plin. in descriptione Thracia lib. 4.
cap. 11.

Licēo, es, cui, citum, ξηριανος, ηριανος, ηριανος. GAL. Estre
mis à prix, estre apprécié. ITAL. Essere estimato, essere apprezzato. GERM.
Geschenk oder angeschlagen werden. HISP. Ser puesto en precio. ANGL.
To be set to à price. Antiquum verbum est, sub voce neutra passi
vam habens significationem: unde à Grammaticis neutrū passivum
esse dicitur, quemadmodum vaneo, & vapulo, quæ quām voce neu
tra sint, significationem tamen habent respondentem vendor, & ver
bavor. Licere itaque res aliqua dicitur, quām pretium pro ea of
fertur. Contrā liceri dicitur is, qui rei alicuius emendæ animo pre
tium pro ea offert. ιππωνας. Indicare autem dicitur venditor,
quām merces suas empturo certo æstimat pretio, επιμηκης. Plaut. in
Men. — die septimo Auctio fiet. MES. Menachme. MEN. manē sanè
Vænibunt servi supellex, fundi, ædes, omnia Vænibunt, qui qui lice
bunt præsenti pecunia, hoc est, quantulumcunque eorum nomine of
feretur. Licere dicitur præco apud Martial. Epigr. 66. lib. 6. & Plaut.
apud Fest. in sub corona Præco ibi adsit, qui que liceat, vaneat. Idem
Men. sc. 3. a. 3. Ut quantum possit, qui que liceat, vaneat. pro quisquis
liceat, &c Hor. 1. Serm. Sat. 6.

Contra Levinum Valeri genus, unde Superbus

Turquinius regno prius fuit, unius assis

Martial. lib. 6.

Non unquam pretio pluris licuisse.

Parvo quam pretio diu licet.

Cic. Attic. lib. 12. De Drusi hortis quanti licuisse tu scribis, id ego
quoque audieram, &c, ut opinor, heri ad te scripseram.

Licētis, eris, Pretium offero. Χ. Indico. ξ ιππων hekir. ιππων, ιππων
μας. GAL. Priser, ou metre en here, apprezzier. ITAL. Mettere all' incanto.
GERM. Auf ein feil ding bieten. HISP. Poner en precio, en almoneda.
ANGL. To off er the price, to prise, to cheapen. Plaut. Sticho. Jocos ridi
cules vendo, agite licemini. Pers. Satyr. 5.

Et centum Gracos curto centuisse licet:ur.

Hujus verbi præteritum ratione analogiæ deberet esse licitus
sum, quod, teste Valla, non est in usu. Eo tamen usus est Cic. 5.
Verr. Herbitenses quum viderent, si ad Aeschritionem pretium redi
set, se ad Arbitrium libidinosissimæ mulieris spoliatum iri, licei
sunt usque eo, quoad efficer posse arbitrabantur. Sueton. in Cas.
cap. 20. Publicanos remissionem petentes, tertia parte mercedum
televavit: ac ne in locatione novorum vestigialium immodera
tiū licentent, propalam monuit. Liceri contra aliquem, Cic.
3. Offic. Non licitatorem venditor, nec qui contra se liceatur, em
ptor opponet.

Licētōr, is, qui crebrō licetur, qui que pro re emenda conducendā
ve pretium aliquod majus pollicetur. ξ οιντριχερ, ιππων, ιππων. GALL. Encherisseur, celuy qui met enchere sur ce qu'en vend.
ITAL. Chi mette prezzo all' incanto. GERM. Der stäts auff ein ding
mehr steht / ein anbieter. HISP. El que pone precio en almoneda. ANGL.
He that priseteth, or cheapeth. Licitatem apponere, est subor
nare aliquem, qui coram empte majus pretium offerat, ut res
pluris æstimetur, vendaturque. Cic. ad Martium lib. 7. Nunc quo
nam tuum pretium novi, licitatem potius apponam, quām ill
lud minoris vereat. Idem lib. 3. Offic. Tollendum igitur ex contra
hendis rebus omnime mendacium, non licitatem venditor, nec qui
contra se liceatur, emptor opponet.

Licētōr, aris, Liceor. Quamvis enim frequentativum videatur à ver
bo liceor, ejusdem tamen omnino est significationis, ut autor est
Valla lib. 3. ξ ιππων hekir. η πριστη, ιππων. GAL. Mettre prix,
mettre enchere. ITAL. Mettere prezzo. GERM. Auf etwas bieten. HISP.
Poner en precio, en almoneda. ANGL. To prise, to cheape. Cic. de reb.
Alexand. Quum habeatis arma licitamini hostium capita. ιππων
την αχειαν. Plin. lib. 7. cap. 38. Aristidis Thebani pictoris unam fab
ulam centum talentis Rex Attalus licitatus est. Licitari item,
teste Nonio, congregi, & pugnare significat. Cæcil. in Hym. Quin
machæra licitari adversum cum cœpisti sciens. Ennius, Pars ludicra
saxa jactant, & inter se licitantur. Licitari dicuntur (inquit Fest.)
in pugnando, sive mercando contendentes.

Licētatio, Oblatio pretii, auctio. ξ ιππων. GAL. Enchere mise sur ce
qu'on vent au plus offrant. ITAL. Prezzo, offerto sopra cosa che si ven
de. GER. Ein biect auf etwas/ein schatzung was etwas wert sey. HISP.
Aquella postura de precio. ANGL. A prising, cheaping. Licitationem
facere. Cic. 4. Verr. Exquisitis palam pretiis, & licitationibus factis
describebat Censoris, &c.

Licēt, impersonale, Fas est, conceditur, potestas datur. ξ ιππων, ιππων,
ιππων. GAL. Il est permis, il est licite. ITAL. E lecito, gli è le
cito. GERM. Es gimpflich es wird zugelassen/ man darf das. HISP. Es
licito, co viene. ANGL. It is le f me, it is permitted. Cic. Neque enim
licebat locum numini consecratum turpi flagitio contamineare.
Virg. 9. Aeneid.

Quandoquidem Ausonios conjungi sœdere Teucris
Haud licitum, nec vestra capit discordia finem.

Martialis,

Piscinam peto, non licet naturæ.

Ovid. Eleg. 9. lib. 4. Trist.

Si licet, & pateris, nomen facinusque tacebo.

Cave mutare siveris; licet. (affirmantis.) Plaut. Most. sc. 1. a. 2. Li
cētne obsecro petere, an non licet? Idem Pseud. sc. 3. a. 1. Ut tuo non
liceat operam dare negotio, Idem Merc. sc. 1. a. 1. Orant videre ut
liceat, (te tam pulchrum.) Ibid. sc. 1. a. 1. Licet me scire id quid sit?
Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Licētne? (i. facis potestatem ingrediendi do
mum tuam & quærendi?) responder, inquire, jubeo. Idem Milit. sc.
6. a. 2. Licet inforare, si incomitiare non licet? Idem Cure. sc. 1. a. 3.
Si quid vis in illum bene loqui, id loqui licebit. Non recte si illi
dixeris, vapulabis. Idem Most. sc. 3. a. 1. Se excruciat qui non potit
(amicam) dum licet. Idem Cure. sc. 3. a. 1. An arbitramini quidvis
licere facere yobis. Idem Merc. sc. 6. a. 2. Onera maledictis, licet. (i.
faciam.) Si meo arbitratu licet, omnes pendeant. Idem Pseud. sc. 5. a.
1. Actutum hæc parata sint, licet. Idem Men. sc. 3. a. 1. Concede huc,
licet. Ibid. sc. 3. a. 1. (assentientis) occultemus lumen, licet. Idem Cure.
sc. 1. a. 1. (Concedentis & affirmantis.) Jube hominem arcessi, licet.
Idem Capt. sc. 1. a. 5. (eodem sensu.) Age, recipe actutum, licet. Idem
Cure. sc. 3. a. 5. (concedentis & festinantis.) I, in malam crucem. Ire
licebit tamen tibi hodie temporis. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. Cæsari, cui
omnia licent, multa non licent. Senec. cap. 7. al. 26. de consol. ad Polyb.
Non licuerat matri ut haurire oscula. Idem cap. 3. de consol.
ad Marc.

Et mihi præterea de quo mihi querere restat;

Si liceat, dixi: Dixit & illa, licet.

Neminem eorum per Italiam ire licitum, Liv. 2. d. 5. Item licebit,
pro licuerit? Plaut. Asin. sc. 3. a. 3. Næ iste herclè ab ista non pedem
discedat, si licebit. Cicer. 1. Tusc. Idque cùm multis aliis rebus,
tum è Pontificio jure, & ceremoniis sepulchrorum intelligi licet.
Ibidem. Licuit enim esse otioso Themistocli, licuit Epaminondæ.
Idem pro Corn. Balbo. Si civi Romano licet esse Gadiranum. Qui
bus in testimoniis hoc animadvertisendum est, utroque modo recte
dici. Licet esse mihi otioso, & otiosum. Idem Attic. lib. 1. Quo in
genere mihi negligenti esse non licet. Idem pro Flacco. Cur his per
te frui libertate sua? cur denique esse liberos non licet? Si per
te licet, id est, si permiseris, vel si potero, à te non impeditus. Plaut.
in Asin. Afinaria vult esse, si per vos licet. Terent. in prolog. Heaut.
Date potestatem mihi statuam agere, ut liceat per silentum: id
est, ut ego possim agere, vobis tacentibus. Licet absolvè, pro po
teris facere. Cicer. lib. 1. de Invent. Hanc si quis patrem putat esse
orationis, sequatur Hermagoram licet. id est, poterit sequi, vel
licet ut sequatur. Aliquando significat, facile est. Cicer. lib. 2. Of
ficer. Licet enim ora ipia cernere iratorum, aut eorum, qui aut
libidine, aut motu commoti sunt, &c. id est, facile est. Pro liquet,
apud Tertull. & Plaut. Aliquando adverbium concedentis est, idem
significans quod, est. Virg. 6. Aeneid.

licet ingens janitor antro

Aeternum latrans exangues terrebat umbras.

Est conjunctio adversativa pro quamvis. ξ η. GAL. Iapoit que,
non obstant. ITAL. Ben che. GERM. Wierolob schon. HISP. Aunque,
ANGL. Albeit, althoqht. Cic. fro Sext. Rose. Licet omnes in me ter
roris impendeant, subibo.

Licetum est, licet. ξ ιππων. Plaut. in Amph. Quin introire in ædes nun
quam licitum est, id est, nunquam permittitur.

Licētūs, (adjectivum) ut, Negotiatio licita. Ulpian. lib. 2. ff. de jure
patronat.

Licētūrum. Cic. ad Attic. lib. 2. Quod nihil nigris ei licitum esse ple
beio Rempublicam perdere, quām similibus ejus. &c.

Licētia, æ, Libertas immodica, impunitas agendi, dicendique quicquid
velis. ξ ιππων rishōn. æ, æ. GERM. Licence, abandon, liberté. ITAL.
Licenza. GER. Erlaubung/nachlassung/gestattung. HISP. Licenzia, la sol
tura para malhazer. ANGL. Licence, leave. Terent. Deteriores omnes
sumus licentia. Lucan. lib. 1.

Qui furor, o cives, qua tanta lcentia ferri?

Quint. Quæ in aliis libertas est, in aliis licentia vocatur. Ali
quando etiam in meliore partem accipitur, ut idem sit quod li
bertas. Cic. 3. Offic. Nobis autem nostra Academia magnam licen
tiam dat, ut quodcumque probabile maximè occurrat, id nostro ju
re liceat defendere. Idem lib. 1. Offic. Magnis enim illi, & divinis
bonis licentiam hanc assequentur.

Par fuit exigui similisque licentia Calvi,

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Licentia gladiorum, Velleius.

Non tuta licentia Circi est,

Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist. Cicero vir aceritæ in studio litterarum
licentia, &c. Gell. lib. 3. lib. 15. Libertatem, Imò licentiam, Liv. 4.
d. 5. Licentia ad exitum præcipites, Suet. in Aug. cap. 47. Ingens li
centia æstuantium aquarum. Seneca cap. 18. de conf. ad Marc.

Licentiatus, doctus, cum dignitate licentia.

Licētōr, is, & licentius, quod immodicè liberum est. ξ ιππων
την αχειαν. GAL. Trop abbandonné. ITAL. Più licentioso. GERM. Das mehr ers
habung hatt / fräsfentlicher / meisterhaftiger. HISP. Mas fuerlo de regla.

ANGL. Over dissolute. Ut, Licentior epistola, in qua nimis liber
scribimus. Plin. in præsat. naturali. hist. Licentior epistola narrare
constitui. Licentiora mancipia, dicuntur nequiora, quasi multa per
licentiam facientia. Licentior vita, id est, dissoluta. Valer. lib. 9. cap. 1.
Licentior dithyrambus. Cic. 3. de Orat. Inde ille licentior & durior
fluxit dithyrambus. Idem de Orat. Quid vero licentius, quām quod
hominitum etiam nomina contrahebant, quod essent aptiora?

Licētōs, a, um, qui nimia uitit licentia. ξ ιππωντας. GAL. Trop
licentieux, trop hardi. ITAL. Licentioso. GERM. Das zuviel freyheit
oder erlaubung hatt / murwillig. HISP. Suelto de regla. ANGL. Dis
solute, licentious. Quint. lib. 1. cap. 10. Nam ebrot dicere, non
minus est licentiosum, quām si sulphuri, & gutturi subjicerent o
mediam.

diam in genitivo. *Tacitus.* Ex moribus Imperatoris miles intactus, aut licentiosus.

Licentia, adverbium, Liberè, audacter. {*ἀδεῖς.* GAL. *Licentia, usque, libere.* ITAL. *Licentio, amante.* GERM. *Nachlässiglich, frechenlich.* ANGL. *Wuth licence or leave.*} Cic. in *Orat.* Solutum quiddam sit, nec vagum tamen, ut ingredi liberè, non ut licenter videatur errare. Idem i. de nat. deor. Tanta est impunitas gatriendi, ad quam licenter fluentium frequenter transitio fit visionum, ut è multis una videatur. ¶ Ab hoc *Gellius* formavit *Prælicenter*, quod est quasi nimis licenter, Quæ verba (inquit) finxit prælicenter.

Licerteris, Centurio: fortè *Luceres*. Cerd.

Lichanos, λίχανος, s. ideit digitus qui post pollicem secundus, si ab eo incipias numerare. Index.

Lichanos, λίχανος, s. Chorda quædam Aristoteli.

Lichas. {*λίχας* zéreth. λίχας. ANGL. A spanne.} Mensura est, quam Galli suâ linguâ impropriè palmum vocant: hoc est, illud interstitium, quod est inter pollicem & indicem quam maximè extensos.

Lichas, Puer quidam Herculis, per quem Dejanira viro suo in Oeta monte sacrificaturo, vestem misit, Nelli Centauri sanguine infectam: quam quum ille induisset, serpente jam per corpus veneno doloris magnitudine in furorem versus, Licham, pñniciosi munera latorem, capillis arripuit, & insubjectum mare præcipitavit: quem Poëtæ fabulantur in saxum sui nominis fuisse mutatum, quod à nautis in mari Euboico ostenditur. Ovid. 9. *Metam.*

*Nunc quoque Euboico scopulus brevis eminet altè
Gurgite, & humana servat vestigia forma:*

Quem quasi sensurum nautæ calcare verentur,

Appellantque Lichan.

Lichades, λίχαδες. Insulæ tres sunt in mari Euboico, à Licha Herculis puero ita appellatae, quem in hoc mare præcipitavit Hercules Nelli Centauri sanguine in furorem conversus: Autor Strab. lib. 9.

Lichen, is. {*λιχένη*, vel Lichenes, plurali numero, λιχένη. GAL. Dartre, ou seu volage, qui est une maladie sur la peau de la personne. ITAL. Menta gr. GERM. Die verwüstung des angefichts mit schuppäthiger raud/gittermal. HISP. El empeyne. ANGL. A disease called a tetter, ring-worme, or woldshire.} Morbi genus faciem præcipue infestans, quem Latini quod à mento potissimum oriretur, mentagram appellavunt. Irrepsit in Italiam Tiberij principatu, antea universæ pto pemodum Europæ incognitus, sine ullo quidem dolore, & sine vita pernicie, tanta tamen fœditate, ut quæcunque mors præferenda esset. Hæc Plin. lib. 26. cap. 1. Galenus tamen, cæterique Græci, lichenum nomine levius quoddam mali genus videntur intellexisse, quam quod à Plinio describitur: illud l'clicet, quod Latini impetiginem appellant. Quinetiam Plin. ipse lib. 20. cap. 1. Lichenas impetiginem interpretatur; sicut pectora, scabiem. Vide Menardum Epist. medic. lib. 7. ¶ Est & Lichen herbæ genus, singulari adversus lichenas remedio: unde & nomen accepit. Ejus duo sunt genera, quorum alterum in locis nascitur saxosis, folio uno ad radicem lato: caule ñano, parvo, longis foliis dependentibus: alterum petris roscidis adhæret, ut muscus. Autor Plin. lib. 26. cap. 4.

Lichfeldia, *Lisfeldæ*, V.E. Angliæ. sub A. Cantuariensi.

Lichindus, λίχινδος, urbs Sicilia, unde gentile nomen, Lichindius Stephan.

Liciæ, orum, Sunt fila quibus in telis textrices implicant stamna: quamvis nonnunquam etiam pro ipsis accipiuntur staminibus. {*Ἐργού* hérēb. μῆτ. GAL. Les fils de la trame d'un tisserant. ITAL. Lici, filii da trammare. GERM. Das wabergeschirr/gerüst dardurch der zeitel auf dem stnl gezogen wird. HISP. Los lisos de la tela. ANGL. Threades in the rooblers beame.} Plin. lib. 8. c. 48. Plutinius verò liciis texere, quæ polymita appellant; Alexandria instituit. Virg. 8. *Eclog.*

Terna tibi hac primum triplex diversa colore

Licia circumdo.

Ovid. 3. *Fastor.*

Licia dependent longas volantia sepes. (i. vittæ.)

Per lancem & licium concepta furta. Gell. cap. 18. lib. 11. Licio transverso & linio præcincti lictores. Gell. cap. 3. lib. 12. Ovid. 2. *Fastor.*

Tunc cantata tenet cum fusco licio plumbō.

Vnde Trilicem dicimus vestem, quæ ex tribus liciis constat. Et Titivilicia, fila de tela decidentia. Plaut. in *Casin.* Non ego verbum emptitem titivilicio, id est, re admodum vili.

Liciæ, Poëta Martiali coætaneus, & conterraneus: ad quem extat ejus Epig. lib. 1.

Videbis altam Liciæ Bilbili.

Licinia, æ, Genus olivæ, quæ & Liciniana dicitur, ab inventore. Cato de re rustic. cap. 6. Qui ager frigidior & mactior erit, ibi oleam licinianam seri oportet. Colum. lib. 11. cap. 49. Videntur autem, & alia genera huic rci magis esse idonea, sicut Licinæ & culmineæ.

Licinium, vestis quædam *isid.* Lignum lucens, *eidem.* unde & licinium dicitur, quod lumen det.

Licinius, quasi lucinius est enim candela lucernæ;

Licini, Lucernæ. Lege *Licini.*

Licius negotiator. Gloss. *Iſid.*

Licitator, Licitor, vide *Licio.*

Licitor, is. Apparitor magistratus, viator, carnifex. {*Ἵπτος σχοτέρ.* GAL. *Sergent, boureau.* ITAL. *Birro, boia, sergente, GER. Stattknecht oder Scherg/eindien der obereit. HISP. El macero real, verdago. ANGL. A sergeant or like minister to execute corporal punishment.} Lictor dictus à ligando, Plutarch. in Rom. Idem ibid. conatus à Græco deducere. Lictor è collegio Viatorum erat. Et unde dictus, Gell. c. 3. lib. 12. Cum lictor ex more animadvertisi jussisset. Sueton. in *Cas.* cap. 20. Sed duodenii lictores Consulis erant, aliorum seni tantum, portantes virgarum fasciculos cum securibus ligatos. Hi magistribus præbant, ac quoties iussi erant, fasciculos solventes primò virgis cædebat damnatum, mox securi feriebant. *Livius.* Missique lictores ad sumendum supplicium, nudatos*

virgis cædunt, securisque feriunt. Hos primus instituit Romulus, ut est autor Plutarch. Dicti autem sunt lictores à ligando, eò quod magistratus popul. Rom. priusquam quempiam verberari jussisset, pedes & manus à ministris illi jubebat ligari. Gell. lib. 12. c. 3. quod & ipsum non obscurè indicat Cicet. in *Orat.* pro Rab. Lictor, inquit, colliga manus. Differunt tamen Lictor & Viator, ut Lictores dicantur qui iussi in damnatos animadvertisunt, & sunt ministri Consulum, Prætorum, Proconsulum, Praesidum, cæterorumque, qui cum imperio sunt. Viatores vero non cædunt, aut animadvertisunt, sed jussu Tribunorum, quorum sunt ministri, tantummodo vocant, aut impediunt. Liv. lib. 2. ab Urbe, Ardens itaque ita Tribunus, Viatorem mittit ad Consulem, Consul lictorem ad Tribunum. Gell. lib. 13. c. 12. ex lib. 21. *rerum hum.* *Varro.* In magistratu habent alij vocationem, alij prehensionem, alij neutrum. Vocationem, ut Consules, & cæteri qui habent imperium: Prehensionem, ut Tribuni plebis, & alij qui habent viatorem: Neque prehensionem, neque vocationem, ut Quæstores, & cæteri, qui neque lictorem habent, neque viatorem.

Lictoriūs, a, um, quod ad lictorem pertinet. {*ἱεράδυνας.* GAL. Appartenant à boureau, ou sergent. ITAL. Pertinente à birro, à sergent. GER. Das zu den statknechten oder schergen gehört. HISP. Perteneiente à macero real. ANGL. Belonging to a sergeant.} Plin. lib. 7. cap. 30. Fases lictorios janæ summisit is, cui se Oriens Occidensque summisserat.

Lidda, S. George de *Lidde*, V.E. sub P. Jerosolymitano.

Lidiscarti fissura membra in ll. *Bajorum.* Vox Germanica à fid, membrum; & schalte, rasura, fissura, crena: à schærentondere, radere.

Lido, is, *λίδος.* Verbum antiquum, significat Confringo, deleo, cujus composita sunt Allido, collido, illido.

Liduna, maris salacia.

Liduvvagi. In ll. *Frison.* à verbo fid/membrum & wegen movere.

Lien, is, gener. mascul. à lingua, quia linguae bubulae figuram representat. {*ἄλινος.* GAL. La rate, ou ratelle. ITAL. Milza. GERM. Das milz. HISP. El bazo. ANGL. The milte.} Dicitur etiam in Nominativo lienis, apud Celsum lib. 4. cap. 1. & alibi sæpissimè. Viscus est in humano corpore sinistram partem occupans, concava sui parte in dexteram, hepar versus, gibba verò ad spinalium costarum extremæ conversum, humorisque melancholicos ex hepate per vas venosum ad se attrahens, quorum partem tenuissimam in sui alimentum convertit, reliquam per proprium quandam meatum, quem stomachum vocant Medici, in ventricum eructans. Alio nomine splen dicitur. Pers. Sat. 1.

— Sed sum petulanti splene eachinno.

Hoc est, proclivior sum ad risum. Tradunt enim Physici lienis magnitudinem, risus intemperantiam gignere. Intumescit quandoque lien, ut cingere hominem videatur. Plaut. in *Cure.* Nam quasi zona, liene cinctus, ambulo, Geminos in ventre habere videor filios. Nihil metuo, nisi medius disrumpat miser. Idem ibid. sc. 1. a. 2. Lien necat, renes dolent. Ambula, hoc lieni optimum est. Idem *Cure.* sc. 1. a. 2.

Lienis, is, idem quod Lien, lienis bubulus, apud Cels. lib. 4. cap. 9. Lienis torquet, apud eundem lib. 5. cap. 18. Varro lib. 5. de Ling. Lato Lienes necant, ubi Passeratius putat legendum Lienes necat.

Lienosus, qui liene laborat. {*ἄλινος, ἄλινιος.* GAL. Qui a douleur de ratte. ITAL. Chi patisce di milza. GERM. Mittensüchtig. HISP. El queeria bazo. ANGL. That hath a disease, in the milte.} Accidit autem hic morbus (ut inquit Arist. lib. 3. de part. anim.) quoties plus excrementi in lienie divertit, quam calor ejus visceris possit confondere. Plin. lib. 7. cap. 2. Quorundam corpore partes naseuntur ad aliqua mirabiles: sicut Pyrrho regi pollex in dextero pede, cuius tactu lienosis medebatur. Lienosum cor, lienis naturam habens, ut turgeat sicut lien. Plaut. in *Casi.* — ubi sim nescio: Perij, cor lienosum, opinor, habeo: jamdudum salit. ¶ Fontasse legendum ludosum: id est, subsultans more ludionum, ac in corpore emitans, ut illi in theatro.

Lienicus, Lienosus. Plin. lib. 29. cap. 3. Hæc & illita lienicis, &c.

Lientria, æ, {*λιεντρία.* GAL. Flux de ventre. ITAL. Flusso di ventre. GERM. Die tur/der bauchlauff. HISP. Fluxo de ventre. ANGL. To fluxe, lace, to leysen esse of the bellie.} Fluxus ventris ex levitate intestinorum: quum scilicet intestina ob levitatem cibum non continent, sed talem propemodum excernunt, qualis est ingestus. Nam λιένος Græci lave dicunt, & ἵππης intestina. Hoc morbo qui laborant, Lienerici dicuntur.

Lientericus, a, um, λιεντρίας, n, or. qui lienteriâ laborat.

Liesen, Liesen, olim Pharus, insula Venetorum in mari Adriatico, habet Episcopum Spalatensi A. suffraganeum.

Ligamen, vide *Ligo.*

Ligarius, Civis Romanus, Pompeij partes in bello civili sequuntur, eo mortuo in Africam secesserunt ad Scipionem, pertinacissimumque sece Cæsari hostem præbuit. Postea apud Cæsarem, cum à Tuberone accusaretur, defensus est à Cicerone elegantissima illa oratione, que pro Ligario inscribitur.

Ligarianus, Adjectivum {*λιγαριανός.* Cicer. Attic. lib. 5. Ligarianam, ut video præclaræ authoritas tua commendavit. Subaudi orationem: Nam de oratione loquitur, quam pro Ligario habuit.

Ligellum, i. Breve domicilium & tuguriolum. {*λιγέλλον melunāb. λιγέλη, σιδίδιος.* GAL. Loge, ou logette. ITAL. Casetta, casupola. GERM. Ein hüttlein/ein schlechtes häuslin. HISP. Choça, o casapagila. ANGL. A little house or cottage.} Plaut. in *Aul.* Divum atque hominum clamat continuo fidem, De suo ligello fumus si qua exit foras. Quo in loco Nonius Ligelli nomine domunculam, sive tugurium intelligit. Quanquam non inveniuntur ligellum intelligere possumus diminutum esse à ligno, quemadmodum tigellum à Tigno. Legitur autem in vulgatis libris Plauti tigelle, non ligelle.

Ligæ, λιγέλαι. Nymphæ nomen, Nerei & Doridis filiae, à cantus suavitate ita dictæ. Virg. 4. Georg.

Drymoque Xanthoque, Ligæque, Phyllocoque.

Ligēr, is, Rutuli cūjusdām nōmen fuit, frātis lucagi, quem Turni auspicia sequutum Āeneas interfecit. Virg. 10. Āneid.

vesano talia latē
Diūta volant Ligeri.

Ligēr, is, λίγερος. Prolem. qui & Ligeris in nominativo: unde accusativus Ligerim. Nobilis est Celerum fluvius, qui in Arvernorum finibus oriens, Heduoisque à Biturigibus dividens, non procul à Pictoribus in Oceanum Britanicum influit. { GAL. Loire. GERM. Löre } Cæs. lib. 7. bell. Gall. Liger ex nivibus creverat. Idem paulo pōst, Magnis itineribus ad Ligerim pervenit.

Ligilium, genus herbæ, de qua apud rei rusticæ Scriptores fit mentio quomodo seratur.

Ligium feudum, est, in quo vasallus domino fidelitatem præstare debet contra omnes, nullo anteposito. Hinc Ligius homo, beneficiarius, & vasallus.

LIGNĀRŪS, a, um, quod ad ligna pertinet. { ξύλινος. GAL. Appartenant à bou. ITAL. Pertinente à legno. GERM. Das zu dem holz gehör. HISp. Pertenecente à leña. ANGL. Belonging to wood. } ¶ Lignarius, i, substantivum. { ξύλοντος. GAL. Boscheron, charpentier. ITAL. Legnaiudo. GERM. Ein holzhauer/holzer. HISp. Cortado de madera. } qui lignum fecat, aut qui lignatum it. LIV. 5. bell. Maced. Et iidem porticum extra portam Trigeminam inter lignarios fecerunt.

Lignarius substans, lignorum venditor: item qui ligna fecat, seu cædit, tanquam lignicida dicatur.

Lignarium, cella lignaria. Voc. vct. Lignarium, locus lignorum, vel lignorum accervus.

Lignum, i. A legendo (inquit Varro) quod ligna caduca in agris legebantur, quibus ad focum uterentur. { ξύλοντα. GAL. Bou. ITAL. Legno. GERM. Holz. HISp. Leña o madera. ANGL. Wood. } Plin. lib. 31. cap. 11. Quoniam fructus is constat radice, frutice, cortice, ligno, &c. Cic. 3. Verr. Cædere januam saxis, instare ferro, ligna & farmenta circumdare, ignem subiecte cœperunt. Horat. 3. Carm. Ode 17.

dum potes aridum
Compone lignum, cras genum mero
Curabu.

Virg. 1. Georg.

Nam primi cuneis scindebant fissile lignum.

Idem 2. Georg.

Quid tibi odorato referam sudantia ligno
Balsamique, & baccas semper frondentia acanthi?

S. Ligna apud nos nulla sunt. St. Sunt alios, sunt igitur ligna. Plaut. Aul. sc. 3. a. 2. Neque ego ligna usquam vidi præberi pulchrius. Idem Aul. sc. 1. a. 3. ¶ Ligna cocta dicuntur, quibus humiditas exempta est, ut fumare nequeant. Uip. l. 55. D. de legat. 3. Sed & titiones, inquit, & alia ligna cocta ne fumum faciant, utrum ligno, an carboni, an suo generi adnumerabimus. ¶ Lignum aliquando pro tabulis ligneis, in quibus scriptum est. Tryphon. l. 19. bon. poss. ff. contra tabul. Quod vulgo dicitur, liberis datam bonorum possessionem contra lignum esse, sic intelligendum est, &c. Paulo pōst dixit, contra tabulas. Ex Hotōmano. ¶ In sylvam ligna ferre, est aliquem iis rebus augere velle, quibus ipse maximè abundet. Horat. ¶ Lignum curvum, haud unquam rectum, ξύλοντα δίπλων δέσμοντα. Holz. Distorta pravaque ingenia vix unquam ad bonam frugem traducuntur. Vsurpavit Galenus.

Lignēs, a, um, quod ex ligno est. { ξύλοντος. GAL. De bou. ITAL. Di legno. GERM. Holz. HISp. Cosa de madera o de legna. ANGL. Made of wood. } Ut Lignus equus. Plaut. Rud. Nempe equo ligneo per vias ceruleas estis vectæ. Ovid. 12. Metam.

quo multa sacerdos

Ligna contulerat & rerum simulacula deorum.

Cic. 2. de Invent. Materiam ligneam flammauri posse necesse est. Pro lignea salute vis argenteam remittere illi. Plaur. l. send. sc. 1. a. 1. (de tabellis.) Item. Quam tu navem mihi natras? ligneam, sèpè tritam, sèpè fixam. Idem Men. sc. 4. a. 2. Lignus translate de emaciato. Catull. ad Furium. Et cum conjugi lignea parentis, i. gracilis atque exucti corporis. Séneca, Epist. 10. dñe 10.

Lignēlūs, diminut. { ANGL. A little ring made of wood. } Cic. ad Quint. rat. lib. 3. Hanc scripsi ante lucem ad lychnum ligneolum.

Lignilē, is, neutr. gen. { ξύλοντος. GAL. L'eu à tenir bois. ITAL. Legnaio, siva di legno. GERM. Ein holzhaus oder holzlege. HISp. Lugar do se guarda la leña. ANGL. A wood house, or wood pile. } Dictum est, ubi ligna in domo ad comburendum parata sunt: sicut fœnile, ubi servatur fœnum. Sic bovine, equile, caprine, & hujusmodi. Lignarius. LIV. lib. 5. d. 4. Inter lignarios.

Lignōsūs, a, um, quod instar ligni durum est. { ξύλοντος. GAL. Abondant en bois, ressemblant à bois, dur comme bou. ITAL. Legnoso, duro come legno, simile à legno. GERM. Holzlin/herrwöte holz. HISp. Cosa llena de leña, o de madera, o dura como madera, o semejante a ella. ANGL. Fall of wood. } Plin. lib. 12. cap. 7. Arbor radice lata, lignosaque.

Lignōtatis, atis, ati, verbum est castrense, idem significans, quod ligna colligere, sive congerere. { ξύλοντος. GAL. Aller querir du bou, ou en couple, ou apporter. ITAL. Far legne, ir per legno alla foresta. GERM. Holzen ein das holz gehn oder fahren. HISp. Hacer leña, yr por leña o madera. ANGL. To go to purveigh or get wood. } Propriè enim milites lignari dicuntur, quum in sylvam profecti ligna cædunt, quæ in casta convehant. Liv. lib. 1. ab Urbe. Respondentib[us]que lignatum se ire. An tandem, inquit, nunc castra vallata non habetis? Plaut. Capt. sc. 4. a. 3. Itē isthinc, afferte lora. C. num lignatum mittimur?

Lignatio, nis, lignotum collectio, comportatio, defactio. { ξύλοντος; ξυλισθεσία; ξυλοφορία. GAL. Apport du bou taillis, le lieu où on coupe le bois. ITAL. Il far legno. GERM. Holzung/holz samlung. HISp. Aquella obra de yr por leña, el lugar donde se haze leña, cortadura de leña. ANGL. An heaving fetching or purveighing of wood. } Cæs. 5. bell. Gal. Ut nonnulli milites, qui lignationis munitionisq; causa in sylvas decessissent, repente ad ventu interciperentur. ¶ Lignatio, pro loco unde ligna accipi possunt. Col. lib. 1. c. 5. Sit autem vel intra villam, vel extrinsecus inductus fons perennis, lignatio pabulumque vicinum.

Lignatōrēs, dicti sunt milites, qui lignatum eunt. { ξύλοντος. betsim. ξύλοντος. GAL. Qui vont querir, ou apportent du bois, boscheros. ITAL. Soldati che vanno à far legno. GERM. Die ansieghen / oder aussfahren zuholzen. HISp. Los que van por leña para quemar. ANGL. A woodmoyer, a provydeur of wood. } LIV. lib. 10. ab Urbe, Paucis circa militibus lignatores ei cum præsidio occurunt. Cæs. 5. bell. Gall. Subitoque oppressis lignatoribus, magna manu, &c.

Ligo, as, Vincio, constingo, colligo. ¶ Descendit à Græco λύγος, vimen: non autē à Legendo, ut Varro voluit, v in brevi mutato. ligo olim, nunc alligo. Plut. in Rom. { τὸν ασάρα πόρον κασχάρα τσαρά τσαρά. } θέση. θέση. GAL. Lier. ITAL. Legare. GERM. Binden. HISp. Atar. ANGL. To bind, to tie. } Quint. lib. 5. c. 14. Quæ apprehensa Græci magis (nam hoc solū nobis peius faciunt) in catenas ligant, & inextricabilis serie connectunt. Guttura ligavit laqueo. Ovid. 5. Metam. Vulnera ligare. Idem 7. Met. Legibus ligare aliquem, Stat. 4. Syl. Cic. 4. in Catil. Filium ejus impuberem ligatum à Prætore missum. Veluti sacramento ligatus. Senec. Epist. 66.

Vidimus in glacie pisces harere ligatos, Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist. ¶ Hujus composita sunt, Alligo, colligo, circunligo, deligo, illigo, obligo, præligo, religo, subligo, quorū significata, vide suis locis.

Ligāmēn, inis, ligaculum, i, ligamentum, i, significat id quo aliiquid ligatur. { τὸν εἰρηνήν τοῦτο σύνδεσμον. GAL. Lien, liaison, liements, ligature. ITAL. Legame, Legatura. GERM. Ein band. HISp. Atadura. ANGL. That whereby any thing is tied. } Col. lib. 11. cap. 12. Possit etiam salix decisa pridic ad lucubrationem expurgari, & ad vitium ligamina præparari. Propriet. lib. 2. Eleg. 30.

Nocturna ligamina mira.

Aurum ligamenta, Quintil.

Ligantia, est obligationis genus.

Ligātūrē, ξύλοντος, amuleta. Fab. Victorinus, 1. Rhet. Civ. Mediæ officium est curare, sed quia multi & incantatione & ligaturis curant.

Ligo, nis, rusticum instrumentum ad extirpandas herbarum radices accommodatum. { τὸν εἰρηνήν μαχαρέντα. GAL. Vn boyau. ITAL. Zappa. GERM. Ein haro/oder karst. HISp. El açado. ANGL. A shovell spade. } Plin. lib. 18. cap. 6. Adduxit graves ligones, vomeres ponderosos. Ovid. 3. Amor.

Quum bene jaclati puls. runt arva ligones.

Ligula, vide Lingua, & Lingula.

Ligūrīa, ξύλοντος, Italia regio, pro maiore parte montosa, inter amnes Varum & Macram, ab altero latere habens Apenninum, ab altero Padum, Tuscam attingens; cuius caput est Genua. Dicta Liguria, à ligysto Phætonis filio, conversione y in u.

Ligūr, vel Ligus, ris. ξύλοντος. Secundum Frisianum aliquando est proprium nomen; & tunc est generis masculini. Alias est nomen gentile, vitum significans, vel mulierem ex Liguria: & sic est communis generis. Probus putat Ligus esse adjectum omnis generis: nullum tamen de neutro genere profert testimonium. Lucan. lib. 1.

Et tunc tunc Ligur quondam per colla decora, &c.

Virg. lib. 11.

Vane Ligus frustraque animis elate superbie.

Idem Georg. 2.

Affuetūmque malu Ligurem.

Ligūsticūs, a, um, ξύλοντος, Nomen possessum: ut, Mare Ligusticum: quod Liguriā alluit. Saxum Ligusticum. Juven. Sat. 3.

Nam si p: ocubuit, quiixa Ligustica poriat.

Ligūrīo, is, ivi, vel ij, itum, Abligurio, consummo, devoro, dilapido, hellico. { ξύλοντος. achál y'l láh y'láh baláh. ξύλοντος, ξύλοντος. GAL. Gourmand, devorer, prendre les meilleurs mousseaux. ITAL. Consumare il suo in ingordigia. GERM. Verschlacken / verschlemmen. HISp. Comer y gastar en golosina. ANGL. To waste, or spend to playe the glutton. } Personæ trisyllabæ hujus verbi penultimam producunt, contra confutacionem eorum quæ sunt ejusdem terminationis. Horat. lib. 2. Serm. Sat. 2.

Puer unctis

Tractavit calicem manibus, dum surta ligurit.

¶ Est etiam ligurite, suavissima quæque degustare paulatim, & cum quadam mora atque elegantia comedere, quasi linendo ut per se cibus in stomacho liquefat. Terent. in Eunuch. Quæ cum amatore suo, quum cœnanti, ligurijunt. Dictum δέ τοι λιγύζε, quod Græci suave dicunt, inquit Donatus, Cic. D. Bruto, ad suppilationem rerum transtulit. Quum quidam (inquit) de collegis nostris agrariam ligurirent curationem, distracti rem, totamque nobis integrum reservavi, hoc est, cum appetenter, & præpropera quadam ipse quasi devorarent. Plaut. Capt. sc. 1. a. 1. Duin ruri rurant homines, quos liguriant. ¶ Item liguire naturam. (obsecrè) Sueton. in Tib. c. 4. ¶ Ligurire lucra, pro sensim depeculari. Cic. p: translationem, 5. Verr. Comissa est, inquit, pecunia tanta Prætori: non reperiens hominem timide, nec leviter hæc improbissima lucra ligurientem, &c. Nota in omnibus antiquis codicibus semper legi Ligurire, & Abligurire.

Ligūritōrēs, dicuntur gulosi, & voratores edulicorum, qui consumptis dapibus catillos etiam lingunt, quos antiqui catillones appellabant. { ξύλοντος. ξύλοντος. } GAL. Gourmands, Friands.

Ligūritōnis, Aviditas, immoderata appetentia. { ξύλοντος, ξύλοντος. ξύλοντος. } GAL. Gourmands. & friandise, appetit desordonné de manger des bons mousseaux. ITAL. Avidità grande, ardente appetito. GER. Verschlingung/oder schlackerhaftigkeit. HISp. Aquella obra de comer en golosina. ANGL. Licourousaes & gluttonie. } Cic. 4. Tusc. ¶ Egrotationi autem talia quædam subjecta sunt, mulierositas, pervicacia, ligurito, vinolentia, cupedia, & siqua sunt similia.

Ligus, uris, vide Liguria.

Ligusticus, a, um, ξύλοντος, ex Liguria ortus, aut ad Liguriā pertinens.

Ligūticūm, Herba est in ea Apennini parte præcipue nascent, quæ Ligutio.

gutix imminet, unde & nomen habet. Quidam panaceam appellavunt, quod Panaceam Heracleoticam caule referat, radice, & effectu. Galenus literæ unius immutatione Libysticum vocat. Officinæ Levisticum appellant.

Ligustrum, i. à lego, quasi legustrum. { ξύνγος . quibusdam aliis φίλιξ . GAL. Du troe ne. ITAL. Ligistro. GERM. Seinholtz / oder mund weiden. HISP. El arbol de la alhenna. ANGL. Privet. } Arbor, ex cuius ligno tesserae sunt apertissimæ, olivæ similis folio, semine coriandri, flore candido & odorato. Coquitur hoc in oleo, premiturque, quod postea cyprinum vocatur, ab arbore sua, quæ dicitur cypros alio nomine: cujus ubertate Cypro Cilicij maris insulæ nomen inditum est. Plin. lib. 24. cap. 10. Ligustrum eadem arbor est, quæ in Oriente Cyprus. Suos in Europa usus habet.

Ligystes, Λιγύες. Populi Asiatici, qui cum Xerxe contra Græcos militarunt quorum meminit Herodot. lib. 7.

Ligystides, Insulæ exdem, quæ Stoichades, ut infrâ dicitur.

Ligystina, Λιγυστίνη, urbs Ligurum prope occidentalem Iberiam, &

Tharsum: incolæ Ligyes vocantur. Steph.

Ligystus, teste Fabio Pictore, Phæthonis fuit filius, à quo Liguria cognominata est.

Lilæa, Λιλατα, urbs Phocidis, Steph.

LILIUM, i. à λειχαρι, mutato, in λ. { Σιρινθιον schochannah. κεριον . GAL. Herbe, ou fleur qu'on appelle lis. ITAL. Giglio. GERM. Ein gilgen oder lisen. HISP. Añucena. ANGL. A lilly. } Flos est notissimus proximam (teste Plinio) à rosa nobilitatem obtinens, eximio candore, foliis foris striatis, & ab angustiis in latitudinem paulatim se laxantibus, effigie calathi, resupinis per ambitum labris, tenuique filo, & semi-ne, stantibus in medio croceis. Ex hoc flore cōsūcitur oleum, sive unguentum, quod Græci λιλιόν vocat. Nam illi λιλιόν vocant florem, quem nos lily dicimus. Sunt autem diversa liliorum genera. Vide Plin. lib. 21. cap. 4. Virg. 6. Æneid.

Et candida circum

Lilia funduntur.

Idem 4. Georg.

Hic raro tamen in dumis olat, albaque circum

Lilia, verbenasque premens vescumque papaver.

¶ Lilyum convallium, seu lilyum vernum, planta est lilij foliis, & floribus, sed parvis, rotundis, hiantibus, per oras denticulatis ac reflexis, albidis & odoratis. { GERM. Meyblume. } quasi flos Maij, quia circa Calendas Maij floret, præsertim inter senticosa nemorum umbrosaque convallium. Gallis Muguet, tanquam muscarum ab odoris suavitate.

Lillacēus, a. um, adjectivum. { Λιλιάνης . GAL. De lis. ITAL. Di giglio. GER. Gilgen/aus gilgen gemacht. HISP. Cosa de alicena. ANGL. Of lillies. } ut Oleum liliaceum, Pallad. lib. 6. cap. 14.

Lilialis, iridis quædam species, à similitudine lilij.

Liliastrum, planta est, lilio similis.

Lilionarcissus, planta, species Tulippæ: tanquam ex lilio & narciso composita.

Lirinon, Unguentum, sive oleum ex lilio. { λιλιόν . GAL. Huile, ou onguent de lis. ITAL. Olio d'unguento de giglio. GERM. Gilgensalz/oder öl. HISP. Azeyte à unguento de alicenas. ANGL. An oil of lillies. } Plin. lib. 21. cap. 5. Lilium rosæ nobilitate proximum est, & quadam cognatione unguenti, oleique, quod lirinon appellatur. Idem lib. 23. cap. 4. Lirinum, quod & Phaselinum, & Syrium vocavimus, renibus utilissimum est sudoribusque evocandis, &c. al. legitur, Lilinum quod & Phyllinum & Syrium, &c.

Lillétum, i. locus in quo sunt lilia consita. { λιλιάνης . GAL. Lieu où croissent les lis. ITAL. Luego dove sono molti gigli. GERM. Ein ort da vii gilgen stehen. HISP. Lugar de muchas alicenas. ANGL. A place where lilies. Palladius, Lilieta, cannaea ponenda sunt. Idem lib. 3. cap. 21. Non lilieta formabunt.

Lilybæum, Λιλιβαιον. Promontorium Siciliæ, cum urbe ejusdem nominis, Libyam spectans. { Das vorgebirg Sicilia gegen Mittag vnd Astica/Marsala genant. } Tria enim traduntur esse ejus insulæ præcipua promontoria, ex quibus quod Græciam respicit, Pachynum; quod Italianam, Pelorum, Scyllæ oppositum; quod autem in Austrum Libyam versus procurrit, Lilybæum appellatur. Autor Pompon. lib. 2. Vulgo Marsila.

Lilybeius, adject. Λιλιβαιος. Virg. 3. Æneid.

Et vada dura lego saxu Lilybeia caris.

LIMA, x, à sono λιζεων. Instrumentum fabrile, quo ferrum, aut aliquid aliud terendo expolitum. { Λιμανία περιστράψιμη . GAL. Vne lime. ITAL. Lima. GERM. Ein teile. HISP. La lima de hierro, instrumento para limar. ANGL. A file. } Quint. lib. 10. cap. 3. Opus poliat lima. Tum compediti januam lima perterunt. Plaut. Men. sc. 1. a. 1. ¶ Hinc non ineleganter dicimus scriptis deesse ultimam limam: quam significare volumus, non satis tersa esse, & expoliata. ¶ Item lima ura, pro castigate, & expolire. Ovid. lib. 2. de Ponto,

Scilicet incipiam lima mordacius uti,

Ut sub judicium singula verba vocem.

Idem Eleg. 6. lib. 1. Trist.

Defuit & scriptus ultima lima meis.

Item, lima poliat opus, non exterat, Fab. cap. 4. lib. 10. In eo scriptore plus limæ. Velierus.

LIMÆ, veteres dicebant omnia transversa, à quo & limina ostiorum, per quæ foris & intus itur; & limites, quod per eos foris & intus catur.

Lima, seu Civitas Regum, Ciudad de los Reyes, V. A. provinciæ Peruanæ cultissima.

Limo, as, polio, lævigo. { ἔντια, οὐρανίων, αἰρετάω, Αλγερβών . GAL. Limar, polir à la lime. ITAL. Polire, limare. GERM. Feilen. HISP. Polir, limar con lima. ANGL. To file, to polish with a file. } Plin. lib. 36. cap. 6. Scalpare atque limare gemmas. ¶ Ponitur per translationem pro expolire, exornare, & supervacanea resecare. Cic. 1. de Orat. Neque haec ita dico, ut ars aliquid limate non possit: neque enim ignoro, & quæ bona suat, fieri meliora posse doctrinæ. Decoquent anni

(stylum) ratio limabit, deteret usus. Quintil. cap. 4. lib. 2. ¶ Aliando significat limis oculis aliquid intueri. Horatius.

Non istic obliquo oculo mea commoda qui quam

Limat.

¶ Aliando est conjungere, teste Nonio, Sociare, quod qui amatores cum amica caput jungunt, tanquam terunt & limant, sese mutuò fricando dum osculantur in opere. Plaut. in Pœn. At videsis, cum illa nunquam limavi capit. Idem Mercat. Nisi cum illo, aut ille mecum neuter stupri causâ caput limaret. ¶ Hujus composita sunt, Delimo, & elimo, quæ habent penultimam productam.

LIMATUS, a. um, nomen ex participio, Politus, expolitus, perfectus. { ιεπύριον πόλιος . GAL. Limé, polit, orné. ITAL. Limato, polito, ornato. GERM. Gesellt aufgebunzt. HISP. Limido, ornado, aseytado. ANGL. Polished, filed. } Cic. de clar. Orat. Nihil enucleatè, quo fieri possit aliquid limatus. Horat. 1. Serm. Satyr. 10.

— fuerit Lucilius, inquam,
Comis & urbanus, fuerit limatior idem,
Quam rufus.

LIMATUM, i. dimutativum, adverbium, Politè, ornatè, perfectè. { GAL. Avec ornement. ITAL. Ornamentamente. GERM. Sierlich/gestreyft. HISP. Ornamentate. ANGL. Perfectlie. } Cic. 5. de finib. Vnum populariter scriptum, quod, ιεπύριον appellabant, alterum limatius, quod, &c.

LIMATULUS, i. diminutivum. { ιεπύριον πόλιος . GAL. Un peu limé & poli. ITAL. Alquanto limato & polito. GERM. Ein bisschen gestreyft. HISP. Limado y ornado un poco. ANGL. Somewhat filed. } Cic. Volumnio. Opus est hic limatulo, & polito tuo judicio, id est, terso & subtili.

LIMATURÆ, Scobs, hoc est, pulvinulus limando detractus. { είνυμε . GAL. Limure, limaille. ITAL. Limatura. GERM. Abfeile/feilespdn. HISP. Limadura. ANGL. Feling, or dust of filing. }

LIMAX, ac, Scobs, hoc est, pulvinulus limando detractus. { είνυμε . GAL. Limure, limaille. ITAL. Limatura. GERM. Abfeile/feilespdn. HISP. Limadura. ANGL. Feling, or dust of filing. }

LIMAX, acis, teste Varr. lib. 5. de ling. Lat. cochlea: nomemque habet à limo, in quo per hyemem delitescit, vere prodiens. { ρύπον chomēς σχατλίου κοχλιας . GAL. Limace ou limacon. ITAL. Lumaca. GERM. Ein schneek. HISP. Caracol. ANGL. A snail. } Col. lib. 1.

Implicitus conch & limax, hisputaque campe.

Nonnulli tamen contendunt limacis nomen patere latius quam cochlearæ: ut cochlea tantum dicatur, quæ conchæ includitur, suamque secum domum circunfert: limax etiam illa, quæ testa catet. ¶ Item Limax pro eo qui exquirit ut aliquid auferat. Plaut. Bacch. Limaces viri quod atterant & consumant. Nonius. ¶ Limax etiam est meretrix, apud Varro. lib. 6. de L. L.

LIMBUS, i. à lambo, quia lambit vestem. Fimbria, est pars infima vestis muliebris, imos pedes concingens: vel potius fascia extremitatem vestium circunquaque ambiens. { ηράνηαν canaph. upozos, θυντον . GAL. Bord, bordure. ITAL. Limbo, orso. GERM. Einsaum oder blegen/führnlich an weib's kleider. HISP. El cabo à bordo de la vestidura. ANGL. A garde or hemme of a garment. } Ovid. lib. 6. de L. L.

— quam limbus obiit

Aureus, ornabanti aurata monilia collum.

Virg. 4. Æneid.

Sidonium picto chlamydem circundata limbo.

Vbi Servius, Limbus est fascia extremitatem vestium ambiens, secundum antiquum ritum. ¶ Limbus duodecim signorum, Zodiacus; quia in sphæra pingitur, ut fascia quadam lata. ¶ Limbus scholasticis Theologis est etiam pars inferorum. ¶ Hujus diminutivum est Limbulus, à quo limbellus, quorum oportet afferti exempla, è locupletibus auctoribus sumpta.

LIMBOLARUS, i. qui limbum vestium consult. { ηρωνεργάνηαν . GAL. Brodeur, passementer. ITAL. Chifatatorli. GERM. Blegendyer. HISP. Bordador à bordador. ANGL. An embroderer, or that soroth hemmes of garments. } Plaut. in Aulul. Textores, limbolarij, arcularij, &c. sc. 5. a. 3.

LIMEN, inis, quod ex transverso in janua statuitur, à limo, id est, obliquo, quod ingredientibus, exeuntibusque transversum sit, ut est apud Donatum, Festumque. { ηρδανηαν μηπτάν . φλακάς, βαθμός . GAL. Le linteau ou suel de l'huis, l'entrée d'une porte. ITAL. Saglia, foglio della porta, entrada di casa. GERM. Die thürschwelle die ober vnd vnder. HISP. El umbral de la puerta. ANGL. The threshold, an entry. } Terent. in Heçyr. Jam ut limen exirem, ad genua accidit. Ovid. Eleg. 5. lib. 3. Trist.

Ausus es igne Iovis percussum tangere corpus,

Et deplorata limen adire domus.

Toties præter limen exequias immaturas fax & cereus præcessit. Senec. cap. 11. de tranquill. Item, Cur trans limen rapitur nova nupta. Plutarch. in Rom. quæst. ¶ Nec solùm inferiorem partem significat, quæ subpedibus calcari solet in ingressu, sed etiam superiore, quam Græci οὐρανός, ή οὐρανός appellant. { ηρητόν μαστόν καπτόν chaphtor. } Juven. Satyr. 6.

— pendentia liquit

Vela domus, & adhuc virides in limine lauros.

Nævius vero limen superum & inferum dixit, Exi me limen superum quod mihi misero saepe confregit caput: inferum quoque, ubi ego omnes defregi digitos. ¶ Limen superum, inferumque discedentes salutabant. Plaut. Limen superum, inferumque salve, simul autem vale. ¶ Ponitur interdum limen pro ingressu. { ηρητόν μαστόν καπτόν. } Virg. 2. Æneid.

Limen erat, cæque foræ, & pervius usus

Tectorum

¶ Interdum pro domo ipsa. Idem 2. Georg.

— penetrant aulas & limina regum.

¶ Ubi Servius, Proficitur Satellitum: limina autem ait interiore familiaritatem. ¶ Interdum pro carcerebus, unde stadiodromi cursum auspicantur. Vir. 5. Æneid.

— signoque repente

Corripunt, spatio auditio, limenque relinquent.

¶ Interdum pro amicitia, ut censer Servius, ea trans illud de Turno, — se limine pelli.

Juven. Satyr. 3.

Limen submouer, id est, repellor ab amicitia.
Peristi si intra limen intrassis, Plaut. Men. sc. 4. a. 2.
Ter limen tetigi, ter sum revocatus, &c.
Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist. ¶ Ad limina servus, pro atriensi. Virg. lib. 9.
— fidusque ad limina custos, id est, Janitor,
inquit Budaeus. ¶ Limina imperij, id est, extremi fines. ¶ Musas vix à
limine salutasse, proverbij metaphora, dicuntur iij, qui vix leviter
& summis tantum labris literas degustarunt. ¶ Ipsum ostij linea te-
rigisti, ἀπό της περιφέρειας της βούνης της πόλεως, dici solitum quoties ad rem
iplam pervenitur. ¶ At limen, limēnis, Græci λημνός portum signi-
ficat: à quo Limenarcha, de quo paulo pōst.
Limenotis, λημνόπολις, Chersonesus Celtaica, Steph.
Limentinus, Putabatur deus, qui liminibus præcesset. εγγενής.
Limere, λημνέων, ubi nomen. Vide supra in Epidaurio. ex Stephano.
Limenarchæ, masc. gen. λημνάρχης. GAL. Coluy qui garde les passages
sur mer, qui à la charge des ports de mer, maître des ports: Amiral.
ITAL. Amiraglio di porto, chi guarda un passo di mare, à un porto mar-
itim. GER. Ein oberster so verordnet ist zu der hut eines meerhafens
oder paß in frömbd land. HISP. Gardador de los puertos marítimos.
ANGL. A constable, master of the watch or portes. ¶ Dictio Græca est,
quam latine Præfectum portus interpretari possumus. λημνά enim
Græci portum dicant. Erant autem Limenarchæ, qui portubus præ-
erant, ex quibus frequens erat trajectus ad exterias nationes. Hos
Aristot. lib. 6. Politicón, λημνοφύλακες appellat. Hæc ferè Budæus in
l. Limenarchæ, ff. de servu fugit.

Limenophylaces limenarchæ, custodes portuum maris. Lazius.
Limentius, deus præses liminum, quem pagani singebant.
LIMES, itis, mascul. gener. à λίμεν, vel à limen. Semita transversa, milita-
ri via angustior. ¶ λεγεται γεβούλ ἡγεμονίας ghelùl, ἡγεμονος, ὥρη. GAL.
Frontiere ou lisiere, chemins traversant les terres, sentier, consins.
ITAL. Via per traverso termino, confine. GER. Ein zwischen füro dage-
durch ein acker. HISP. La linde à termino. ANGL. A cross path or
way. ¶ Col. lib. 1. Semitas novosque limites in agro fieri non pa-
titur. Virg. 8. Aeneid.

Hæc ego vasta dabo, & late te limite dicam.
Idem 1. Aeneid.

— tunc longo limite sulcus
Dat lucem.

Ovid. Eleg. 9. lib. 1. Trist.
Et longum tenui limite ferit iter (Navis sup.)

Idem Eleg. 1. lib. 2.
Discolor ut recto grassetur limite miles. (i. latrunculus.)

Catull. de com. Beren.

In vario (limite) cali fixa corona foret,
Limites regionesque Cœli quot, Gell. cap. 12. lib. 2. Quintilian.
lib. 2. cap. 13. Itaque & stratum militari labore iter sèpè deferi-
mus, compendio ducti: & si rectum limitem rupti torrentibus pon-
tes incident, circuire cogimur. Liv. lib. 1. bell. Maced. Intra por-
tam, extrâque latæ sunt via: ut oppidanî dirigere aciem à foro ad
portam possent: & extrâ, limes mille fermè passus in Academias gym-
nasium ferens pediti, equitique hostium liberum spatum præberet.
Budæus. ¶ Limites item in agris dicuntur ipsi termini, quibus agro-
rum fines distinguuntur. Festus. Limites in agris modò termini,
modò viæ transversæ dicuntur. Virg. 1. Georg.

Nec signare quidem aut partiri limite campum
Fas erat.

¶ In agris limites duo maximi erant, cardo, & decumanus. Limes
decumanus est, qui ab Oriente in Occidentem spectat; Cardo à Me-
ridie ad Septentrionem. Reliqui limites angustiores, distantes in-
ter se paribus intervallis. Vide Plin. lib. 22. cap. 33.

LIMITO, as, Termino, limitibus circumscibo & distinguo, quemadmo-
dum Semito, in semitas distinguo. ¶ λεγεται γεβούλ. ἡγεμονίας, ἡγεμονος.
ζω. GAL. Limiter, borner par sentiers & voyes, divisor & parir par
chemins & bornes. ITAL. Limitare, terminare. GER. Mit wedgen on-
derscheiden / vndermachen. HISP. Deslindar à poner linde. ANGL. To
bound or limite. ¶ Unde limitatus ager, dicitur in centuriæ divisus,
inquit Festus. Plin. lib. 17. cap. 22. Vineas limitari oporter decuma-
no xvii. pedum latitudinis, ad contrarios vehicularum transitus,
aliisque limitibus denum pedum distingui per media jugera. Aut si
major modus sit, totidem pedum cardine, quot decumano limita-
ri: semper vero quintanis semitari, hoc est, ut quinto quoque palo
singulæ jugo paginae includantur. ¶ Et translationem accipitur pro
restringo, reseco, adimo, præcido. Cicer. Appio Pub. De tua proli-
xa beneficâ natura limitavit aliquid posterior annus, propter
quandam tristitiam temporum. Quo tamen in loco quædam exem-
plaria limavit habent, non limitavit.

LIMITANCI milites, qui sunt in limitibus, id est, in finibus Imperij, in
præsidio constituti, ad incursus inimicorum vicinorum arcendos.
¶ λεγεται οἱ στρατευόμενοι. GAL. Gens à armes qui se tiennent à frontières d'un pays. ITAL. Gente d'armé alle frontiere. GER. Kriegsteil
so auf den grenzen und aostößen zur hut ligen. HISP. Hombres de ar-
mas en fronteras. ANGL. Souldours appointed to defend the marches. ¶
¶ Limitanei duces, qui limites Imperij tuerunt. Lamprid. ¶ Item
agri limitanei, qui in limitibus alicujus provinciæ, proximè hos-
tis, sunt siti. Jutisc. in l. fin. C. de fundis limitrophis. lib. 11. Agros
limitaneos universos, cum paludibus, omnique jure, quos ex pris-
ca dispositione limitanei milites ab omni munere vacuos ipsi cura-
te pro suo compendio, atque arare consueverent, &c. Limitanei
fundi, sunt limiti deputati.

LIMITATIO, nis, definitio, circumscriptio, sive distinctio. ¶ λεγεται γε-
blath. ὅποιος, ἀποιοῦσας. GAL. Limitation, division de sentiers &
chemins. ITAL. Divisione & partimento de camini. GER. Undermarc-
fung unterscheidung. HISP. Obra de deslindar à poner lindes, appara-
miento de caminos. ANGL. A bounding. ¶ Col. lib. 3. cap. 12. Non in-
tempore commemorabimus Julij Græcini conscriptam, velut for-
mulam ad quam posita est limitatio terræ vinealis.

Limeum, Herba, quæ venatores sagittas inficiunt: à ponnulis Ve-

nenum cervarium appellatur. Plin. lib. 27. cap. 11.
Limeosalum, Ptolem. lib. 1. cap. 11. urbs Germania. Vulgo Gnifna.
Liminium, servitium mortiferum, captivitas. Gloss. Isid.

Limma, λημνα defectus, à λείπει deesse.

LIMNÆ, λημναι, Locus erat in arce Athenarum, templum habens Dio-
nysio sacrum, à Theseo rege extrectum. Quo in loco vetustiora
Bacchanalia peragebantur die duodecimo mensis Anthesterionis,
qui nostro ferè Novembri respondet. Meminit hujus loci Aristoph.
in Ranu, & Thucyd. lib. 1. Hist.

Limne, λημνη, stagnum, lacus, palus, ut lacus Asphaltites.

LIMNÉSIMUM, λημνησιον. Herba est quam alio nomine Centaurium minus
appellant, copiosissime circa lacus proveniens, & paludes, quas λημ-
ναι Græci appellant: unde & nomen accepit. Diosc. lib. 3. cap. 7.

Limnisci, vide Lemnisci, supra.

LIMNÖS, λημνος, Insula est deserta, juxta Orientalem plagam Hyber-
niae, teste Ptolem. lib. 2. cap. 2. Plin. lib. 4. cap. 16. Silinum vocat.

LIMNÖTHÄLÄSSA, λημνοθάλασσα. Insula Hispania adjacens inter Cartha-
ginem novam & Sucronem, non procul à Diana. Strab. lib. 3.

LIMNÖRÄ, λημνορέα, Nympha: à cura lacus sic dicta: λημνη enim lacus,
& οὐκ cura dicitur.

LIMONIÄ, λημνωνια, alterum genus anemones. Plin. lib. 11. cap. 11.

LIMONIÄDÉS, λημνωνιάδες, Nymphæ sunt florum & pratorum, quas ali-
quando mori & deficere dicit Aristoteles, sicut Faunos & Satyros.

Dictæ Limoniades à pratis, quæ Græci vocant λημνώνες.

LIMONIÄTÉS, λημνωνιάτες, Gemma eadem videtur, quæ smaragdus. Plin.

lib. 5. 7. cap. 10.

LIMONIÖN, λημνωνιον, Herba est similis betæ, verum foliis tenuiori-
bus, & minoribus, numero circiter decem, caule tenui, recto,
altitudine liliorum, pleno semen rubri, quod gustatum linguam
astingit. Plin. betam sylvestrem appellat. lib. 20. cap. 8. Vulgo be-
ta pratinensis.

Limonum, Pictonum, oppidum in Gallia Aquitanica, teste Ptolem.
lib. 2. cap. 7.

LIMPIDÄS, a, um, Clarus, purus, lucens. ¶ נַחַת בְּחָרֶב בְּחָרֶב בְּחָרֶב
תַּחַת tahor. GAL. Clair comme eau de roche. ITAL. Chiaro,
limpido. GER. Lauter/ klar. HISP. Cosa limpia. ANG. Cleare as water. ¶
Colum. lib. 5. cap. 28. Vete florente rosa, defæcatum quam limpi-
dissimum in vase bene picata & pura transferto. Lacus limpidi, Ca-
tullus ad Simionem peninsula Epigr. 29. ¶ Vocem limpidam ac ca-
noram facit sandaracha. Plin. lib. 34. cap. ult.

LIMPITÜDÖ, inis, Puritas, claritas. ¶ נַחַת בְּרַת תַּחַת tahor. GAL. Clarté ou pureté d'eau ou d'autre chose. ITAL. Chiarezza, pu-
rità. GER. Lauterheit / klarheit. HISP. Limpieza. ANG. Clearenes-
se water or other thing. ¶ Plin. lib. 32. cap. 11. Stant velut suillo
crure longo, in arena defixa, hiantesque, qua limpitudo est, pe-
dali non minus spatio.

LIMÖVÖL, Ptolem. lib. 2. cap. 37. Galliz Aquitanicae populi: alio no-
mine Lemovices. Vulgo Limosins. ¶ Die Limosiner ein volk in Gas-
conien. ¶

LIMÜS, i genus vestis, ab umbilico ad pedes pertingens, quæ teguntur,
ut ait Servius, pudenda poparum. Hæc autem vestis habet in extre-
mo sui purpuram limam, id est, flexuosa: unde & nomen accepit:
nam limum, obliquum dicimus. Virg. 12. Aeneid.

Velati limo, & verbena tempora vineti.

Suetonius, Succinctus Popatum habitu. Propertius.

Succinctique colent ad nova sacra popa.

Hyginus limum cinctum ideo dicit vocatum, quod púrpuram træ-
verlam habeat. ¶ Limus præterea lutum significat, seu cœnum il-
lud mollius, quod ab aquis deferri solet. ¶ וְנִזְבְּנֵת תַּחַת יָדֵךְ
תַּחַת. GAL. Bouë fange. ITAL. Fango, gorra, lotto. GER. Rhot latt. HISP.
Limo de la tierra à cielo. ANGL. Mudde and slime. ¶ Virg. 8. Eclog.

Limus ut hic durescit, & hac ut cera liquefit,

Vno eodemque igni, sic nostro Daphnis amore.

Idem 4. Georg.

Tu tamen & lavi rima cubilia limo Vnge, &c.

Horat. 2. Serm. Satyr. 4.

Sive gravis veteri cratera limus adhaesit.

Ovid. 3. Fast.

— Limumque inducere monstrat. mox,

— Et linit ora luto.

¶ Limus deus rerum limarum, id est, obliquarum, ut liminum, &c.

Ita Lima hujus Ordinis dea, apud Arnobium.

LIMOSÜS, a, um, Limo plenus, & cœnolus. ¶ ιλιούδης, πελμούδης. GAL.
Boisseux, fangeux, plein de boise & de fange. ITAL. Pien di fango. GER.
Läutechtig/mürrechig. HISP. Cosa llenâ de limo à cielo. ANGL. Full of
mudde ad slime. ¶ Virg. 2. Aeneid.

Limosoque laco per noctem obscurus in ulva

Delitui.

Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

— innitens limosa prona arena.

¶ Hinc Illimus, & hoc illime, quod est sine limo, defæcatum, synce-
rum, purum. αιλ. Idem lib. 4. Metam.

¶ Fons erat illimus, nitidus argenteus undus.

¶ Hinc & Oblimo, de quo alibi.

Limus, a, um, obliquus, transversus, obtusus: pro quo etiam Limus di-
cimus, teste Festo, per tertiam declinationem. ¶ γάληπυ hakallathon
— πρίτρην hakalkal. Dispamph' δρ., παγκλεων. GAL. Qui est de travers,
tourne, tour. ITAL. Traverso, torto. GER. Schalt/schlemm/oberzweich.
HISP. Cosa tuerta à al travers. ANG. Crooked, awry, askew. ¶ Hinc oculi
limi, vel limes dicuntur, quibus ex oblique aliquem aspicimus.
Plaut. in Milite, Aspice limis oculis. Pli. lib. 8. c. 16. Nec limis intuean-
tur oculis: aspicique se simili modo nolunt, id est, obliquis oculis.
Vnde qui oblique aspicit, limis oculis spectare dicitur, παραχώτερος,
παραγωγεῖται, τὴς ὁφθαλμὸς, παραθετικός. Terent. in Eunuch. Ego limis
aspecto sic per flabellum clanculum. Ubi Donatu, Limis hic, nomi-
natius singularis est, transversum significat: si sexus pluralis, dicit
oculis. Nam limis est transversus: unde limen dicitur quoque quod
ingrediensibus,

ingredientibus, ex eundemque transversum est. Quum igitur dissimilant homines se videre quod vident, & non recta facie, sed transversa intuentur, limes dicuntur. Limi & (ut ita dicam) venerei oculi. Quintil. Limum licum (i.e. transversum.) Gell. cap. 3. lib. 12. ¶ Hin limulus diminutivum. Plaut. in Bacch. Viden' limulis ut obsecro intueantur.

Limum, vestis genus, ab umbilico ad pedes purpuram limam, id est, flexuosam habens. Cerd.

Limyra, Λιμύρα, Lyciae fluvius, cum oppido eiusdem nominis. Plinius lib. 5. cap. 27.

Linamentum, vide Linum.

Lincolnia, veteribus Lindocolnia, Lincoln, V.E. Angliae sub A. Cantuariensi.

Lincopia, Lincopen V.E. Sueciae sub A. Vpsaliensi.

Lindavium, Rhetiae urbs ad lacum Brigantinum sita, vulgo Lindaro.

Lindisfarna, Lindisfarne, insula in Northumbriæ littore, Lindi fluvio objecta.

Lindos, Λίνδος, vulgo Lindo. In Rhodo, inquit Pomponius, tres quoniam erant urbes, Lindos, Camiros, Ialisos. Gentile est Lindius. Lindos.

Lindum, Λίνδος, duorum oppidorum nomen est in Britannia insula. Ptol. lib. 2. cap. 3.

LINĒA, à linum, è quo fit linea, minima corporis dimensio. A Geometris propriè appellatur longitudine latitudinis expers. ξ ἡ καρό. γεωπί. GAL. Ligne, raye, cordeau de charpentier. ITAL. Linea, il filo de legname volo, segno traito su qualche cosa. GERM. Ein linien/ein rie wöschne. HISP. La linea, ó raya, ó traza. ANGL. A line, rove or strike. ¶ Lineas subtilius examinant pictores. Rectissima linea tensa. metaphor. Quintil. ¶ Linea pro genere & stemmate, Statius 3. Sylv. Lineas primas ducere, metaph. cap. 7. lib. 2. Ut affectus veluti primis lineis designentur. ¶ Alba linea, proverb. Gell. cap. ult. lib. 20. Linea trahere pīcem, Martial. Epigr. 104. lib. 5. & Epigr. 30. lib. 10. Lineas umbrasque facere. (i.e. delineare interpretando.) Gell. cap. 20. lib. 17. Item Admoveri mihi lineas sentio. (i.e. vice exitum appropinquare.) Senec. Epist. 49. Lineam poposcit Cassius Severus adversus eos, qui in diversa subsellia transibant. Hoc item nomine dicitur filum quo fabri utuntur ad signandam materiam: quod ex lino fieri soleat. Cicer. Quinio fratri, Aliquando perpendiculari & linea discet uti. ¶ Hinc linea dicitur filum omne ex lino, & quicunque tenuis funiculus. Columel. Ligato pede longa linea gallina custoditur. Plinius, Muræna devorant hamum, admoventes dentibus lineas, atque ita eridunt. Quo in loco accipitur linea pro funiculo illo, cui annexus est hamus, quo pescatores utuntur ad decipiendos pisces. ¶ Lineam mittere, apud Plautum in Mosell. videtur accipi pro expisciari, vel explorare aliorum consilium, Non (inquit) exemplò ostendam meum sensum, lineam mittam: hoc est, explorabo illorum mentem. Sunt qui à nautis dictum putent proverbium, qui ad explorandum locorum profunditatem funiculum mittunt in mare, cui plumbum in extremo adhæret Græci βολίδη vocant. Alij à pescatoribus ductum putant, qui ad capiendos pisces lineam hamatam in aquam mittunt. Sunt etiam qui à pictoribus, qui ubi quid pingere volunt, lineam prius umbræ cuiusdam similem mittunt, per quam ipsi picturam dirigunt, sed ex illa tamen ab intuentibus nihil deprehendi potest de pictura forma. ¶ Nullam hodie lineam duxi. οὐ μέτοι πάντα τελευτή. Ab Apelle pictore natum adagium: in eos quadrat, quibus cessatur ab exercitio studij artisque suæ. Plinius, lib. 35. cap. 10. ¶ Linea pro gradu agnationis. Paulus in l. Stemmata, ff. de grad. & affin. Stemmatum cognitionum directo limite in duas lineas separantur. Lineæ geometricæ vocantur eæ, quæ non colore, sed animo imaginantur. Ultima linea terum mors est. Horat. 1. Epist. 17. ¶ Linea dives, quid sit: multi anxiū querunt: placita Lipsij sententia, qui ita ait, Mihi videbatur linea pro ordine subselliorum capienda, & interpretabar, non solum populum habere quod caperet in missilibus, sed & senatum. Dives igitur linea orchestra.

Linēola, Parva linea diminutivum à linea γεωπίδη. Gell. lib. 10. c. 1. Tribus tantum lineolis III. incisis significatus est.

Linēo, as, est lineas duco, lineis rem aliquam figuro, delineo, informo. ξ ΤΗΝ τεέρ. δέστρεφω, περιράφω. GAL. Aligner, marquer à la ligne, pour traire par lignes, & traits. ITAL. Tirar linee, lineare. GERM. Linien ziehen/entwirren. HISP. Traçar, dibuxar. ANGL. To draw lines, to describe with lines. ¶ Cato de re rust. c. 14. Et quæ opus sunt domui præstabit, & ad opus dabit, succidet, dolabit, lineabit, secabitque materiam solam duntaxat.

Linēamenta, Lineæ quadam in corpore apparentes, ex quibus rei uniuscujusque forma dignoscitur: à lineati pictura tracta, in quo per solas lineas effigies hominis cognoscetur. ξ γεωπί. GAL. Traits, pourtraiats, premiers lineaments. ITAL. Lineamenti, figure tratta à linea. GERM. Die lydmas. HISP. Traças. ANGL. Drawings, or delineations of any thing. ¶ Cicer. 4. Verr. Contemnere etiam signum illud Himeræ jam videbatur, quod cum multò magis figura & lineamenta hospitæ delectabant. Lineamentis exterioribus nitidum animal homo, Senec. cap. 11. de consol. ad Marc. Plinius, lib. 35. c. 25. Nec qui succederet operi ad præscripta lineamenta inventus est. Lineamenta in Geometria sunt linearum productiones. Cic. 1. de Orat. In geometria lineamenta, forme, intervalla, magnitudines, &c. ¶ Lineamenta animi metaphoricæ dixit Cic. 3. de finib. Animis enim lineamenta sunt pulchriora quam corporis.

Linēamentum, idem quod lineamentum. Tertull. lib. 1. de resurr. carn.

Talia interim divinarum virium linamenta, minus non probabis operato Deo, quam locuto, &c.

Linēamenta. Lineamentorum ductus οὐσία φέν. Jul. Firmic. Matheseos lib. 1. Vnde enim sese singuli propria corporis lineamentatione cognoscunt.

Linēaris, e, quod ad lineam pertinet. ξ γεωπί. GAL. Appartenant à la ligne. ITAL. Lineare. GERM. Das zu den linien gehört. HISP. Cosa perteneciente à la linea. ANGL. Belonging to a line. ¶ Vnde linearis

pictura vocata est, quæ nullis adhibitis coloribus, rei pingendæ similitudinem solis lineis exprimebat. Linearis ratio in Geometria. Primi hanc picturam exercuerunt Ardices Corinthius, & Telephanes Sicyonius, sine ullo colore, spargentes tamen lineas intus: unde & Græci hujusmodi picturam γεωπίδη appellatunt. Vide Plinius lib. 5. cap. 3.

Lines, Vasa fuisse videntur ad fontes pertinentia. Vlpian. l. 1. §. D. de act. empt. Lines, & labra, salientes, fistulæ quoque quæ salientibus junguntur. Quo tamen loco Lenes corrindum putarem. Nam apud Nonium Lenis, vasus genus est: ubi ramen corruptè Lenis legi, ex duobus Autorum, quos citat, locis, intelligitur. Ex Hotomano.

LINGO, is, xi, etum, à λεῖχω. hinc lingua, unicum linctus instrumentum: est, aliquid lingua leniter delibo, degusto, lambo Diomed. lib. 1. { ἡ λαχάχ η λαχάχ. λεῖχω. GAL. Licher, succer. ITAL. Leccare. GERM. Lecken, HISP. Lamer. ANG. To liche, to sucke. } Plaut. in Cas. Mel mihi video lingere. ¶ Nonnunquam idem est quod paulatim deglutio: ut quum aliquid ore tenentes guttatum demittimus in ventriculum. Plin. lib. 37. c. 10. Tecolithos oleæ nucleo simili videtur: neque est gemmæ honos, sed lingentium calculos frangit, pellitque. ¶ Hinc fit compositum Elingo, quod idem significat cum suo simplici. Plaut. in Curcul. Hic hodie apud me nunquam elinges salem.

Linctus, u, Lingendi actus. { τὸ λαγύμα, τὸ ελεύχητον. GAL. Lichement, ou succement. ITAL. Il leccare. GERM. Leckung. HISP. Obra de lamer. ANGL. A licking. } Plin. lib. 31. c. 9. Multi russim veterem linctu salis discussere. Quæ vero in eum usum fiunt ut delingantur, à Græcis vocantur οἰνορυμα, quasi dicas delictoria. Qua etiam voce usus est Plinius, E semine lini fiunt eclipmata.

Lingōnēs, λιγόνες. Sunt populi Gallizæ Celtice, Heduis, Sequanis, & Leucis vicini: qui etiam hodie aliquod nominis retinent vestigium. Siquidem totius regionis ejus metropolis Galli suā lingua vocant, Langres.

Lingōnūs, i, idem Martial. lib. 8.

Lingonus à recta Flaminia que recens.

Lingōnicus, a, um, adjectivum: ut, Bardoculus Lingonicus apud Persium, pro vestimenti vilissimi genere, quod Lingonibus præcipue erat in usu. Lingonicum tomentum, Martial. Epigram. 159. & 160; lib. 14.

LINGUA, x, Pars corporis nobilissima, voci formandæ dignoscendis que sapientibus destinata: ita dicta, quod ejus ministerio lingentes utamur. { η λαχόντα λαχόντα. λαχόντα. GAL. Langue. ITAL. Lingua. GERM. Die zung. HISP. Lengua. ANGL. A tongue. Plaut. in Pan. Istic est thesaurus stultis in lingua situs, Ut quæstui habeant malè loqui de melioribus. Cic. 3. de Orat. Hæc tibi est excienda lingua, quæ vel evulsa spiritu ipso libidinem tuam libertas mea refutabit.

Sed linguam nimio non tenuisse mero.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Dicitandi vires siccaque lingua negat.

Idem Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Hæc ubi sum furtim lingua titubante locutus,

Idem Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Quæque tibi est lingua facundia confer in illud,

Idem Eleg. 5. lib. 3. Trist.

Cujus in ingenio patria facundia lingua,

Idem Eleg. 4. lib. 4. Trist. Quin tibi prætruncari istam linguam largiloquam jubes? Plaut. Merc. sc. 6. a. 2. Qui promisi? T. lingua. C. cædem nego. Dicundi non rem perdendi gratia lingua nata est mihi. Idem Cura. sc. 3. a. 5. Linguæ moderandum est mihi. Idem sc. 1. a. 4. Lenonis suis nihil est nisi una lingua, Qui abjurant si quid creditum est. Ibid. sc. 2. a. 4. Magis percipimus istud lingua dici, quam factis fore. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Si quid scelerè fecit, lingua pro illo peierat. Ibid. sc. 2. a. 2. Si te Dij amant, linguam comprimes: Idem Merc. sc. 6. a. 2. Neque ulla lingua loqui sciatur, nisi Attica. Idem Asin. sc. 1. a. 4. Lingua nulla est, quæ negem quicquid roges? Idem Capt. sc. 2. a. 5. Gallus exortare linguam coepit, Gell. c. 13. lib. 9. Nata tene linguam. Ovid. 2. Fast. Improbae & impurae linguae homo, Senec. Epist. 88. ¶ Vtriusque linguae callens, Gell. cap. 5. lib. 17. Coruscare linguis dicuntur serpentes, Ovid. 4. Metam. Virg. 3. Georg.

— Linguis micat ore trifolcis,

Ovid. 7. Metamorph.

Pervigilem supereft herbæ sopire draconem,

Qui crista linguisque tribus presignis & uncis

Dentibus horrendus.

Bisulca lingua. Idem 4. Metamorph.

Aaspera lingua premit fauces.

Virg. 3. Georg.

— comprehensam forcipe linguam

Abstulit.

Ovid. 6. Metamorph. Linguam convertere ad mores alicuius, est reprehendere. Plaut. in Pan. — respondebunt, Punicè pergam loqui: Si non, tum ad horum mores linguam divertero. ¶ Lingua conversa, id est, loquendi mutata ratio, & sermo Salust. in Iugurtha. 114. Ejus civitatis lingua modò conversa connubia Numidæ. ¶ Est & lingua minor, quæ à Græcis epiglottis dicitur, ιππιλαττις, operculum cartilaginofum, quod fistulam spiritalis in gutture claudit: ne quicquam in eam decidat. Hæc quum ridemus, attollit, quia risus omnia concutit. Quapropter periculose est, ne nos risus invadat, quum deglutimus. Hoc enim operculū natura instituit ne quid esculent, poculētive ad pulmonē feratur: quod si acciderit, nisi rejiceretur hominē strangularet. ¶ Linguae obligatio, i. impedimentū ac vinculum, cui vitio lingua soluta atq; expedita opponitur. ¶ Linguae titubatia, quæ oris titubantia Suetonio Macrob. Sat. lib. 7. c. 6. ¶ Accipitur quandoq; Lingua, pro certo cuiq; genere & ratione loquendi. Plaut. in Pan. Et is omnes linguas scit, sed dissimulat sciens se scire. ¶ Quineriam in una lingua sermonis diversitas, Αγλακε, lingua dicitur: ut in Græca lingua quinque præcipue sunt linguarū diversitates, Attica, Æolia, Ionica, Dorica, & Communis. ¶ Lingua, pro obloquione, ruminibus

moribus maledictis, obtrectatorum vocibus & sermonibus. Cic. ad Varronem lib. 6. Tibi autem idem consilij do, quod mihi met ipsi, ut vitemus oculos hominum, si lingua minus facile possumus. Tela lingue. Ovid. 4. de Ponto.

*Hos tibus eveniat, quam sis violentus in armis,
Sentire, & lingua tela subire tua.*

Lingua's retundere. Livius lib. 1. d. 4. Omnia linguarum histrio-nes. Suet. in Auguſt. cap. 51. ¶ Est præterea Lingula, sive lingua, promontorium, vel alia quævis terra oblonga, & angusta, quæ in modū linguae exerctæ in mare excurrit. Cæſ. 3. bell. Gall. Erant ejusmodi ferē situs oppidorum, ut posita extremis lingulis, promontoriisque, neque pedibus aditum haberent, &c. Budeus. Plin. lib. 5. cap. 7. Inde in altum lingua mille passuum excurrit. Vide Livium, lib. 7. d. 4. & lib. 4. d. 5. ¶ Lingua item Plin. lib. 24. cap. 19. Herba est, quæ circa fontes nascitur, cujas radix combusta & trita, alopecias emendat. ¶ Similiter lingua bubula, genus herbæ, quæ Græci βεγλατος dicunt, boum linguae simili. ¶ Lingua canina, alia herba, quæ κυνόγλωσσος vocatur à Græcis. ¶ Lingua præterea, genus lapiilli, quod inter gemmas connumeratur. ¶ Lingua amicus δικαιος φίλος, qui verbis ostendit, non re præstat beneficium. Aut qui non amat ex animo, sed benevolentiam oratione præ se fert. Theog. in sentent. ¶ Lingua bella-re, γλώσση πλευρα, dicuntur qui maxime convitantur, ac minantur hosti, sed quum turum est. ¶ Lingua juravit, η γλώσση ἀμοση, ubi quis non præstat fidem promissis: aut ubi non ex animo pollicetur. Euri-pides. ¶ Lingua duplex. Plaut. in Asin. Fac pro serpentem bestiam me, duplice ut habeant linguam, id est, inserere tuam linguam in os meum, id est, collabellare osculum Laberio, & significatur id suavij genus, quod Græcis γένος λαθανάτημα. ¶ Lingua ignara, pro lingua alienus ignoratio. Salust. Iugurth. 66. Mare magnum, & ignara lingua commercia prohibebant.

Linguagium, sermo. Vox Italica (linguaggio) qua interdum scriptores Latini utuntur. GAL. est, langage.

Linguatus, id est, lingua, loquax.

Liuguitri, salcis trifariam divisis. Lege, linguis trifulci, trifariam divisis. Vi. gil.

— linguis micat ore trifulci

Linguosus verbosus.

Lingula, secundum Priscianum, & per concessionem, ligula, parva lingua. ¶ στρῶσηροχ. γλωσσάριος, γλωσσής. GAL. une courroie, une spatule, une culliere, une écumoire, un friquet, une éguilette. ITAL. Picciola lingua, corregia d'una scarpa, spatola, cucchiaio. GERM. Ein jünglin. HISP. Pequeña lengua, la lengua o puerta del capote, la espátula del abotacario, agujeta, cinc. ANGL. A little tongue, a lingell, a little tenon, a little slice. ¶ Festus. Lingula per diminutionem dicta, alias à similitudine exerctæ linguae, ut in calceis: alias insertæ, id est, intra dentes coercentæ, ut in tibiis. Docti nostræ ætatis Priscianum sequunt, indifferenter scribunt lingula, vel abjectâ n literâ, ligula: Martialis tamen irridet superstitionem Grammaticorum sui temporis, qui quum Senatori & Equirum, eorumque qui emendatissimè loquebantur, usus obtinueret, ut ligula diceretur, etymologiam tamen rationem sequuti, lingula dicendum conteudebant.

*Quamvis (inquit) me ligulam dicant Equitisque, Patrésque,
Dicor ab in dōcīs lingula Grammaticis.*

Quo in loco prima syllaba corripitur, quemadmodum & apud Ju-venalem. Sacry. 5.

— & ligulæ dimittere sollicitus ne

Tota salutatrix jam turba peregerit orbem.

Martial. lib. 1. eandem produxit.

Non extrema sedet lunata ligula plana.

Unde nonnulli putant ibi legendum esse lingula, Sed verisimile non est, Poëtam in idem vitium labi, quod in aliis reprehendit. ¶ Est etiam ligula instrumentum cavum & oblongum, in speciem linguae factum, quale est illud, quo utuntur Aromatarij ad extra-henda & vasis unguenta. Plin. lib. 21. cap. 14. Cera punica fit hoc modo, ventilatur sub dio sapientis cera fulva: deinde fervet in aqua marina ex alto petita, addito nitro: inde ligulis eligunt florem. Colum. lib. 9. cap. 15. ligulam vocat instrumentum ad purgandum & vase spumam: Deinde (inquit) ubi liquatum mel in subiectum alveum defluxerit, transfertur in vasa fistilia, quæ paucis ante diebus aperta sint, dum musteus fructus effervescat: sique sapientis ligula est purgandus. ¶ Accipitur etiam ligula pro mensura quadam, quæ alio nomine cochlear dicitur, quæ est quarta pars cyathi. Nam quatuor ligulae compleat cyathum. De quo vide Agri-colam lib. 1. Plin. lib. 20. cap. 5. Item opisthotonicis, & jecinorum vi-riis, & torninibus, & stranguræ, duarum, aut trium ligularum men-sura. Idem. Sunt qui comitilibus morbis dandum putant luna quar-ta, sexta, septima, ligulae mensura, id est, cochlearis. ¶ Veteres etiam gladiolum oblongum in speciem linguae factum, ligulam vocata-vit, cuius rei testis est Gell. lib. 10. c. 15. Ligulae, ansæ caligatum, à ligando: Interpretes Juvenalis.

Lingulatus, adjectivum, γλωσσάριος, ut lingulatus tubulus, apud Varr. lib. 8. cap. ult.

Lingua, instrumentum quo lingua alicui occluditur. ¶ φ. φ. στια, στωο, τειστωο. ¶ Seneca de benefic. lib. 4. cap. 36. Ecce ut doleat tibi, ut postea consideratius loquaris, (quod dicere solemus) linguarium dabo.

Linguax, acis. Verbosus, multum loquens, qui nimium & stulte loqui-tur. ¶ γλώσση. GAL. Languart, babillart, grand parleur. ITAL. Ciarlone. GERM. Schwätzig, klapperechtig. HISP. Parlero, hablador, o hombre des-lenguado. ANGL. A babler, prater, or chatter. ¶ Gellius lib. 1. cap. 15. Hoc genus homines in verba proiectos, locutuleios, & blaterones, & linguaces dixerunt.

Lingulacæ, & Piscis ex planorum genere delicatissimus, quem Germani lingua vocant, Galli à similitudine solearum, quæ calceis sub-sauntur soleam appellant. ¶ ANGL. A sole. GAL. Vne sole. ¶ Plaut. in Casina. Vin' lingulacæ? st. quid opus est? quando uxori est domi, Ea lingulaca est nobis: nam numquam tacet. Quo in loco

Plautus suo more concitandi risus occasionem querit. Nam quæ Olympio, cui à Stalinone hero negotium erat injunctum opsonandi, hoc est, opsonia coemendi, quævisset vellētne lingulacæ? quod genus erat piscis delicatissimi: detorsit Stalino vocis ejus significationem ad mulierem linguacem: responditque, nihil sibi opus esse lingulacis, quum domi haberet uxorem linguacissimam. Esse autem lingulacam piscis genus apud Plautum, clarissimum est ex eo, quod statim subjicit Olympio: In te præsenti ex copia piscaria Consulere licebit quid emam. Varr. quoque, teste Non. Mar. lingulacam, pro verboso posuit, in lib. οἰλοκοπίας, Quare resident lingulacæ, obtrectatores jam tui murmurantes dicunt, μοιούσσετε τις μετάλλοι μη μημέσσεται. ¶ Item lingulaca, herba quædam circa fontes nascens, quæ & lingua, Plin. lib. 25. cap. 11. & lib. 24. cap. 19.

Lingēr, vide Linum.

LINIO, is, ivi, itum, quartæ conjug. Vnco, vel frico, aut aliquid simile quod digito, aut aliquo instrumento alicui rei fricando superinducitur, vel imprimitur, sed tenuiter & crassè. ¶ τυταχ πασχαχ τοιασαχ. γειω, αλιφω. GAL. Ondre. ITAL. Vngere, fregare. GERM. Bestreichen, salben, schmirben. HISP. Vntar. ANGL. To annoy or oversmear. ¶ Col. lib. 8. Ferè autem per æstatem sic musæ aures canum exulcerant, saepe ut toras amittant. Quod ne fiat, amaris nucibus contritis linienda sunt. ¶ Componitur Delinio, quod à lino Perottus formavit. Hinc delinimentum, θελυτης, Onom. ¶ Linio, as, scribunt aliquando pro lineo. Onom. delineo, is, θελω. θελεω, delinio, as, θελεωφω.

Linisia, retia. Lege Linaria.

Linnæ sagæ quadra & mollia sunt; de quibus Plaut. Linnæ cooperata est textrino Gallia.

LINO, is, ivi, vel evi, itum, à linum. Rem aliquam mollem alteri induco, illino, oblino, inungo, perungo. ¶ τυταχ πασχαχ τοιασαχ ισιχ. αλιφω, γειω. GALL. Ondre, maculer, tacher. ITAL. Distendere, ò cera, ò tinta, ò colla, ad altro, sopra alcuna cosa. GERM. Bestreichen. HISP. Vntar, manchar. ANGL. To annoy or oversmear. ¶ Colum. lib. 7. Sed illius sanatur noxia, fibula ahena si locum lœsum compungas, cretaque cimolia & aceto linas. ¶ Aliquando, obturare. Virg. 4. Georg.

neque illa.

Nec quiquam in tecis certatim tenuia cerā
Spiramenta linunt.

Aliquando insignire, & quasi liniendo & poliendo exornare. Cicér. ad Quint. frat. lib. 2. Lucretij poëma, ut scribis, lita sunt multis luminibus ingenij, id est, insignita, & quasi fucata. Linere faciem pane madido. Sueton. in Othon. cap. 12. Ovid. 3. Fast.

Ridet & ipse Deus, limūmque inducere monstrat:

Hic paret monitus: & linit ora luto.

Præterito lini usus est Quint. in declamat. Caci. Et ne quid sceleri impio deesset, mariti tui cruore parietem linisti. C. l. lib. 10. cap. 50. usurpavit præteritum livi, Multi (inquit) quum semel nova dolia, vel serias crassa gummi liverunt, una in perpetuum gummitione contenti sunt. Præteritum levii videtur mansisse ab antiquo verbo leo: quod tamen inter præterita verbi lino est usitatissimum. Horat. lib. 1. Carm. Ode 20.

Vile potabue modicis Sabinum
Cantharis, Graca quod ego ipse testa
Conditum levii.

Cato de re rust. Postea dolium calefacito minus quam si picare velis: tepeat satis est: lignis levibus facito calefacio: ubi temperate tepebit, cum in indito, postea linito. Si recte leveris in dolium quinquaenarium, pedum quatuor satis erit. Supinum unum tantum habet lumen, penultima correpta. ¶ Ejus composita sunt, Allino, ad aliquid lino. Palladius. Si sterlus primogeniti vituli allinamus oribus vasculorum. ¶ Collino. Gellius. Postea tabulas cera collivisse. ¶ Circumlineo. Cicer. 1. Tuscul. Condunt Ägyptij mortuos, & eos servant domi. Persæ etiam cera circunlitos condunt, ut quam maximè permaneant diuturna corpora. ¶ Delino, illino, interlino, idem est quod deleo, hoc est, inducere atramento, aut alio liquore scripturam aliquam picturam destruo, άλιφω, έπαλιφω. Sic interlita literæ dicuntur, quæ deletæ sunt, ita ut legi non possint. ¶ Elino, in quino, fædo. Lucil. lib. 6. Si hæc vestimenta elevit luto. ¶ Perlino, idem quod oblino, vel obduco, άλαζιω, άλαζιφω. Colum. lib. 8. Mox ulcera lavantur aceto, & tunc pice liquida, cum adipe suilla perluntur. Relino, quod obturatum erat aperio, απιω, απαγιω. Terent. in Heaut. Relino omnia dolia, omnes serias. ¶ Stiblino, mediocriter fædo, decipio, & pro ridiculo habeo, ωραγιω, ιωιω. Plaut. in Epidic. Senex tibi os sublitum est plane & probè: id est, verba tibi data sunt. Et in Captivis. Quantò in pectore hanc rem meo magis voluto, tanto mihi Ägritudo auctior est in animo, ad illum modum sublitum es esse Hodie mihi: id est, ita me esse irrisum, vel ita nihil data esse verba.

Linitus, us, ui, ilinendi actio. Cels. lib. 6. in Evelydis Collyrio, sed ante linitum hoc ungendum est, al. singend.

Litūs, a, um, partic. Unctus, oblitus, illitus. ¶ παταχ παταχ παταχ νιμ-σχαχ. ισιχισθιφω. GAL. Oint, taché, maculé. ITAL. Coperto, unto, tin-to. GERM. Bestreichen, gesalbt, besprengt. HISP. Vntado, ò mancha-do. ANGL. Amoyned or oversmered. ¶ ut, Litæ veneno sagitta. Lita auro domus. Sueton. in Nero. cap. 31. ¶ Aliquando idem quod maculatus, sive maculis quibusdam aspersus. ισινικτ. Virg. 4. Georg.

— elinet alia, & fulgore coruscant
Ardentes auro, & paribus lita corpora gattis.

Litūrā, Scripturæ macula, quum scilicet delendi, aut expungendi, verbi causâ, atramento transversam lineam ducimus, aut delecto penitus aliud superinducimus. ¶ παταχ παταχ. GAL. Effacement, effacere. ITAL. Cassatura. G. R. Ein durchstreichung. HISP. Borron ò raedura de letras. ANG. Astrak with a pennis, a blot. ¶ Cic. pro Arch. Et unius nominis litura se commotum esse dixerit. Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Neve liturarum pudeat, qui viderit illas,
De lacrymis factas sentiat esse n.eis.

Idem Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Litera suffusas quod habet maculosa lituras,
Lesit opus lacrymis ipse. Poëta suum.

Litura extet, dempta nota, metaphor. Suet. in Claud. cap. 16. Ponitur aliquando pro ipsa linitione, vel linimento. { ποντιακός γείσος, ιππόγειος, ἀλευρια. } Colum. lib. 4. cap. 24. Nam & teredinem formicamque prohibet: solem etiam & pluvias arcet ejusmodi litura.

Liturarius, a.ūm, serviens lituris.

Lituro, as. expungo, induco, deleo. { ποντιακός, λειθείφω. } GAL. Effacer. ITAL. Cancellare. GERM. Durchstreichen, aufstilgen. HISp. Borrar o raeer la letra. ANGL. To cross or straik out with a penne, to pur away. Sidon. Apol. lib. 9. Ep. 3. in fin. Tunc vel certius te probasse reliqua gaudabo, si liturasse aliqua cognovero.

Linocalamis linum agreste. L.g.b.

Linostema, vestis ex lana linōque contexta, & dicta linostema, quia in stamine linum, in trama lanam habet. Isid. lib. 19. c. 22.

Linōstrōphōn, herba est notissima, quam nonnulli prasian, alij marrubium vocant. Vide Plin. lib. 20. c. 11.

Linōzōstis, λινόζωστη. Dicitur herba quam Latini Mercuriale vocant. Plin. lib. 25. cap. 5.

Linquo, is, liqui, lictum, ut Priscianus censet: quamvis in simplici supinum in usu non sit. à liquo: & hoc à λινώ: ut à λύπτῳ. lupus. { ς ψωχάτης. } schamat. λέιμω. GAL. Abandonner, laisser, delaisser. ITAL. Abandonare. GERM. Lassen oder verlassen. HISp. Dexar, desamparar. ANGL. To leave or fo sake. } Sunt qui putent, Nestorem sequuti, priorem præteriti liqui, indifferentem esse, decepti (quod res ipsa loquitur) corrupta Virgilij lectione, quam sic adducunt.

Namque suam patria liguerat tellure sepultam.

Quem tamen versum hunc, omnium tum Grammaticorum, tum exemplarium consensu sic legendum constat:

Namque suam patria antiqua cinis ater habebat.

Est autem linquere, idem quod deserere, relinquere. Tibul. lib. 4.

— Cælo vicinum liquit Olympum [Iuppiter.]

Linque collum præcor. (alloquitur eum, qui capiebat alterum obstricto collo) Plaut. Amph. sc. 4. a. 4. Herum in obsidione linquet. Idem Afin. sc. 2. a. 2. Idem in Amphit. Ubi me liquisti? s. domi cum Alcumena conjugé. Virg. 1. Eclog.

— Et dulcia linquimus arva.

Idem 3. Aeneid.

Linquimus Ortygia portus, pelagique volamus.

Linqui animo, hoc est, deficere, & deliquium pati. Curtius, Linqui denique animo, & submitti genu cœpit. Sueton. in Cas. cap. 45. Linqui animo solebat. GAL. Le cœur luy failloit: il souffroit des defaillances & foiblesses. Et linquens animus, pro Deficiens, apud eundem Curt. Hujus compositum est Delinquo, & Relinquo. } Linquendus, λειμών. Ovid. 1. Metamorph.

— utque reliquit Sic linquendus erat.

Linquens, particip. ut Linquens animus, apud Curtium, animus deficiens & deliquium patiens. Linquentem (inquit) revocavit animum, & nudum hostis latus mucrone hausit.

Linēārīus, Linceatus, Lintecones, Lintecolum, vide Linetum.

LINTER, tris, à lingō. Navicula genus ad flumina tracienda, ex arbore excavata in navigi formam: æquè autem invenitur & virilis & muliebris generis. { σκάφη, σκαφήδιον. } GAL. Petit batteau. ITAL. Batello, patisceremo. GERM. Ein roeyding ist aigentlich / ein aufz gehösterbaum so man an statt eines schiffslins braucht. HISp. La canoa, barco de un madero pequeño. ANGL. A little boate. } Virg. 2. Georg.

— cavat arbore linteres.

Cæl. lib. 7. bell. Gal. Conquirit etiam linteres: has magno sonitu remorum incitatas, in eandem partem mittit. Tibull. lib. 2. Eleg. 5.

Exiguus pulsā per vada linter aqua. [al. pullā.]

Plin. lib. 6. cap. 23. Præterea longè à terra abest navium statio, linteribusque efferuntur onera quæ geruntur. Liv. lib. 1. bell. Pun. Itaque ingens coacta vis navium est, linteriumque temerè ad vicinalem ulum paratarum. Cicero. pro Milt. Repente linteribus in eam insulam materiam, calcem, camenta atque atma convexit. Inde Lintrarij quorum meminit Ulpian. in l. 1. §. 4. ff. nautæ, caupones, &c. linterium sunt exercitores. } Linter etiam vas est uno ligno excuspto, ut navis, quo utuntur alveo in vindemia; Navia dicitur à Festo Pompeio. Tibull. lib. 1. Eleg. 4.

Aut mihi servabit plenis in linteribus uvas.

Lintrarius, qui linteri præst, apud Ulpian. l. 1. §. de exercitoribus. 4. ff. nautæ, caupones, &c.

Linternum, Campania vicus, ubi Scipio Africanus invidiæ cedens obiit, ac sepultus est.

LINTEUM, ei. Pannus lineus: & sudarium quo in balneis utimur, & aliis negotiis ad extergendum. { ποντιον sudhin. δέρνη. } GAL. Linceul, lingue de quel: ne sorte qu'il soit. ITAL. Lenzuolo, singatoio. GERM. Allerleyleinot / ein leinen tuch. HISp. Lienço, o savana de lino. ANGL. All kind of liennen. } Plaut in Mostell. Lintecum cape, túque exterge tibi manus. Martial.

Non tam sapè teret lintera sullo tibi.

Linterum extersum (in supellecile lenonis.) Plantus Cureul. sc. 4. act. 4. } Lintera etiam dicuntur vela quibus utuntur nautæ. Virgil. 3. Aeneid.

— Certum est dare lintera retro.

Item quæ in theatro tendi solent ad spectantium umbracula. Hinc legimus Cæarem totum forum linteris adumbrasse. } Accipiuntur etiam lintera, pro vestibus lineis.

Lintelum, diminutivum. { εἶχα, οἴχιον, } GAL. Petit drapeau, drapet; petit linceul. ITAL. Lenzuolo picciolo. GERM. Ein leinen tuchlin, Stimpfen. HISp. Pequeño lienço. ANGL. A cloue. } Plin. lib. 11. c. 12. Vulneribus (inquit) in linterolis imponitur. Idem lib. 20. cap. 17.

Distillationem naridum discutit rufum, in lintero olfactum. Colum. lib. 6. cap. 16. Praefractis cornibus linterola sale atque acetō & oleo imbuta superponuntur.

Lintēātūs, Linteris induitus, id est, lineis vestibus: quali habitu usus fertur Apollonius philosophus: quoniam hujusmodi habitu videbatur mundior, quam qui ab animalibus deglubebatur. { ὁ ὄφελος κατέδουκός. } GAL. Vēnu de linge. ITAL. Vestito con lenzuolo. GERM. Mit leinwand bekleidt. HISp. Vestido de lienço. ANGL. Clothed with linnen. } Livius 10. ab Urbe, Ea legio linterata ab integrumento concepti, quo sacrata nobilitas erat, appellata est, Lintecatus senex. Senec. cap. 27. de vita beata.

Lintēātūs, qui lintera conficit, aut vendit. { λινσεγός, λινοτάλης. } GAL. Linger, qui vend du linge. ITAL. Che fa, d' vero vendere lenzuoli. GERM. Einender mit leinwand verhüttet sey der es mache / oder allein verhauft. HISp. El liencero. ANGL. Alinen drapper. }

Linterator, lini textor, λινοφός.

Lintēōnēs, qui texunt linteramina in vestium usum, ut docet Servius lib. 7. Aeneid. { διστροφοι, λινοτάλης. } GAL. Tisserans de toiles, lingers. ITAL. Tessari di tele, tessitori. GERM. Leinwödber. HISp. Texidores de tela. ANGL. Linnen weavers. } Plaut. in Aulul. Aut manulcarij, aut mirobreccarij, propolæ, linterones, calceolarij. Firmicus lib. 2. Mathes. Si Luna in Veneris signis constituta feratur ad Matrem, ista conjunctio faciet linterones, aut tabernarios, atque colorum tintores.

Lintēūs, a.ūm, adjec̄t. vide Linum.

Lintrium, urbs Norici ad Danubium sita.

LINUM, i, à λινος, & hoc à λιν, λιν. hinc linterum. { πίστας πιστάχη τὰ βαδῆ. λινος. } GAL. Das lin, fil ou filet de lin. ITAL. & HISp. Lino. GERM. Flachs/werke. ANGL. Flaxe or linnen. } Herba est notissima quæ cannabis modo in lance mollitiem cohtusa, netur in uium intumarum vestium. Virg. 1. Georg.

Urit enim campum lini seges, uirit avena.

Plin. lib. 10. cap. 33. Argatilis appellatur eadem figura ex lino intertexens. } Linum pro filo posuit Cels. lib. 7. c. 14. A quibusdam, inquit, tumor ad imum acu trajectatur duo lina duecata: deinde utriusque lini duobus capitibus diversæ partes astringuntur. Et cap. 4. Linum crudum vocat, quod adhuc vulgo du fil erit, id est, filum novum, rude, needum lixivio maceratum. } Linum ruptum, aut turbata cera, in consignationibus. Quintil. Per ceram & linum, litterasque interpretes. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1.

Linetūs, a.ūm, Linetus, quod ex lino est. { λινος, λινος. } GAL. Qui est fait de lin. ITAL. Cosa di lino. GERM. Flachsfin. HISp. Cosa de materia de lino. ANGL. Made of linnen or flaxe. } ut Vestis linea, de lino facta. Plin. lib. 12. cap. 6. Sed unde lineas uestes faciunt. Virgil. 5. Aeneid.

— nodos & vincula linea rupit.

Linaria herba, species antirrhini, (ut videtur Dodonæo) quod folia habent lini foliis similia, leinfraut / flachsfraut.

Linarius, qui linterum parat & vendit. Gloss. Cyilli. Linarius negotiator, Linarius retiarius, Linarius gladiator. Vet. vocab.

Linēgēt, a.ūm, Gerens uestes lineas. { λινοστοιχός. } GAL. Vētu de lin. ITAL. Vestito di lino. GERM. Das flachsfin/oder leinvin kleidung tregt. HISp. Vestido de lino. ANGL. Clothed with linnen. } Ovid. 1. Metam.

Nunc dea linigera colitur celeberrima turba.

alij legunt, linigena.

Sacerdotes Isidis intelligit, qui lineis vestibus indui solebant. Juven. Satyr. 6.

Qui grege linigero circundatus, & grege calvo

Plangentis populi currit derisor Anubis.

Ovid. 1. Amor. eleg. 1.

Nec tu linigeram fieri quid possit ad Istim

Quasferis.

Alij legunt ibi, linigenam.

Linūm, Filum est transversum, cui stamina applicantur. Gell. lib. 2. c. 3. Licio transverso, quod Linum appellatur, qui magistratibus ministabant, cincti erant.

Lintēūs, a.ūm, Lineus, quod ex lino est confectionum. { λινος. } GAL. chose faire de lin. ITAL. Cosa fata di lino. GERM. Aus flachs gemacht / leinin. HISp. Cesa hecha de lino. ANGL. Made of linnen. } ut, Vestis lintera, id est, lino contexta. Cicer. 7. Verrin. Illi ad deprecandum periculum proferebant, alij purpuram Tyriam, thus alij atque odores, vestimentaque lintera. Linteri libri, qui de lino siebant, cujusmodi Sibyllini quidam fuerunt. Liv. 4. ab Urbe, Licinius Macer author est, & in fore Ardeatino, & in linteris libris ad Monetæ ædes inventis. Plin. lib. 3. cap. 13. In plumbeis linterisque voluminibus scriptitatum constat. Lintera, religiosaque ueste. Sueton. in Othon. Lorica lintera. Idem in Galba.

Lināmēntū, i. Penicillus ex lintero decerptus, qui vulneri imponitur ex linterolo, vel spongia, vel lana, ad exsiccandam saniem, & purulentiam extrahendam. { ποντίς, τιττίς. } GAL. Plumaceau, ou charpie, tente de charpie, de drapeau, de laine, ou d'éponge. ITAL. Drapo di lino, o de lana. GERM. Ein leininer meyssel / so man in die runden thut. HISp. El paño de lino, las hilazas de lienço. ANGL. A piece of linnen put in a wounde for to dryt il a tent. } Cels. lib. 5. Linamentum involutum & oblongum eodem medicamento illinendum, demittendumq; in nates. Idem lib. 7. cap. 28. Et intus implicitum in longitudinem linamentum, ληναῖον Græci vocant, in aceto tintatum demittere, suprâque succidam lanam aceto madentem deligare. } Linamenta item dicuntur quæcumque ex lino constant. Plin. lib. 32. cap. 10. Delphini adipe linamenta accensa excitant vulvæ strangulatu oppressas.

Linibus, clavus in ueste regia. Quæ hæc uestis regia fortassis species est trabeæ, quæ regia dicebatur, ad discrimen Trifolia, & Quirinalu.

Linguiscinus, ferrum. Lege lignicinus. Cerd.

Lintēūs, Apollinis & Terpichores filius, sive, ut quidam malunt, Metenrij & Utaniae Musæ, lyra peritissimus, ut qui discipulos habuerit Orpheum, Thamyram, & Herculem. Hunc ab Hercule plectro &

cithara

cithara occisum ferunt, quum eum rusticius canentem nimis pertulerat corripuisse. ¶ Ein herlicher Musicus bey den Griechen. ¶ Virg. Eclog. 4.

*Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus: huic mater quamvis atque huic pater adsit,
Orphei Calliopeia, Lino formosus Apollo.*

¶ Fuit autem te vera Linus Poëta antiquissimus, qui fertur primus à Phœnicio ad Græcos literas attulisse. Hermodotus verò Platonicus lib. 1. disciplinatum, dicit hunc Mercurij ex Musa Utaniam filium, Thebis genitum, scripsisseque de mundi generatione: item de Solis & Lunæ cursu, animaliumque, & fructuum generatione. In principio sui operis omnia simul nata dixit, quem sequutus est Anaxagoras. Occubuit in Eubœa, sagitta ab Apolline transfixus. ¶ Alius fuit Linus Hypermnestra maritus, Ægistichi filius, quem tamen Ovid. in Epist. Heroidum, Lynceum appellat, non Linum.

Lio, as, are, ligo, Tertull.

Liostrum, λιοστρον, λιον ὄστρον, ostreum leve, non scabrum, Turn.

Lipar, piscis marinus. Rondel.

Lipātā, λιπάτη, vulgo Lipara, insula una ex Æoliis, à Liparo rege, Iasonis regis filio, cui successit Æolus: quum antea Meligunis vocaretur, teste Plin. lib. 3. cap. 9. ¶ Est etiam medicamenti pinguis & lenis nomen, ut ait Celsus. Plin. lib. 33. cap. 6. Addunt & in medimenta quæ vocant Lipatas, ad excrescentias ulcerum.

Lipārē, idem. Claud. 5. Paneg.

Ignifluis genuit Lipare sumosa cavernis.

Lipārēus, a. um, adj.ct. λιπαρεῖος.

Liparo, Sicilia Tyrannus. Plaut. Menach. sc. 4. a. 2.

Lipāris, λιπαρης, Cilicia fluvius. διπλός λιπαρης, quoniam, ut scribit Vitruvius, natantes in hoc flumine, aut se lavantes, non aliter unguntur aqua, quam si oleo, aut adipe lavarentur. ¶ Est quoque piscis quidam ex genere lacertorum, teste Plin. lib. 31. c. 11. ¶ Est & gemmæ nomen, quæ suffita bestias omnes evocat. Idem lib. 37. cap. 10.

Lipodarium, reliquiarium. L. gr. b.

Lipodermus, λιποδέρμος, cui preputium deest ex morbo, vel sectione; aut ita contractum est, ut glandem amplius tegere non possit.

Lipōpsychiā, λιποψυχία, vox Græca est, Latinè sonans animi defectiōnem, vel animi deliquium: quæ & συγγρων dicitur.

Lipōthymia, λιποθυμία, Latinè defectus animi, sive animæ, quæ & Lipopsychia dicitur.

Lippūs, i. item Lipus, à λιπώ. i. e. humor pinguis. Qui oculis est lacrymantibus, putri inde humore defluente. ¶ λιπων. GAL. Chassieux, à qui les yeux pleurent. ITAL. Lippo. GERM. Ein triessaug HISP. Laganozo. ANGL. Bleared. ¶ Num tibi Lippus videor? quia non credis me Ulyssem) Plaut. Mil. sc. 3. a. 2. Idem in Mil. Cubare in navi lippam, atque oculis turgidis nauclerus dixit. ¶ Lippus aliquando, pro homine vili & nullius momenti. Persius Satyr. 5.

hic dama est non tressis agaso,

Vappa, & lippes, & in tenui farragine mendax.

¶ Lippa fucus dicta, vel quod succus foliorum ejus lacteus lippis prodest, vel quod dum folia & ramuli truncantur, succum lacrymosum emitat. Martial. lib. 7. epigr. 18.

Et lippa fucus, debilitaque boletus.

Lippitudo, inis, Ipsum oculorum lacrymantium vitium. ¶ λιπων. GAL. Mal des yeux quand ils pleurent & sont chassieux. ITAL. Il lacrymar de gli occhi offesi. GERM. Augentriessung / das augen rinnen. HISP. Aquella dolencia de los ojos. ANGL. Blearedness. ¶ Corn. Celsus, Si frons prurit, lippitudinis metus est. Cic. ad Attic. sed dictavi propter lippitudinem.

Lippio, is, ui, itum, Lippus sio, hoc est, marcorem in oculis contraho. ¶ λιπων. GAL. Estre ou devenir chassieux, avoir les yeux chassieux. ITAL. Divenir lippo. GERM. Trieffend/oder stießige augen haben. HISP. Ser laganozo. ANGL. Tod be bleared. ¶ Plin. lib. 18. Oculorum vitia fieri negant, nec lippire eos, qui quum pedes lavant, aqua inde ter oculos tangant. Cic. ad Attic. lib. 7. Quum leviter lippitem, has literas dedi. Plaut. in Curc. ad fauces transtulit, proprie parum: Os amarum habeo, dentes plenos, lippint fauces fame: Ita cibi vacuitate venio laxis lactibus.

Lippitur, impersonale Plin. lib. 18. cap. 8. Aut ne omnino lippatur de coctum cum mellis Attici cyathis tribus, & crocia uncia.

Lipsānā. ¶ στριγάνη scheerith. λιπων. ¶ multitudinis numero, Reliquæ quæ ex tota re supersunt. Vip. Si animal legatum occiderit, puto teneri, non ut carnes praestet, vel cætera λιπων, id est cornua, corium, &c.

Lipsia, utbs Misnia, Academiâ & emporio celebris.

Liptōrē, A quibusdam recentiorum Grammaticorum vocatur figura, quando vis verborum rei magnitudini non respondet. Ut apud Virgil. 1. Æneid.

Non ignara mali miseris succurrere disco.

Ubi, Non ignara mali, dixit pro eo, quod est, in malis magnoperè exercitata. Originem autem hujus dictiōnis referunt ad verbum λιπων, quod est deficitio, eò quod ejusmodi orationibus vis quædam verborum deesse videatur. In antiquissimis tamen servy aliorūque commentariis manuscriptis, non Liptote legitur, sed Litores λιπων, quæ vox Græcis inter cætera tenuitatem significat, & simplicitatem. Hinc sit, ut credam recentiorum quorundam Grammaticorum inscritiâ factum esse, ut figura quam vetustiores λιπων, nominarunt, Liptote exceptit appellari.

Lipyria febris, λιπωνεις νυξ, quæ & λιπωνεις νυξ, & fœminino genere λιπων Hippocrati.

Liquāmēn, Liqueo, Liquesco, Liquesio, vide Liquo, as, in Liquor.

Liquēntia, vide Liqueria.

Liquēt, impersonale, vide post Liquor, eris.

Liquētia, sive (ut quidam scribunt) Liquentia, Fluvius est Iapidiæ in

in finibus Venetiæ ex Opiterginis montibus nascens, teste Plin. lib. 3. c. 8. Vulgò Livenza. Virg. 1. Æneid.

Quales aëria Liquentia flumina circum
Srue Padi ripis, Athesim seu propriæ amoenum
Consurgunt gemina querqus.

Quo tamen in loco nonnulli Liquentia legere malunt: & Liquentia flumina eadem ratione dicta existimant, qua alibi: & Fluvios liquentes. & Campos liquentes, & Mella liquentia perpetuo epitheto Poëta appellavit.

LiQUOR, eris, tertiae conjugationis absque præterito & supino, Resolvor, defuso, distillo, liquefio, liquefco. ¶ δωδαναμάς πῶς νάμακ. τηρημα, θρησκευ. GAL. Se fondre, couler. ITAL. Essere liquefatto. GERM. Derschmelzen / zerfließen. HISP. Derretirse. ANGL. Tobe melted. ¶ Producit autem hoc verbum primam syllabam, quæ in verbis liquo, liquefco, liquefio, & in nomine liquor corripitur. Lucanus lib. 9.

— femorum quoque musculus omnis
Liquitur & nigra distillant inguina tabe.

Liquidus autem indifferenter apud Lucretium ponitur, eo quod tam à liquor fieri possit, quam à liqueo.

Crassaque (inquit) convenient liquidis & liquida crassis.

Liquidus, a. um, Molle, fluxum, humidum, fluidum, ¶ δωδα ναμάς πῶς νάμακ. νέρας. GAL. Liquide, fondu. ITAL. Liquido. GERM. Flüssig / roych. HISP. Humido. ANGL. Soft, liquide, melted. ¶ Plaut, Milite, Liquidius cultiusque quam ventus est Favonius. Liquidus venter dicitur à Martiale lib. 13. qui est fluidus & laxus. ¶ Aliquando ponitur pro puro. ¶ τηρημα τηνω ταῦτα. νερας. GAL. Clair, pur, sans lie. ITAL. Puro + chiaro. GERM. Klaer/ sauter/heiter. HISP. Puro, claro, y sin hess. ANGL. Pure, cleane, cleare. ¶ Virg. 6. Æneid.

— liquidumque per aëra lapsa.

Idem lib. 4. Georg.

Dulcia mella premes, nec tantum dulcia, quantum

Et liquida, & durum Bacchi domitura saporem.

id est, defæcata, & sine sordidus. Plaut. in Pseud. sc. 2. a. 1. Liquido es animo, (id est, tranquillo & defæcato.) Liquida luce. Liv. lib. 2. bell, Pun. Liquido pro sereno. Sueton. Augu. cap. 45. Ad liquidum explorata veritas. Liv. lib. 5. d. 4.

— per liquidum volucris vehar aëra pennis.

Splendidior liquidis cum sol caput extulit undu.

Tibull. lib. 4.

— Liquido testa sit apta mero.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Ad liquidum & confessum deducere. Quintilian. Item Velleius & Qu. Curtius. ¶ Aliquando pro prospéro, sive optimo, Plaut. in Pseud. A vi sinistra, auspicio liquido, atque ex sententia confidentia est, Inimicos me posse perdere. ¶ Liquidus animus & tranquillus, Idem Epid. Quid pater meus, vivus est? E. animo liquido & tranquillo es, tace. Sic, mente liquidavide aliiquid. Catull. de Berecynthia. ¶ Liquida litera, q, quia uida est & mollis, velut liquefcat pronuntiatione. ¶ Liquidum auspiciū est, cùm sereno putoque cælo certum nec dubium auspiciū ostenditur.

Liquidum, i. Pro aqua usurpat Horat. 1. Serm. Satyr. 1.

Ut tibi si sit opus liquidū non amplius urna,

Vel cyathos, & dicas, Magno de flumine mallem:

Liquidus, as, λιπων Gloss. id est, clarum facio.

Liquidus, Purè, manifestè, certò, omnino. ¶ λιπων. GAL. Liquident, clairement, manifestement. ITAL. Puramente, chiaramente. GERM. Klaerlich / ganz heiter. HISP. Claramente, manifestamente. ANGL. Clearlie, plainelie. ¶ Terent. in Andr. Quia si forte opus sit ad herum jurandum mihi non apposuisse, ut liquidò possum, Cicer. ad Catonem lib. 15. Gratissimum est te libenter amicitia dedisse quod liquidò veritati dares. Liquidò dicere, id est, aperte. Idem 4. Verr. Nemo esset, quin hoc se audisse liquidò diceret. Liquidò jurare, i. verè.

Liquidē, liquidius, liquidissimē. Liquidē serenum cœlum. Gell. cap. 21. lib. 2. Hæc non liquidē consistunt. Idem cap. 1. lib. 14. Idem quod liquidò. Cic. ad Planc. lib. 10. Liquidius de toto sensu tuō judicavi, hoc est, apertiū, certiū, ac faciliū.

Liquentiū. Adverb. liquidius. Gell. lib. 18. cap. 5. Sed ut purè liquentiūque esset.

Liquiditas, atis, λιπων. Apul. lib. 6. de Mundo: Supernis omnibus, ut videri potest, aëris liquiditate, ad modum tegminis septis & operis.

Liquis, vel liquus, Scal. ad Fest. Vetus autor loquens de figuris & lineamentis: Omnem autem summitatē metiendi observationes sunt duæ; enormis, & liquis. Enormis, quæ in omnem actum rectis angulis continetur: Liquis, minuendi laboris causā, & salvā rectorum ratione angulorum, secundū ipsam extremitatem subtenditur.

Liquor, is, masc. gen. Humor liquidus. ¶ λιπων. GAL. Liqueur, humeur coulant. ITAL. Liquore. GERM. Allesley feuchte so da fleucht / als wasser/wein/saft / &c. HISP. Licor de lo que coula. ANGL. Liquour. ¶ Plin. lib. 10. cap. 52. Piscium ova ex liquore mollia. Cic. 1. de nat. deor. Aquæ admistum esse calorem primum ipse liquor, tum aquæ declarat effusio. Virg. 3. Georg.

Rursus abundabat fluidus liquor, omniisque in se

Offa minutatim morbo collapsa trahebat.

Pellucidi amnum liquoris. Cic. 1. de natur. deor. Vitigeni liquoris latex. Lucret. lib. 5. ¶ Liquor pro molloidine & teneritate quadam. Martialis.

Et placido fulget virius in ore liquor.

Sic in vetustis exemplaribus. Arnobius, Liber membris cum molibus, & liquoris fœminei dissolutissimus laxitate. Invergere in meli quores tuos sine & liber patet. Plaut. Cura. sc. 1. a. 1.

Fontibus ut dulces erumpat terra liquoris.

Tibull. 4.

Liquēo.

Liquēo, es, liqui, liquere, à līx & aquā, ut à lāx, laqueus, lacio. Liquidum & fluidum esse. { δύα νάμες ποδαρίας ναμάκ. ἀγριός. GAL. S'amollir, se fondre. ITAL. Liquescere. GERM. Weych vnd fliessig sein/zerstiesen. HISP. Derretir. ANGL. To melt or to be melted. } Vnde liquens, homen ex participio, idem significans quod liquidus. Virg. 6. Aeneid.

Principio cœlum & terras, campōsque liquefiantes
Spiritus intus alit.

Ubi campos liquefiantes dixit pro mari. Hinc sunt composita, Colliqueo, & deliqueo, à quibus rūsus sunt augmentativa Colliqueo, & deliquesco: quorum significata vide suis locis.

Liqueficio, is, Liquidus, fluidusque sio, mollesco, resolvor, dissolvor. X. Concrefco. { δύα νάμες ποδαρίας ναμάκ. ἀγριός. GAL. Devenir liquide, s'amollir, se fondre. ITAL. Liquescere, & amollir. GERM. Weych werden/ansahen schmelzen/zergehen. HISP. Derretir. ANGL. To be ready or about to melt. } Virg. 8. Eclog.

Limus ut hic durescit, & hac ut cera liqueficit.

Idem 8. Aeneid.

Vulnificōsque chalybs vasta fornace liqueficit.

Vbi Servius, Liquescit, propriè dixit: nam ferrum non solvit, sed mollescit. Liquescere voluptate, & fluere mollitia, est mollem esse, & voluptati deditum. Cic. 2. Tuscul. Opinio est enim quædam esse effeminata & levis, nec in dolore magis, quam eadem in voluptate: qua quum liqueficiamus, fluimusque mollitia, apis aculeum sine clamore ferre non possumus. Liv. 1. bell. Pun. Ut verò tot hominum jumentorumque incelsu dilapsa est, per nudam infra glaciem fluentemque labem liquefientis nivis ingrediebatur. Liquescere, pro colari & delabi, quod quæ liquida sunt, sic diffluere solent. Vitruvius lib. 8. Rubro faxo & copiose & bonæ, si non per intervenia dilabuntur & liquefiant, i.e. diffluant transcolenturque ac disperdantur, nempe aquæ.

Liquo, as, Liquidum facio, liquefacio, quum scilicet aurum, vel plumbum igni dissolvimus. { δύα νάμες ποδαρίας ναμάκ. ἀγριός. GAL. Fondre, amollir, espraindre & tirer le jus. ITAL. Liquesfare. GERM. Schmelzen/zerlassen. HISP. Derretir. ANGL. To melt, or mak to melt. } Lucanus lib. 7.

Ereptaque tela liquavit.

Cicer. 2. Tuscul. Ex quo liquatæ Solis ardore excidunt guttae, Ovid. 4. Faſtor.

Nec pigrat tritum niveo cum laetiæ papaver
Sumere, & expressis mella liquata savoris.

Liquare alvum. Cels. lib. 4. cap. 4. Liquanda alvus interdum etiam ducenda. Alvus liquida, fluida & libera, non astricta. Ucta alvus, quæ liberius fluit quam natura patiatur, ac multum soluta. Quint. Tempore & annis liquata (id est, scripta) defaberunt. Liquata vox, quæ liquido exit gutture. Turn. Hujus composita sunt, Deliquo, & eliquo.

Liquamēn, inis. { τὸ χυλίσμα, τὸ ιγχύλισμα, ὁ χύλος. GAL. Graisse, sein on autre chose fondu. ITAL. Grasso ò se ò colato. GERM. Etwas das gescheh melzt oder zerlassen ist/als schmalz/seifste/&c. HISP. La mantea de cosa derretida. ANGL. Dripping tryed suet molten. } Pinguedo animalium ad ignem liquefacta, & in usum coquinarium servata ad conditios cibos. De aliis etiam dici potest, quibus non vescimur. Est etiam genus condimenti liquidi, ex putrefactis piscium intestinis confectionum, & in usum coquinarium servatum ad conditios cibos: γάρ πον. Columell. lib. 7. cap. 4. Succus excocti lupini, veteris vini fæx & amurea pari mensura miscentur, eoque liquamine tonsa ovis imbuitur. Idem lib. 6. cap. 2. Libralésque ossas in præsulsa adipis liquamine tinatas lingula demittito.

Liquaminarius, γάρ πον. Gloss. id est, qui liquamen vendit.

Liquabilis, qui liquefere potest, merito. Apuleius in Apologia. Virgilius (ad Magium) enumerat laurum fragilem, linum durabilem, ceram liquabilem.

Liquefacio, is, Liquidum & fluidum facio, admoto ignis, vel Solis calore: à quo liqueficio, ejusdem cum liqueficio significacionis. { δύα νάμες ποδαρίας ναμάκ. ἀγριός, κατένα. GAL. Fare fondre ou amollir. ITAL. Liquesfare, far liquido. GERM. Fliessig machen/zerlassen/schmelzen. HISP. Derretir. ANGL. To melt or mak to melt. } Cels. in Catil. Et statua veterum hominum dejectæ, & legum æra liquefacta. Virg. 1. Georg.

Flammariorumque globos, liquefactaque volvere saxa,
id est, igne soluta, ut inquit Servius. Hujus verbi composita sunt, Alliquefacio, & colliquefacio: quorum significata vide suis locis.

Liqueficio, fis. Fundot, liqueficio, dissolvor. { δύα νάμες ποδαρίας ναμάκ. ἀγριός, μηκόν. GAL. Devenir liquide, se fondre. ITAL. Divenir liquido. GERM. Zerschmelzen/zerschmelzt werden. HISP. Derretir. ANGL. To be dissolved, he to melt. } Cic. 1. de nat. deor. Glaciem calore liquefactam & dilapsam diffundi. Idem in Catil. Quum & legum æra liquefacta sint.

Liquus. Vide Liquis.

Liquit, impersonale. Constat, sive manifestum & certum est: quoniam quæ resolvuntur, certa, constantia, & manifesta fiunt. { σαφής, διαλογιστής. GAL. Il apert, il est manifest. ITAL. E manifesto. GERM. Es ist offenbar, es liegt heiter am tag. HISP. Es manifiesto. ANGL. It is plaine or manifest. } Terent. in Eunuch. Illum liquet mihi dejerare his mensibus sex non vidisse proximis. Nisi nunc quum minimè vellem. Cic. 1. de nat. deor. Nec verò Protagoras, qui se se negat omnino de diis habere quod liqueat, sint, non sint, qualisve sint, quicquam videtur de natura deorum suspicari. Liquet inter nos, id est, compertum & certum habemus. Idem ibid. Sed quod in nos liqueat, nec tu quidem intelligis. Non liquere sibi de causa, dicebant Iudices, quando non satis sibi constabat, condemnandisne esset reus, an absolvendus: neque commode poterant judicare, nisi causa denuò diceretur. Quum itaque illud significare volebant, sibi de causa non constare, reumque esse ampliandum, inscribabant in illis tabellis quæ ad colligenda suffragia judicibus dari solebant, duas hasce literas, N. L. II-

Ie enim erant notæ ampliationis, quemadmodum, a. absolutionis, & C. condemnationis. Quod si collectis suffragiis, maxima pars tabellarum notam ampliationis haberet inscriptam, tunc Prætor, aut is qui judicio præterat, Judicibus de causa non liquere, reumque ampliandum videri pronuntiabat: hoc est, causam denuò esse dicendam, & reum in aliud tempus rejiciendum. Ulpian. de arbitr. l. idem Pomponius. Proinde si forte urgeatur à Prætore ad sententiam arbitri, æquissimum erit, si juret sibi de causa nondum liquere, spatium ei ad pronuntiandum dati. Gell. lib. 1. 3. Ut absolverem tamen, inducere in animum non quivi, propterea juravi. Non liquere, atque ita judicatu illo solitus sum. Quicquid ambiguum in animo fuit, nunc liquet, nunc defæcatum est. Plaut. Pseud. sc. 4. a. 2. Ut liqueant omnia & tranquilla sint. Idem Most. sc. 1. a. 1.

Liques hoc carissima nobis,

Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Quod mágis ut liqueat, né ve hoc ego fingere credar;

Idem Eleg. 11. lib. 3. Trist.

Quod precor esse liqueat;

Idem Eleg. 7. lib. 4. Trist.

LIRĀ, x, Sulcū significat, sive fossam rectam in agro, teste Nonio, in quam terra uligo confluit. { סְלֵה תֶּלֶם גַּתְיָהּ mahaniyah תַּלְמָהּ ghe-ablah. אַלְמָהּ. GAL. Seillon, terre élevée entre deux seillons, ou rayons. ITAL. Solco, ò elevatura di terra tra due solchi. GERM. Ein wasserstrich eines ackers/dardurch das rägenwasser aufshin gleyket roit. HISP. La tierra entre dos sulcos emelga. ANGL. Aridge bei roene two furrows. Columnella tamen liras easdem videtur facere cum porcis, hoc est, editores terræ cumulos inter duos sulcos interceptos. Sic enim scribit lib. 12. cap. 2. Liras rustici vocant easdem porcas, quum sic aratum est, ut inter duos latius distantes sulcos medius cumulus siccum sedem frumentis præbeat. Idem lib. 11. c. 3. Est autem lira similis ci porcæ quam in sationibus campestribus rustici faciunt, ut uliginem vitent. Liræ, nugæ. Plaut. Pœn. sc. 1. a. 1. Nam tuæ blanditiae mihi sunt, quod dici solet, Gerræ germanæ, atque edepol, liræ, liræ. Aliter scribunt Lyra, etiam lyra. Meursius autem scribit liræ, liræ, & docet esse ipsum Græcanicum λύραι, & manasse ad Italos ex magna Græcia; & hinc esse lirare, pro inepite, & delirare.

Lirātē, ξελανας εἰλανα, αὐλαζ. Διλεγία. GAL. Faire seillons en une terre labourée. ITAL. Far tali elevatione tra solchi. GERM. Wasser furthen machen. item, Eggen. HISP. Emelgar lo arado ò sembrado. ANGL. To make ridges. } Est liras facere, ut in sulcos porcis aqua defluat: quod fieri solet tertia aratione, jacto jam semine. Solebant enim antiqui, teste Varr. de re rustica, lib. 1. c. 1. & cap. 19. tres facere arationes. Primò enim arabatur tetra, idque vocabant proscindere. Deinde secunda aratione excitata grandiores glebae frangebantur, quod vocabant offringere. Tertia aratione, jacto semine, boves lirare dicuntur, quum tabellis ad vomerem additis, simul & satum frumentum operiunt in porcis, & sulcant fossas quod pluvia aqua dilabatur. Plin. lib. 18. cap. 10. Aratione per transversum iterata, occasio sequitur, ubi res poscit, crate, vel rastro, & sato semine iteratio, hoc quoque ubi consuetudo patitur, crate dentata, vel tabula aratro adnexa, quod vocant lirare, operientes semina: unde primum appellata deliratio est. Lirare quoque, confodere aliquando significat, per quandam similitudinem. Pom. Jamne abierunt? Jamne obtundunt? Jamne ego sum in tuto satis? num quis hic resistit, qui nondum labias litrat mihi, id est, confoderit, ex Nonio, cap. 1. num. 62.

Lirātim, adverbium, Per liras. { κατὰ εὐλαζας. GAL. Par seillons. ITAL. A solo à solo. GERM. Den furchen nach. HISP. De emelga en emelga. ANGL. By ridges. } Columnella. Exque quum sint divisæ litatim seri debent.

Lirinus, a, um, λιλιάτης. liliaceus, è lilio factus, vel lilio similis. Lirimiris, λιριμίρις. Oppidi nomen in tractu magis Septentrionali Germania. Ptolem. lib. 1. cap. 1. { Lübeck. }

Liriopē, λιριόπη Nympha marina. Oceanii & Tethyos filia, ex qua Cephisus amnis Narcissum puerum formosissimum suscepit. Ovid. lib. 3. Metamorph.

Carula Liriope, quam quondam flumine curvo

Implicitu, &c.

Litnum unguentum, vide Lilium.

Liriippium, vox barbara, Kilian. in Dict. Belgicol. est superhumeralis. Liris, λιρις. Fluvius Campaniæ, sive Latij novi per Minturnarum ruiinas in sinum Caietanum illabens, non procul à Formis. { Ein fluß in Campanien. } Alio nomine Glanicus dicitur, teste Plin. lib. 5. cap. 5. Itali hodie il Garigliano appellant.

Lirnytea, λιρνύτεια, urbs Pamphilia, Steph.

Lis, itis, à fisto: fuit enim fistitis, postea fistis, tum litis, & denique lis. Alij dicunt à limite: alij ab iæs, quod antiqui dixerint elis, postea lu. Controversia: à limite dicta, quod primæ inter homines lites de limitibus fuerint. { בְּרִית מִשְׁמָךְ mastah. δικαίωσις. GAL. Noise, debat, procez. ITAL. Piato, lito, controversia. GERM. Ein ganz oder spann. HISP. Lid, ò pleyo, ò contencion. ANGL. Stryfe, contencion, debate. } Lis & Jurgium sic differunt, teste Nonio. levior enim dissensio, vel discordia inter benevolos, aut propinquos, jurgium dicitur; gravior disceptatio, inter inimicos, lis. Cic. de Rep. 4. Si jurgant, benevolorum concertatio est; nam lis inimicorum, non jurgium dicitur. Et pauci tñl, urgare igitur lex putat inter se vicinos, non litigare. Ovid. 6. Fast.

Dixit & in item ludi certaminis issent, Litum pleni, pleni, rapaces. Plaut. Men. sc. 2. a. 4. Litis instrumentum à Quintiliano pro ipsis actis, quæ p-oductiones vocamus. Dicimus eleganter, item habere cum aliquo, item alicui intendere, item capitum in aliquem inserre. Fac illi turbas, lites. Plaut. Asin. sc. 3. a. 4. Item dare contra aliquem, vel secundum illum judicare. Gell. 10. lib. 5. Qui pugnam expectat, lites contrahit. Plaut. Capt. prolog. Litem suam facere, id est, lites causam suscipere, & tanquam seam defendere. Item autem suam faciebat judec, non solum qui male judicabat, sed etiam qui, qua judicare hora debebat, ad comitium non veniebat.

veniebat. Curtius ad Macrob. Inde ad comitium vadunt, ne litem suam faciant: dum eunt, nulla est in angiporto amphora, quam non impleant. Judex, inquit Ulp. in tit. de judic. leg. 15. §. 1. tunc litem suam facere intelligitur, cum dolo malo in fraudem legis sententiam dixerit. Litem meam facere adversus eum absens non lui, Gell. cap. 1. lib. 10. Litem meam ego faciam, Senec. cap. 2. al. 21. de consol. ad Polyb. Cicer. lib. 2. de Orat. & Gell. lib. 9. Judex autem dicitur litem suam facere, quum dolo malo in fraudem legis sententiam dixerit. Dolo autem malo hoc facere videtur si evidens arguat ejus gratia, vel inimicitia, vel etiam sordes, ut veram estimationem litis praestare cogatur. Ulpian. in l. si filius fam. ff. de judicis. Litis nomen (ut vult idem Ulpian.) actionem significat, sive in rem, sive in personam sit. Litem perdere, id est, ejus rei causam, de qua agebatur, dimittere. Lite cadere, est ejus rei, de qua agitur, causam amittere. id quod saepe Cicer. dixit, causa cadere. Litem in rem suam vertere, Liv. 3. ab Urbe, id est, rem inter duos controversam adjudicare sibi: quod sit quum judex ita cum litigioribus agit, ut jure suo cedant. ¶ Litis contestatio, est hinc inde apud judicem negotij principalis facta narratio. Oritur enim litis contestatio ex petitione actoris, & exceptione rei. Litem contestari, Gell. cap. 10. lib. 5. Litem pro Discrepancia & confusione quaruncunque rerum, etiam animatarum, posuit Ovid. i. Metam.

quia corpore in uno

Frigida pugnabant calidus, humentia fuccis:
Mollia cum duris, sine pondere habentia pondus.

Hanc Deus & litem melior natura diremit.

¶ Litem inter se jungere. Ulp. D. lib. 44. tit. 6. l. 1. §. 1. Et quod fieri potest, ut duo in necem ejus litem inter se jungant, qui cum ipso litigare non poterant.

Litigo, as. Difcepto, Contendo, sive id in foro sit, sive extra forum. ¶ rat. Πόντονη δικασία. αὐτοφύεστα, ἵχησθαι, διηγέρειν, ἀλεξίσθαι. GAL. Avoir noise, debat, different, ou procez contre quelqu'un, plaider. ITAL. Litigare, far lite. GERM. Sancten / spennig sein. HISP. Pleyear o contendere. ANGL. To strive, to beate to be at variante. ¶ Cic. pro Celio, Aliquot enim in causis videram cum frustra litigantem. Martial. lib. 7.

Ah miser & demens viginti litigat annos.

Quisquam, cui vincet Gargiliane licet?

Plaut. in Rad. Qua de re nunc litigatis inter vos? Cic. ad Attic. Hiricius cum Quinto acerrime pro me litigavit. Idem Qu. Frat. Litigarem tecum si fas esset. Ut decumbamus, suadebo dum hi litigant. (i. rixantur.) Plaut. Asin. sc. 2. a. 5.

Litigium. ij. Litis actio. ¶ רְבָבַת לִיטָגִיָּה. αὐτοφύεστος, ἔργον. GAL. Noise, debat, procez. ITAL. Lite, pianto, controversia. GERM. Ein rechts-handel eines spans halben. HISP. La lid, pleyto o contencion. ANGL. Styving, debate, controversy in woordes. ¶ Plaut. in Casina, sc. 2. a. 1. Nam ego quid contrahere cupio litigij inter eos? Idem Menach. sc. 2. a. 5. Litigium tibi est cum uxore. Ecce autem litigium (inter virum, & uxorem) Idem ibidem. Novi te hominem molestum, quive emas litigium. Idem Amphitr. Plin. lib. 37. cap. 10. Siderites ferro simili, & litigio illata discordias facit.

Litigiosus, a. um, qui frequens in litibus versatur, vel quavis de causa litem movet. ¶ φιλόδικος, δύστης, ἐγκληματίης, αὐτοφύεστος. GAL. Noisier, litigieux, plaidereau, contentieux. ITAL. Litigioso. GERM. Sanctisch / spannig. Der gern rechitet. HISP. Pleyteador, contencioso. ANGL. Full of strife or contention, a vorangler. ¶ Cicer. in Verr. Hominem id aetatis minimè litigiosum, quam tumultuosissime aggrediuntur. Idem pro Murana. Quid huic tam loquaciter litigioso responderet ille, unde petebantur? Litigiosa disputatio, Idem 5. de finib. Fora litigiosa, plena litibus, Ovid. 4. Fastor. Interdum litigiosum, idem est quod controversum; hoc est, de quo lis est & controversia, αὐτοφύεστος, ut Litigiosum prædium, apud Cic. de Orat. Litigiosus ager, apud Ovid. 2. Fastor.

Litigator, qui litigat. ¶ ὁ δικαζων, ὁ δικαιολογούμενος, ὁ αὐτοφύεστος. GAL. Plaideur, faiseur de noises, & debat, chicaneur. ITAL. Chialite, litigante. GERM. Ein zancker / der ein handel am rechten hatt / oder fürt. HISP. Pleyteador, contendedor. ANGL. Astiriver, à suiter in the-loro. ¶ Cic. pro domo sua, Emit domum litigioribus defatigatis propè dimidio carius quam aestimabat.

Lissa, γραψῆδες. Cels. lib. 4. cap. 1. Sunt autem lisæ, teste Donato, venæ majores gutturis, quibus inter se animal confessim emoritur. Unde elisum dicitur, quicquid ex tali causa mortuum est.

Lismora, Lismor, V.E. Hibernæ, sub A. Cassiliensi.

Lissa, Λίσσα, insula est maris Adriatici, contra Jader. Plin. lib. 3. cap. ultimum.

Lissus, Λίσσα. Fluvius Thraciæ, inter Masambriam Samothraëcum & Strymam Thasiotum in mare illabens, quem Græci scriptores inter eos annumerant, quos à Xerxis exercitu exsiccatos tradunt. Autor Herod. lib. 6. ¶ Lissus item oppidum est in finibus Dalmatiæ, Macedoniae contiguum, non procul à Nymphaeo promontorio Plin. lib. 3. cap. 22. & Ptolem. lib. 2. cap. ult. Lucanus lib. 3.

Praterunt frustra tanti littora Lissi,

Nymphaeumque tenent.

Lista, linea. Gloss.

Lista, ora & limbis; quidam lineam esse aiunt, unde sublestus.

Lista defundato, est auro texta, aut picta acu.

Litaniæ. ¶ παντονα τεχνάνη τεχνήν. λιτανεία. ¶ supplicatio: à verbo Græco λιτανεῖα, quod significat supplicare, & vota suscipere. Vulgus ineptè vocat Letaniæ. Vid. Rhod. lib. 5. cap. 3.

Literæ, x, quamvis ratione etymologicæ primam videatur debere cortipere (creditur enim litera dista, quasi litera) ubique tamen apud veteres Poëtas eandem prodixit. Alij tamen veram literæ appellationem ex figura emergere arbitrantur, cum eas certis lineis contineri videant, ut que ptinum lineaturæ dicerentur, postea literæ dictæ sint. ¶ γέμυς. GAL. Lettre. ITAL. Lettera. GERM.

Ein buchstab. HIS. Letra. ANGL. A letter. ¶ Superflua itaque anxiety corum potest videri, qui primam hujus dictiōnis syllabam producere non audent, nisi geminata consonante: insignis autem illorum temeritas, qui eam nullo veterum exemplo corripiunt, frivolare atque incerto etymo freti, ab unanimi veterum omnium consensu non dubitant discedere. Propriè autem litteræ dicuntur, minimæ atque individuae partes orationis, ex quibus constituuntur syllabæ, & tam singulari quam plurali numero elementum significat, videlicet A. B. &c. CIC. pro Sylla. Literæ posteritatis causa repertæ sunt. Quint. lib. 1. c. 4. Ut pro Fundanio Cicerone testem, qui primam ejus literam dicere non posset, irridet. Cicero 4. Verr. Huic etiam Romæ videmus in basi statuarum maximis literis incisum, à communī Sicilia datas. ¶ Dicitur autem Litera, quasi legitera, ut quibusdam placet, eo quod legenti præbeat iter: vel quod in legendō iteretur, ut ait Servius; vel à litteris, quod scripta deleri possit: in ceratis enim tabulis antiqui plerunque scribere solebant, & deinde delebant. Alij à verbo lino deducunt, quod in scribendo atramentum illinitur, hoc est, leviter inducitur chartæ. ¶ Ali quando Litera capitū pro scribentis manu. Cicer. ad Attic. Nam Alexidis manum amabam, quod tam propè accedebat ad similitudinem tuæ litteræ. ¶ Plurali numero litteræ epistolam designant. ¶ Τὸ σέφηρ, γέμυς. GAL. Lettres missives, epistre. ITAL. Lettere. GER. Brief. sendbriff. HIS. La letra, carta mensagera. ¶ Apud Poëtas tamen legitur Litera in singulari, pro epistola, γέμυς quoque à Græcis. Ovid. in epist.

Quam legis ab rapta Briseide litera venit.

Ignari etiam servilium literarum, Senec. cap. 9. de tranquill. Ovid. Eleg. 7. lib. 3. Trist.

Litera sermonis fida ministra mei,
Seu per scriptas literas, seu per internuntium abire, &c. Plaut. Pro Amph. Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist.

Non fuit arbitrij litera nostra tui.

Literas facere super re aliqua, (i. scribere.) Gell. cap. 15. lib. 6. & Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Salutem mittit per ceram & linum, literasque interpres. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Ut literarum harum sermonem audio. Expoliunt liberos, docent literas. Idem Mosell. sc. 2. a. 1.

¶ Litera pro Musa,

Non tamen ut lusit, rursus mea litera ludet,
Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist. &c. Item ad literam locum dicere. Senec. Epist. 676. Literas scisse Ciceronem negabat, ibid. ¶ Vocantur præterea Literæ, λέπαι disciplinæ, qui literarum monumentis continentur. Plaut. in Tricul. Literas didicisti, sine aliis discere. Hinc, Dare literis operam dicimus, hoc est incumbere ingenuis artibus, quæ literis consignatae sunt. ¶ Literæ exolescentes, id est, fugientes Ciceroni; caducæ, Plinio. ¶ Literæ laureatæ, i. literæ victrices, Ciceronis in epist. ad Atticum. ¶ Literis tintitus, vide Tingo. Ad literam, idem quod ad verbum. Quintil. lib. 9. cap. 1. Quem duobus ab eo libris tractatum locum ad literam subjici. ¶ Ali quando usurpatur pro scriptura. Cicer. in Verr. aet. 3. ut Romam rediit, nullam literam pupillo, nullam matri ejus, nullam tutoribus reddidit, id est, schedulam nullam scripsit, quâ testaretur & agnosceret se accepisse pecunias, &c. ¶ Ne literam quidem, pio nihil scripsit, nullas literas misit. Cic. Caninio lib. 2. Ille quum ad Thermum de Parthico bello scriberet, ad me literam nunquam misit, id est, tantum abest, ut ad me literas miserit, ut ne literam quidem miserit. Literas attingere, est ipsas tractare, seu versari in studiis literarum. ¶ Literæ interiores, sunt abstusiores, altib[re]sque disciplinæ. ¶ Literæ publicæ sunt, quæ barbari registra vocant. Refere aliquid in literas publicas, est quod barbari Inregistra dicunt. ¶ Literæ, pro Edicto & mandato Magistratus. Cic. 7. Verr. Cedo mihi ejusdem Prætoris literas, & rerum decretarum, & frumenti imperi. Budæus. ¶ Apud Ciceronem pro scriptis & monumentis literarum, ad Attic. Quod meis omnibus literis in Pompeiana laude eset perstrictus: id est, meis omnibus scriptis. ¶ Literam longam facere, pro, laqueo vitam finire, quod laqueus similitudinem literæ habeat. Plaut. Aulul. sc. 2. a. 3. Nihil est melius quam ex me unam faciam literam longam, laqueo collum quanc' obstrinxero. ¶ Literas nescire, pro nescire pingere, ac scribere. ¶ Trium literarum homo, id est, Fur, Apud eundem Plaut. Aul. sc. 1. a. 2. Tu trium literarum homo vituperas me?

Literula, diminut. ¶ γεμυάλος. GAL. Petite lettre. ITAL. Picciola lettera. ANGL. A little letter. ¶ Cicer. ad Tironem lib. 16. Accepi tuam epistolam vacillantibus literulis. ¶ In numero plurali pro exigua epistola. Idem ad Attic. lib. 14. Etsi novin hil, nostro more tamen ne patiamur intermixti literulas. ¶ Ali quando eodem numero, pro disciplinis, aut earum studiis, Idem ad Tironem lib. 16. Literulae meæ, siue nostræ tui desiderio oblanguerunt.

Literatus, qui literis prædictus est, literis ornatus, eruditus, doctus. ¶ φιλολογῶν, ὁ λόγου ἀριστής. GAL. Lettré & savant. ITAL. Literato, dotto. GERM. Gelehrte. HISP. Letrado, hombre de letras. ANGL. Learned, cunning. ¶ Cicer. in Verr. a. 5. Circumpedes autem homines formosos, & literatos, suos esse dicebat, se emissi. Idem Famil. lib. 9. ad Pet. Frater tuus, quem literatissimum fuisse judico, facile dicaret. Hic versus Plauti non est, hic est. ¶ Literatus etiam dicitur, cui aliquid insculptum est, & superscriptum. Plautus in Paenulo. Haud secus tu videoas literatas ibi epulas, &c. Literatum otium, in quo literis operam damus. Cicer. 5. Tuscul. Quid est enim dulciss otio literato? hujus contrarium est, Illiteratus: de quo suo loco. ¶ Literatus, diminutivum est.

Literati, comparativus. Senec. quest. nas. lib. 4. cap. 13. Quid istas inquis inepias, quibus nec literatior fit quisquam, nec melior, tam operose persequeris?

Literatè, adverbium. Doctè, eruditè, eleganter. ¶ γεμυατικῶς. GAL. Dollement. ITAL. Doctamente. GER. Künftlich. HISP. Doctamente. ANGL. Learnedlie, cunninglie. ¶ Cicer. in Pison. Ita enim sunt scriptæ scire & literatè, &c.

Literalis, vel scriptilis vox, Diomedes lib. 1.

Literati, a. um, quod ad literam, vel ad literas pertinet. ¶ γεμυατικός. GAL.

Litus, vel, lidus, in legibus veter. homo dedititius, qui ingenuitatem suam mancipavit.

Lituus. i. à λίτω, rō pavloνήρ ξύλοις ἴνγραψις ιδύρες πέρογες, καματύλη ράσθ. Plutarcho, Baculus incurvus quo sedentes Augures avibus tempa designabant. { GAL. Vn baston, ou une verge de quoy usoient les Augures anciennement, un cor, ou cornes. ITAL. Trombeta, piccola verga, usata da gli auguri. GERM. Ein stab der oben auskrummt ist vor zeitten von den weissagern gebrachet / die auss der vogel geschrey vnd siegen achtung trugen vnd Augures hiessen. HISP. La trompeta bastarda, o cuma, o cierta verga que usavan antigamente en los agueros. ANGL. A crood hopte or trumpet. } Gell. lib. 5. cap. 8. Lituus est virga brevis, in parte quam robustior est incurva. Primus litui usus a Romulo manasse creditur, qui dum urbem conderer, hujusmodi baculo regiones direxit. Cicero. lib. 1. de divinat. Quin (inquit) lituus iste vester (quod clarissimum est insigne Auguratus) unde vobis est traditus ? Nempe eo Romulus regiones direxit tum, quem urbem condidit. Qui quidem Romuli lituus, id est, incurvum, & leviter a summo inflexum bacillum (quod ab ejus litui, quo canitur, similitudine nomen invenit), quem situs esset in Curia Saliorum, quae est in Palatio, eaque deflagrasset, inventus est integer. Eadem ferè de hoc lituo scribit Plutarch. in vita Romuli & Camilli. Lituus (inquit) consecratus est in Palatino colle usque ad Gallorum tempora, a quibus capta urbs incensa est. Sed postea expulsis a Camillo hostibus inter altissimas familias illæsus, quem ignis omnia consumpsisset, inventus est. { Est præterea lituus, autore Festo, buccinæ genus incurvum gracilem edens vocem, quo in bello utebantur: quam qui canebat, Liticeti dicebatur, Varro lib. 4. de L. L. Tubicines dicti a tuba, & canendo: similiter & Liticines a lituo, & cano. σκληρός Virg. lib. 6. Et lituo pugnas insignis obibat & hastæ. Lucan. lib. 1. — Stridor lituum, clangorque tubarum. Ovid. 3. Faſt. Iam lituus pugna signa daturus erat. Stat. 6. Thebaidos. Et lituus aures circum pulsantur acutis. Lityersa, λιτίρης, Fuit Regis Midæ nothus filius, qui Celænis in Phrygia regnavit. Livco, Livesco, Lividius, vide Livor.

Liviūs. λιτίρης, Nobilis historiæ Romanæ scriptor, patria Patavina quem Quintilianus Herodoto opponit; ut Salustium Thucydidi. De hoc Hieronymus ad Paulinum. ad Titum Livium laetio eloquentiae fonte manantem, de ultimis Hispaniæ, Galliarumque finibus quosdam venisse nobiles legimus: & quos ad contemplationem sui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit. Habuit illa ætas in auditum omnibus seculis celebrandumque miraculum, ut tantam urbem ingressi, aliud extra urbem quærent. Vixit tempore Clodij Cæsar. Sueton. in Clod. 41. Fuit & Livius Andronicus, Latinorum Poëtarum antiquissimus: de quo Diomedes. Constat (inquit) apud Romanos primùm Latino sermone Comœdiam Livium Andronicum scripsisse. Gell. lib. 17. cap. ult. Primus omnia T. Livius Poëta fabulas docere Romæ coepit: post Sophoclis & Euripidis mortem annis plus ferè centum & sexaginta.

Livonia, Lolland, provincia ad mare Balticum sita, editionis hodie Polonica.

Livor. is à Libya regione. Lividus, quasi Libycus. Color ex pallido nigrescens, quem & plumbeum nonnulli appellant: quale in contusis corporis partibus videtur est, quem fuste, aliòve corpori duro ictu illato, exiles venæ contusæ sanguinem ad extremam cutem diffundunt. { פְּרַנְתָּן חַבְבָּרָה. μλωπα, σμώδης. GAL. Couleur de plomb. ITAL. Lividore, lividura, color simile à plomo. GERM. Die bleifarbe oder blauwe als die streichmasen sind/bleich vnd schwarz leuchtend cheinander. HISP. El cardenal, color de plomo. ANGL. Black and blue, of the colour of lead. } Plin. lib. 20. cap. 22. Illinitur & livoribus, suggillatisque cum melle. Hinc Livorem contrahere, est nigrescere. Columell. lib. 12. cap. 47. Quia haec candidior est oliva, quam ea quæ contusione livorem contrahit. { Et quoniam talis est color invidorum, ideo livor accipitur pro invidentia. Luc. lib. 1. Livor edax tibi cuncta negat. Claudian. lib. 3. — rabi: m liveris acerbii Nulla potest placare quies.

¶ Livor specialiter est macula subnigra in corpore, ut quæ percussu est facta: nigrum quod appetet in corpore flagellato. ¶ Livor etiam dicitur in re exangui. Juven. Sat. 2.

— Dedit hanc contagio labem,
Et dabit in plures: sicut grex totus in agris
Vallis scabie cadit & porrigitur poeci,
Vixque conspecta livorem ducit ab uva.

Id est, uva uvam videndo varia sic, ut exponit Vet. schol. ¶ Livor peculiariter dicitur oculi suggillatio, cum is sanguine perfusus videatur, qui ubi refrigeratur livebit.

Lividus. a. um. Propriè is dicitur qui ex ictu fustis, lapidisve, plumbeum colorem in parte læsa contraxit: quod accidere solet, exiliis venis ictu collisis, sanguinèque ad cutem diffluente. { μλιδός. GAL. Qui a la chair meurtrie, ou en est de la couleur, ou de couleur de plomb, tenué livide. ITAL. Livido, chi ha lividura, di colore simile al piombo, o con lividura. GERM. Blau / der vñ blawen streichmasen hat. HISP. Amarillo o negro de golpe, cosa cardena. ANGL. Veripale as beaten with whippes, roanne. } Plin. Tarsiæ succus suggillatis ac lividis prodest. Hinc lividum pro eo quod subnigrum est, ponitur: qualis est color plumbi. Virgil. 6. Æneid.

Quidve petunt anima, vel quo dissermine ripas
Ha linquunt, illa remis uada livida verrunt.

Brachia livida armis, Horat. 1. Carm. Ode 3. Vorago paludis lividissima. Catull. ad Coloniam. Ora livida facta digitis, Ovid. Epist.

19. ¶ Quoniam verò qui invidia laborant, exedentes se dolore, hunc colorem contrahunt, lividus sèpè pro invido ponitur, βάσκας. Martial. lib. 11. ep. 36.

Omnibus invidas livide, nemo tibi.

Lividulus, diminutivum, Sublividus. { λινωπελιδός. GAL. Un peu terné, ou livide. ITAL. Aliquanto livido. GERM. Bleichdächtig auf einer verbunst. HISP. Cardeno un poco. ANGL. Somewhat pale or wan-

ne. } Juven. Satyr. 1.

Ponebat igitur Tuseo ferrata catino.

Omnia tunc quibus invidas, si lividulus sis.

Livco, es, Lividus sum, plumbei coloris sum. { μλιδός. GAL. Est terné, se ternir. ITAL. Divenir livido, inlividire. GERM. Blaubleiche/ oder bleifarbe sein. HISP. Ser cardeno. ANGL. To be pale or wanne. } Plin. lib. 21. Cortex verò (scilicet heliotropi) liventibus colorum reddit. Ovid. 2. Metam.

— Livent rubigine dentes.

Crura liventia compedibus. Ovid. 2. Amor. Eleg. 2. Labellis impressis livere. Idem 1. Amor. Eleg. 7. ¶ Per translationem accipitur pro invidere. βάσκας, φρεσκ, tractum ab invidiorum consuetudine, aliena felicitate pallientium. Martial. lib. 19. Livet Carinus, tunipitur, &c. Fata liventia, Stat. 5. Sylvæ.

Livēco, is, Lividus sio. { μλιδός γίνονται. GAL. Devenir terné, se ternir. ITAL. Divenir livido. GERM. Bleibschwarz werden. HISP. Hazzer se cardeno. ANGL. To roaxe pale. } Claud. lib. 3.

Haud equidem in video: nec enim livescere fas est,
Vel nocuisse deos.

Matt. lib. 8. ep. 50.

Livit nullæ caligine fusca, nec odit.

Exploratores nubila massa focos.

Digitæ livescunt in pedibus, Lucret. lib. 3. Hujus compositum est, Allivesco.

Livia, columba agrestis.

Lix, licus, est aqua, à lux. Hinc elixum, aquâ coctum. Ita Nonius. { Πνίδιον πιαχ τὸν épher. νοῦς. GAL. La cendre du foyer. ITAL. Cenere. GERM. Esch. HISP. La ceniza del hogar. ANGL. Ashes. } Plin. lib. 35. cap. 37. ex Varro, Lix cinis est foci. ¶ Vel, lix aqua cineri immista. Unde dictum lixivium. Non in lixa.

Lixabundus ambulat, qui voluptatis causâ ambulat. Festus: Lixabundus uer liberè ac prolixè faciens.

Lixæ aquum quæ. Lege, lixæ Agimen quod per milites ambulat antiqui lixum dixerunt.

Lixiones, aquarum portatores. Vel portiū partitores.

Lixio, Gloss. Isid. Lixiones aquarum portatores. Vulcanum, vel portiū inquit, partitores.

Lixiviæ. x, Aqua in qua lavandi gratiâ decoctus est cinis. { κολας. GAL. Lessive. ITAL. Liscia. GERM. Laug. HISP. La lejia de ceniza. ANGL. Lie mades of ashes. } Columell. lib. 12. cap. 16. Sunt quæ culmos fabæ exurant, & ex eo, quod etemantur, cinere, lixiviant faciant. Et paulo post eodem c. 1. Deinde in lixiviae sextarios decem salis cyathos & olei cyathum adjiciant. Et rufum paulo antea, In olla fistili ampla, preparatam lixiviam cineri satimenti calciferi convenit. Nonius Marcellus, lixivium effert neutro genere. Lix (inquit) cinis dicitur, vel humor cineri mistus. Nam etiam nunc id genus lixivium vocatur.

Lixivum vinum, vel liniæ (inquit Budæus) dicitur à Colum. lib. 12. cap. 21. quod Plinius Protropum vocat.

Lixivius, adjct. ut lixivius cinis. Plin. lib. 14. cap. 20. & lib. 11. cap. 17. Quidam ut has faciant, in cinere lixivio tingunt protinus quam detraxere vitibus.

Lixæ, arum, dicti sunt, inquit Sipontinus; qui vilioris quamstis gratiâ exercitum sequuntur, ut pura lavandi, aut coquendi gratiâ: à cinere, qui lix antiquis dicebatur, ut Varro testimonio docet. Plin. lib. 36. cap. 27. { οὐενοφόρη. GAL. Ceux qui suivent le camp pour gaigner à servir, & blanchir, ou cuire aux gens de guerre, Goujats. ITAL. Cuochi gente d'arme, faccomani. GERM. Südelä buben mit Kochen vñnd roätschen/schmutzlich. HISP. Los aguadores que llevan agua al real, o que sirven à oíras cosas. ANGL. which follow the men of warre for to gaine some thing by an office, scultions of the kitchen. } Nonius tamen affirmat antiquos lixam dixisse pro aqua: indeque elixum dictum esse, quod aqua coctum & molitum esset: & lixas, qui militibus aquam ad castra, vel tentoria solerent ferre: sed idem addit, Lix etiam tinis dicitur. Silius lib. 2.

— Inutile Marti

Lixarum vulgas.

Scipio apud Livium Actium Umbrum appellat semilixam, quasi semi mancipium, nomine ignominioso. Varro lixulas, & semlixulas, vocabulo Sabino scribit dici circulos ex farina, caseo, & aqua commixtos, olim inter viliora cibaria numeratos.

Lixo, as, Aquâ coquo: quod tamen apud veteres non facile invenies. { לִשְׁבָּה בִּשְׁכָּה. GAL. Cuire en eau, faire bouillir en eau. ITAL. Alessare. GERM. Sieden oder kochen. HISP. Cozer en agua. ANGL. To seeth. } Magis in usu est compositum ejus Elixo, quod est ejusdem significationis. Prolixo huc non pertinet. Neque enim sit à lixo, sed ab adjetivo Prolixus, quod componitur ex porro, & latus; a, in i, mutato.

Lixor, is, portitor aquæ. Vet. vocab. Leg. partitor aquæ.

Lixula, cibi genus.

Lixus, a. um, Coctus, elixus, à lixa antiquo nomine, quo veteres aquam significabant, reficiente Nonio. { לִשְׁבָּה מֶתֶבְּשָׁחָה. GAL. Boülli, cuire en l'eau. ITAL. Bollito: allesto. GERM. Gesotten/gekocht. HISP. Cozido en agua. ANGL. Sodden. } Frequenter tamen in usu est elixus, quemadmodum elixo usitatus est quam lixo.

Lixabundus, dicitur, qui exiguae mercedis gratiâ vilissimis feso obsequiis immiscet, εψοττι εἰκασία, vel οὐδεοφορῶν. Tractum à lixarum consuetudine,

consuetudine, qui vilissima quæque in exercitu munia obibant.
Plaut. Qui famam tuam lixabundus, & nomen fœdas.
Lixas, λίξος. Colonia Claudio Cæsare in Mauritania Tingitana instituta, circa quam Poëtarum fabulæ & Antæ regiam, & Hesperidum hortos collocarunt aurea mala ferentes à dracone per vigili summâ curâ asservata. Cui fabulæ occasionem suppeditasse existimat Plin. flexuosum maris æstuarium, draconis modo nemus quoddam ambiens, nihil præter oleastros ferens. lib. 3. cap. 1. Est & Lixus amnis in eadem ora, cuius meminit Idem ibid. & Pomp. Mela.

Loba, λόβα, γνήσις, Hesych. Id à λαβεῖν. Sunt enim manus, instrumenta capiendi.

Löbæ, In milio Indico dicuntur culmi, sive comæ arundinaceæ semen complectentes. Λόβα. Plin. lib. 38. c. 7. Milium (inquit) intra hos decem annos ex India in Italiæ est inventum, nigrum colore, amplum grano, arundineum culmo. Adolescit ad pedes altitudine septem, prægrandibus culmis, (Lobas vocant) omnium frugum fertilissimum. legend. foba. vide φόβη in Constantini Lexico.

Lobrīnī, montes, Λόβρηνα ὄρη. In Phrygia sunt: unde Rhea Lobrina. Scholia festes Nicandri.

Löbūs, i. Λόβος bedhál. Λοβος. Ima auricula: λόπος λαμπάτης, quod eam apprehendamus, quempiam admonentes. In hepate quoque partes extremæ, & quædam veluti segmenta, ventriculum circumquaque amplectentia, Lobi dicuntur. Nican. in Theor. H'naūl. Ἀγορευτος κέρας λοβος, ὃς τι τελείως Εὐφύτης. Vbi interpres τελείως accipit summam solidamque hepatis partem, ex qua lobi dependent.

Lobus, alia vox, Hispanica scil. est lupus.

Locar, locus apud urbem Romam. Legē Lucar, Lucas.

Locarium, vide Locus.

Locellus, vide Loculus in Locus.

Lochium, λοχεῖα: puerperium. Lex. Conf.

Locito. Loco, vide Locus.

Locanus, fluvius est Locrorum in fronte Italæ, quæ olim magna Graecia dicebatur. Plin. lib. 2. cap. 10.

Lochias, Ασίας, Promontorium est Ægypti, non procul ab Alexandrinæ, & Pharœ. Strabo lib. 7.

Locoritum, autore Ptolem. urbs Germaniæ, hodie Trutonia, vulgo Forcheim, in Franconia.

Locozus, Λόκος, urbs Phrygiæ, quam Thracæ tenuerunt, cognomento Locozij. Vide Steph.

Locri, orum, Λοκοὶ. Graecia populi, Parnassum montem utrinque accolentes: quorum qui occiduam incolunt plagam, ad Crissæum usque sinum pertingentes, medij inter Ætolos & Phocenses, à gravitate odoris Ozolæ, & à situ Hesperii cognominantur. Qui verò Parnassum ad ortum accolunt, ad mare usque Euboicum extensi, in duplice sunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte, Epicnemidijs; illi verò ab Opunte urbe, Opuntij cognominantur. Autor Strab lib. 9. Sunt & Locri in extrema Italæ ora, quam magnam Graeciam antiqui appellavunt, oppidum incolentes ejusdem nominis ab iis qui Ajacem Oileum ad Troiam sequuti sunt, conditum; ut annotavit Servius in illud Virg. 3. Æneid.

Hic & Naritij posuerunt mænia Locri.

Hi discriminis gratiâ Epizephyrij cognominantur, quod supra Zephyrium promontorium siti sint.

Locris, idis, Λοκοὶ, Graecie regio, utrinque Parnasso incumbens: cuius incolæ dicuntur Locri: ut jam dictum est.

Loculatus, Loculamentum, Loculus, Locuples, vide Locus.

Löcūs, i, in plurali num. Loci, orum, vel Loca, orum, ab antiquo λόχος, jaceo. Λίθος, λόχος, ubi quis situs est. Quicquid aliquid continet, sive, ut ait Varr. lib. 4. de Ling. Lat. ubi quid consistit, vel ubi aliquid locatur, à Græco, λόχος, c in κ mutato. Λόχος makom τοπος. GAL. Lieu, place. ITAL. Luogo. GER. Ein ort. HISP. Lugar. ANGL. A place. Virg. 8. Æneid.

Hic locus urbis erit,

Servius Sulpit. Cic. lib. 4. Epist. Nos in nobilissimo orbis terrarum gymnasio Academiæ locum delegimus, ibique cum combussumus: posteaque curavimus, ut iidem Athenienses in eodem loco monumentum ei marmoratum faciendum locarent. Frequentissime etiam accipimus locum pro vice: ut quum dicimus, Loco patris te habeo, hoc est, vice patris, & ea charitate te amplector qua patrem. Sic etiam dicimus, Diligo te in loco germani. Terent. in Andr. Si te in germani fratri diley loco. In locum filij superstitem tibi dolorem fecisti, Senec. cap. 1. de consol. ad Marciam. Item locum vacantem explere (in vicem fun.) Idem cap. 16. de consol. ad Marc. Apud me nihil est summano loci, Plaut. Cœrule. sc. 1. a. 3. Faciam hujus diei locisque meique memineris. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Animus nunc mihi est in tuto loco. Idem. Pseud. sc. 5. a. 4. Sine arbitris nobis detis loquendi locum. Idem Capt. sc. 1. a. 2. Meis dare locum fallaciis, & hinc amovemini Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Det locum illi qui queat, ibidem. Loco meliore eum pones. (i. apud Inferos.) Senec. cap. 3. de consol. ad Marc. Non hinc emigrasti? Quem in locum? Plaut. Men. sc. 2. a. 5.

Ignoscant augusta mihi loci, Dique locorum,

Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist. Vide capillum satis suo loco compositum est. Plaut. Moſtell. sc. 3. a. 1. Fieri non potest, ut idem uno tempore duobus locis sit. Idem Amphitr. Tempus abire est ab his locis lenonis. Animum amittunt prius quam loco demigrent. Idem. Interea loci, vide Interea. Et Plaut. Pseud. sc. 3. a. 1. — ut adhuc locorum feci, faciam sedulò. Idem Capt. sc. 3. a. 2. Ex hoc loco ibo ad tres viros. (i. è vestigio.) Idem Asin. sc. 2. a. 1. Loco voluptatis mihi est, loco turpitudinis, loco honoris: id est, voluptuosum, turpe, honorificum. Valla lib. 5. Movere aliquem loco, est aliquem de loco suo, vel de dignitate depellere. Horat. lib. 1. Epist.

Calepini pars 1.

Audebit, quæcumque parum splendoris habebunt.

Senec. lib. 3. de bell. civili, loco movere Centurionem. Verba movere loco. Cicer. ad Quint. fratr. lib. 2. Exarbit dolor: urgere illi ut nos loco moverent. Accipitur etiam Locus pro natalibus, vel conditione nativitatis. Salutis, Inter suos non obscurio loco natus. De summo loco, summoque genere. Plaut. in Capt. prologo. In pluri numero indifferenter dicimus Loca, vel Locos. De neutro genere ubique plurima occurunt exempla. Masculino genere usus est, Virg. 6. Æneid.

Devenere locos latos.

Idem 1. Æneid.

Devenere locos, ubi nunc ingentia ternis Mænia.

Gell. lib. 6. c. 6. eodem in loco utroque genere usus est: Nam quoniam non ipsæ tantum aves, quæ prosperius prævolant, sed etiam loci quos capiunt, quod idonei felicésque sunt, præpetes appellant: idcirco Dædalus pennas præpetes dixit, quoniam ex locis in quibus periculum motuebat, in loca tutiora pervenerat. Loci item sedes sunt argumentorum, quos Græci τοπος vocant. Cicer. lib. 2. & 3. de Orat. in Topicus. ex quibus veluti ex promptuariis quibusdam petuntur argumenta. Loci etiam in mulieribus dicuntur vascula semen recipientia inter vesicam & intestinum rectum sita, in duos divisa sinus, unde & loci plurali numero appellantur, in his (ut ait Varro) nascendi initia consistunt. Plin. lib. 11. c. 37. Formis eadem omnia, præter quām vesicæ junctus utriculus. Unde dictus uterus, quod alio nomine locos appellant. Hoc in reliquis animalibus vulvam tantum dicimus. Colum, tamen lib. 6. c. 37. equatum etiam genitalia vocat locos. Quod si (inquit) admittarius iners est in venere, odore perficitur detercis spongia feminæ locis, & admota equi naribus. Idem etiam lib. 8. c. 11. pavonum loca appellat, in quibus ova nascuntur. Sapientius (inquit) digitis loca feminarum tentanda sunt: nam in promptu gerunt ova. Ex loco inferiore agere, est ad judices. De superiori loco agere, est pro rostris. Ex æquo loco agere, est in Senatu: ut etiam annotavit Budæus. Cic. 3. de Orat. Nam sive de cæli natura loquitur, sive de terræ, sive de divina vi, sive de humana, sive ex inferiori loco, sive ex æquo, sive ex superiori. Priore loco causam dicere, est ante defendere quām quis accusatus fit. Idem pro Quintio. Ut ipse causam capit, si sponsionem fecisset, priore loco diceret. Posteriori verò loco dicere, est ultimo loco dicere: quod defensores solebant, qui accusationi respondebant, cāmque refutabant. Idem Ibid. Quoniam majores ita constituerunt, ut qui pro capite diceret, is posteriori loco causam diceret. Secundo loco, à Cic. ad Lentulum, pro præterea ponitur. Facile, inquit, secundo loco me consolatur recordatio meorum temporum, &c. Pulchri etiam dicitur. Si in isto essem loco, si meum esset negotium, si mea res ageretur. Plaut. in Bacch. Verum, ut ego opinor, si ego in isthac siem loco. Dem potius aurum, quām illum corrumphi finam. Ponitur aliquando locus pro statu & fortuna. Idem Ibidem. In eum nunc revenit res locum, &c. Terent. in Adelph. Pejorative res loconon potest esse, quām in quo nunc sita est. Cic ad Brutum, Nostræ res meliore loco videbantur, id est, statu meliore & fortuna. In loco res posita dicitur, quæ rectè atque ordine posita sive collocata est, Idem 7. Verr. Rectè collocata & judicio populi in hoc loco posita esse videatur. Locus bonus, de hospitio. Senec. cap. 23. de vita beata. Et in loco festivo festivè accepti sumus. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. Ponitur interdum locus pro estimatione, amore, gratia. Cicero in Philipo. Quem locum apud Cæsarem obtinuisti? quo numero fuisti? Esse magno loco apud Regem, dixit Idem in Epist. Cæs. 1. comment. Qui si ivissent, codem se eos loco, quo Helvetios, habiturum. Locus de laude. Velleus, Magnum locum facere operi suo. Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Dat tibi nostra locum tituli fortuna. (i. laudis occasione.)

Ponere in loco maledicti, & contumeliaz, est quod barbari dicunt, capere ad malum & ad injuriam. Cic. in Pisonem, Tunc etiam ausus meum discessum in maledicti & contumeliaz loco ponere. Tenerè principem locum, est maximo esse in pretio, & autoritate, primùmque dignitatis gradum obtinere. Idem pro Plancio. Qui in mea salute principem semper locum, autoritatēque tenuistis. Locus suum relinquere, & locum suum retinere (in acie.) Cell. c. 6. lib. 5. Locus aliquando ponitur pro opportunitate καιρος. Cicero de Offic. Locum autem actionis, opportunitatem temporum esse dicunt. (æs. lib. 1. bell. civ. Dum locus cominus pugnandi daretur (i. facultas, occasio, opportunitas.) Liv. lib. 9. d. 4. Ne locus esset mortis conscientia. Velleus. Defuisse fortunæ ejus destruenda locus. (i. facultas.) Loco aliquid querere, est querere quando res postulat. Cic. in partit. Loco tu quidem queris, sed plenius, &c. In loco, id est, opportunè. Terent. Heaut. In loco ego verò laudo. Cic. Ante quam iret in Exilium, Fidei conducti, inquit in loco beneficium retrubueri. Loco dicere, est ordine sententiam dicere, & rogatum. Idem 3. de legib. Ut loco dicat, id est, rogatus: ut modo, ne sit infinitus. Locus non est bonitati, id est, bonitas contemplationi est. Idem 3. de finib. Quod ni ita se haberet, nec justitia ullus esset, nec bonitati locus. Locus alicui dare, est ipsum admittere, & recipere. Idem de Orat. Hæc turba & barbaria forensis dat locum vel viciōsissimis oratoribus. Aliquando locus pro tempore, vel spatio ageta rei. Terent. in Heaut. Nam & cognoscendi, & ignoscendi dabitur peccati locus. Et Suet. in August. cap. 54. Contradicierem tibi, si locum haberem. (i. tempus.) Item Livius, Temeritatem ad id locorum, infelicem fuisse. pro ad id temporis. lib. 5. bell. Pun. & d. 5. Item in unum locum tres patitij petierunt. Idem lib. 5. d. 4. (i. in idem tempus) Locus preci non est relicitus: hoc est, precibus amplius flecti non potest. Terent. in Andr. Nihil est preci loci relicturn. Locus etiam in scriptoribus dicitur quævis operis exigua pars, sed quæ tamē extet, & illustris sit. Idem 7. prolog. Adelph. eum Plautus locum Reliquit integrum, cum hic locum sumpsit sibi in Adelphos. Locus, i, Premium quod datur in stabulo & taberna pro consistenti di potestate. Varr. lib. 4. de ling. Lat. & cœniator. GAL. L. 11. ge ae man. QQq 3. sub

son, payement de loïsage. ITAL. Il fitto. GER. Das standgele / stals gel. HISP. El alquiler de casa. ANGL. The price for the setting of an house.

Locatius, qui in spectaculis loca populo locat. Martiāl.

Hermes divitiae locariorum.

Löcūlūs, i, diminutivum, exiguus & angustus locus. { ρωγάος GAL. Fētis lieu. ITAL. Luoghetto. GERM. Ein orthlin. HISP. Pequeño lugar. ANGL. A little place. } Plaut. Milit. Sed in cella paululum erat loculi lubrici. ¶ Aliquando loculi dicuntur loculamenta quādam separata in piscinis, ornithotrophis, aliōrumve animalium stabulis, in quibus unaquaque seorsum aluntur. { ονκη } Varro lib. 3. de re rust. c. 17. Hortensius familiaris noster cūm piscinas haberet magna pecunia ædificatas, ac loculos, ita sāpē cum eo ad villam ivi. ¶ Sāpē etiam loculos accipimus pro sacculo, in quo pecunia servatur. { סְבָבָתַשׁ } τερός. Baulūnos. GAL. Bourfe, ou gibbeciere, gousset. ITAL. Borsa, GERM. Ein seckel oder tāschlin. HISP. Bolsa, ò bolsico. ANGL. A bagge of leather. } Martial. lib. 14.

Hos nisi de flava loculos implere moneta

Non decet.

¶ Stimulorum loculi, idest, ut in loculis servatur pecunia; ita hīc imeretur ut in ipso stimuli recondantur, quo vexetur magis. ¶ Interdum etiam loculus, { יִרְאָן arón. αρός. GAL. Cercueil ou coffre en quoy on garde les corps morts. ITAL. Cataletto. GERM. Ein todtenbaa. HISP. Ataud, vasos de la ceniza de los muertos. } pro capsula, seu conditorio, quo mortuorum cadavera conduntur. Plin. lib. 7. cap. 2. Hunc cremari cum reliquo corpore non potuisse tradunt, conditūmque loculo in templo.

Löcūllūs, id est, crumenula, diminutivum à loculus. { בָּאָלָעָנוֹן. GAL. Perite boursette, gousset, ou gibbeciere. ITAL. Borsetta, sachetto. GERM. Ein säcklein oder tāschlin. HISP. Bolsico ò caxa pequena. ANGL. A little purse or bagge. } Martial. lib. 14. ep. 13.

Si quid adhuc supereft in nostri face locelli,

Munus erit: nihil est: ipse locellus erit.

Löcūlūtūs, a, um, quod habet diversos locos. { ονκάδης. GAL. Ayant plusieurs petits appartemens, & lieux pour mettre plusieurs choses chacune à part. ITAL. Dove sono più ripartimenti da porvi cose diverse separatamente. GERM. Das vil dālein oder vnderschlächlein hatt. HISP. Cosa de muchas bolas y lugares, para guardar las cosas apartadamente. ANGL. That hath many places and holes. } Varro 3. de re rust. cap. 17. Nam ut Paulanias, & ceteri pictores ejusdem generis loculatas magnas habent arculas, ubi discolores sint Ceræ: sic hi loculatas habent piscinas, ubi dispares disclusos habent pisces.

Löcūlūs, a, um, quod multos habet loculos, seu sinus septo aliquo intermedio distinctos. { ονκάδης. GAL. Plein de lieux, & petits trous, ou appartemens separéz. ITAL. Pieno di luoghi. GERM. Voll dālein oder vnderschlächlein. HISP. Cosa llena de muchos lugares y bolas. ANGL. Full of places and holes. } Plin. lib. 15. c. 22. Sola differentia generum in putamine duro fragilive, & tenui ac crasso, loculoso & simplici.

Löcūlāmenta, orum, Loca distincta, sive capsulae in quibus aves, apes, aut etiam majora animalia seorsum nidificare, seu habitare solent: & à loculis deduci videtur. { ονκη. GAL. Petits lieux & trous séparez pour retirer quelque chose; comme ruches à miel, & où nichent les oiseaux. ITAL. Luochi diversi da farvi nido gli uelli. GERM. Besödere vnd vnderschäydensteine oder gemächlein. HISP. Caxones, ò casas, como de palomar. ANGL. Lackers or any places with little boxes or holes as a dovecote. } Col. lib. 8. cap. 8. Vel si non ita competit paxillis adactis tabule supponantur, quæ loculamenta, quibus nidificant aves, vel fistilia columbaria recipient. Idem lib. 9. c. 12. Protinus custos novum loculamentum in hoc præparatum, perliniat intrinsecus prædictis herbis: deinde guttis mellis respersum admoveat, tum manibus, aut etiam trulla congregatas apes recondat. ¶ Ponitur aliquando pro conceptaculo, sive theca rei alicuius. Vitruv. lib. 10. Super autem tertium tympanum planum eadem ratione dentatum, inclusum in alterum loculamentum collocetur, ¶ Lœculamenta appellantur etiam loculi libris digerendis compositi in bibliotheca: apud Senec. de tranq. vite c. 9. ubi sic ait, Apud desidiosissimos videbis quicquid orationum historiarumque est, & teotto tenus extorta loculamenta.

Löcūples, etis, Dives agri, multis habens possessiones, quasi locorum plenus. Gellius cap. 5. lib. 10. Locuples dicitur, qui pleraque loca possideret. Idem ait Ovidius lib. 5. Faſtor. { רַוְשָׁי הַשְׁכֵיר. πολυκτίους, πολύστο. GAL. Riche, ITAL. & HISP. Rico. GERM. Reich / füremens sich an ligenden gütern als del vil äcker/matten/oder garten hatt. ANGL. Riche. } Plin. lib. 18. cap. 3. Cognomina etiam prima: inde Pilumni, qui pilum pistinis invenerunt: Pisones à pīnendo: hinc & locupletes dicebant, locorum, id est, agrorum plenos. Est autem hoc nomen omnis generis, ut Præſian. censet, & x̄quē in sexto casu, e, vocalem postremam, & i, habet. Cic. Attic. Nec moderatio quam Sylla in pecuniis locupletium. Idem in frument. In provincia locupleti & referta. Horat. 2. Serm. In locuplete domo. ¶ Neque solum pro divite, & loca multa possidenti accipitur, verum etiam pro gravi homine, atque autoritatis summa, & exploratae fidei. Hinc locupletem autorem, telem, fidejusarem dicimus, de cuius fide meritò nemo debeat ambigere, ἀξιώματα. Cic. lib. 3. Off. Accedit ed testis locuples Posidoni. Et paulo post. Quorum quidem testem non mediocrem, sed haud scio an gravissimum Regulum nolite quās vituperare. Quem enim locupletiorem quārimus, quam principem pop. Rom. qui retinēdi officij causa, cruciatū subierit ultrō? Locupletis antitheta sunt Egens, & tenuis. Idē 4. Verr. Nā locupletissimi cuiusque census extenuant, tenuissimi auxerant. Idem pro Plancio, Egentes in locupletes armabantur. ¶ Locuples oratio, dives verborum, & abundans. Idem 3. de Orat. Inde ille licentior, & divitior fluxit dithyrambus: cuius membra & pedes, ut ait idem, sunt in omni locuplete oratione diffusa. ¶ Locuples etiam aliquando per translationem ponitur pro instructo & copioso. Idem 1. de

natur. deor. Locupletior igitur hominum natura ad beatè vivendum, quam deorum, quod pluribus generibus fructur voluptatum.

Löcūplētissimē, adverbium. In Epitome Sex. Aurelij Victoris in Vespasiano. Hujus inter cetera bona illud singulare fuit, inimicitias obliuisci: adeò ut Vitelli hostis sui filiam locupletissimē dotatam splendidissimo conjungeret viro.

Löcūplētō, as, Dito, locupletem reddo. { ρωγάνην κατέσθι. πλεύτων. GAL. Enrichir. ITAL. Arrichire. GERM. Reich machen. HISP. Enriquecer otro. ANGL. To make rich, to enrich. } Columel. lib. 3. Ut autē perpensum & exploratum habeamus, ut locupletet patrem familiæ vinearum cultus. Plaut. Visus est paterna hæreditate locupletarier. Cicer. 5. Ver. Ob hasce res, quoniam te locupletavi, hoc anulo aureo dono. Idem 1. Offic. Hique arbitrantur se beneficos in suos amicos visum iri, si locupletent eos quacunque ratione. ¶ Hujus compositum est, Collocupletō, de quo suo loco.

Löco, as, Pono, constituo, colloco, repono. { ρωγάνην επέβισται γενικόν. GAL. Mettre en quelque lieu, asséoir, poser. ITAL. Collocare, porre. GERM. Setzen/ordnen. HISP. Poner alguna cosa en lugar. ANGL. To put in some place, to place, to set. } Liv. lib. 1. Castra ab urbe haud plus quinque millia passuum locat. Virg. 1. Aeneid.

hic alta theatri

Fundamenta locant alij.

Plaut. in Aulul. Dum aulam domi locatam perquirit, ablatam reperit. ¶ Locare insidias alicui. Idem Rud. Metuo hercle illa mulier mihi insidias locet. id est, struat & ponat. Vitam in tranquillo locare. Lucret. lib. 5. Locare aliquem in regno. Liv. lib. 7. d. 4. Locatus in terra exercitus idem fecit. Velleius. Quod (malum) molli sub veste locatum, (i. In gremio.) Catull. ad Ortalum. Locare castra. Liv. lib. 10. d. 4. ¶ Interdum ponitur pro elocare, & nuptui tradere { έκθέτει, στρωτιζει. GAL. Donner en mariage, marier. ITAL. Maritare. GERM. Zur ehe geben/Verheiraten. HISP. Casar hija, ò criada. } Terent. in Phor. Quædo quid si filiam suam unicam locaret? Locare filiam nuptum. Terent. in Phor. dixit. Ut potui, virginem nuptum locavi huic adolescenti. Item, Locare in matrimonium, Plaut. in Trin. Ubi erit locata virgo in matrimonium. Dote cassana & illocabilem, neque eam queo locare cuiquam. Idem Aul. sc. 4. a. 1. Si filiam locafsim meam tibi. (i. déderim uxorem.) Ibid. ¶ Interdum idem est, quod pretio utendum do. { ρωγάνην σαχάρ. μελ, διπλιδά, ειδιδουπι. GAL. Bailler à loissage, loiser. ITAL. Affittare, appigionare. GERM. Verleihen umb gest. HISP. Arrendar alguna cosa à otro. ANGL. To hire or lett out to hire. } In qua significatione frequenter dativum habet personæ, cui quid locatur, cum accusativo rei quæ locatur, & ablative pretij, ut, Aedes, quas in Palatio amplissimas habebas, centum te festertiis Mutio locasse audio. ¶ Sāpē tamen pretium non exprimitur, Cic. in Verr. Menonis nobilissimi hominis uxoris fundus erat colono locatus. Ornamenta quæ locavi metuo ut possim recipere. Plaut. Curc. sc. 1. a. 4. Perinde ac si agrum sterilem fodientum loces. Idem Amph. ¶ Locare alicui operam suam, est aliquid mercede faciendum suscipere. μελαινή. Gell. lib. 5. cap. 3. Ob quærendum victum ad circumagendas molas, quæ trusatiles appellantur, operam pistori locasse. Plaut. Trin. Nam operam meam tribus nummis ego locavi ad artes nugatorias. Locare alicui opus faciendum, dicitur is, qui pro opere faciendo alteri mercedem constituit, μελαινή. Sulpit. Ciceroni, Curavimus ut idem Athenienses in eodem loco monumentum ei marmoreum faciendum locarent. In cædendum illum agnum conduxi. E. loces effunduntur: Nam mortuus est. Plaut. Aulul. sc. 5. a. 3. Item Autor sum ut me castrandum loces. Idem Ibid. sc. 4. a. 1. Interdum locare, idem est quod collocare, sive impendere: ut quum operam, pecuniāmve benē, aut male locatam dicimus. Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Nec quicquam argenti locavi tam diu usquam x̄quē benē. Idem Amph. Optumē optumo operam das, datam pulchrè locas. Locare insidias alicui. Idē Aul. sc. 4. a. 1. Non tu pudicæ cuipiam insidias locas? Idem Curc. sc. 1. a. 1. ¶ Item locati locationes, & induci. Liv. lib. 9. d. 4. Argentum fœnori locare, pro fœnori date. Plaut. Most.

Löcūto, as, Frequentativum formatum à supino verbi loco, a, in i, mutata. { διπλιδά, ειδιδουπι. GAL. Bailler souvent à loissage, loiser souvent. ITAL. Spesso appigionare & affittare. GERM. Södts verleihen/oder aufleihen. HISP. Arrendar à menudo. ANGL. To lett out of ten to hire. } Terent. in Adelph. sc. 8. a. 5. Agelli hīc sub urbe est paululum quod locitas foras: Huic demus qui fruatur.

Löcātōr, is. { στρωτιζει. GAL. Locateur, qui baillé à loissage. ITAL. Colui che da à pigeone, à fitto. GERM. Ein verleihet umb gelt/oder umb ein jins. HISP. El que arrienda à otro por renta. ANGL. Aleassour. } Proprieté dicitur is qui rem aliquam pretio utendam dat, ut Locator prædij, vel x̄dium, dicitur is, qui prædij, x̄diumve usu conductori concessio, pretium accepit. Interdum tamen locator is dicitur, qui redemptori pro opere aliquo faciendo mercedem constituit. Budeus. Quanquam locator sit plerunq; qui pretium accipit, & conductor qui dat, ut sit locator dominus, conductor inquilinus; tamen nonnunquam viceversa evenit, ut locator pretium det, conductor accipiat. Plin. lib. 7. cap. 52. Romæ quoque Corfidium materteræ suæ maritum, funere locato revixisse, & locatorem funeralis ab eo elatum.

Localis, e, ad locum pertinens: item quod in loco est. Etiam aliquando, quod in loco esse potest; quod propriè locabile. Gloss. έπική, localis, situs, intellige situm, καίρωσις.

Löcālītēr, έπική. Diomedes Grammatic. lib. 1. Adverbia localiter posita.

Löcātōr, is, verbale, Χ. Conductio: proprié ejus est qui pretium accipit. { έπικοπιδάσσω. GAL. Loissage, bail à loissage. ITAL. Locatione, il dare à pigeone. GERM. Ein ausleihung. Item ein verdingung. HISP. Arrendamiento. ANGL. A letting out to hire. } Cic. 3. Verr. Hic istius scelerata locatione, nefariorque latrocinio, bonis patrii fortisque omnibus spoliatus, venit in judicium. Idem ad Attic. lib. 4. Disturbata porticus Catuli, quæ ex s. c. coss. locatione reficiebatur,

& ad testum penè pervenerat. ¶ Inducere locationem, est irritam facere locationem, tabulásque de locatione confessas interlinire, aut discerpere. Idem ad Attic. lib. 1. Asiani, qui de Censoribus conducterant, questi in Senatu, se cupiditate prolapsos nimium magno conduxisse, ut induceretur locatio, postulaverunt. Locari locationes, & induci. Livius lib. 9. a. 4.

Locatarius. μισθίσθητος. Mercede locari. Μισθός, mercede conducere.

Locatitius. μισθίσθητος. Gloss. Phil. μισθίσθητος. conductitius, locatus. Idem, ενδογός, locatitium. Gl. Cyr. Est quod mercede locatur, aut conductitur.

Löcūstā. & olim Lucusta. Insecti genus est, infirmas habens alas, tam modicis se volatibus ē terra attollens, ut saltare potius videatur quam volare. § תְּרֵבָה arbēh. ἀρέβη. GAL. Vne langouste, un saute-reau, ou sauterelle. ITAL. Cavaletta. GERM. Ein heuschreck. HISP. Langosta. § In Africa & Syria majore corpore nascuntur, firmiorib[us]q[ue] alis: tanta autem cōpia, ut herbas, messesque omnes, aut erodat, aut tactu adurat. Quinetiā & maria transvolare dicuntur, & absumptis domesticis omnibus externa pabula querere, non sine infausto prælacio eorum ad quos penetrant. In India monstrosa magnitudinis nasci traduntur, ut interdum trium pedum longitudinem excedant: ex quorum femoribus & cruribus, quum i[n]aruerint, serrae solent confici. Vide plura de his apud Plin. lib. 11. cap. 29. ¶ Locusta etiam piscis est ex genere crustatorum, corpore longo, cornua ante oculos bina longa, & aspera habens: dictus à similitudine terrestris. Idem Plin. lib. 9. cap. 30. Locustæ fragili crista muniuntur in eo genere quod caret sanguine. Latent mensibus quinis: & veris principio senectutem exunt anguum more, renovatione tergorum. Cetera, in aquis natant: locusta reptantium modo fluitant: Si nullus ingruat metus, recto meatu, cornibus, quæ sunt rotunditate præpilata, ad latera portentis: in pavore, in latera procedunt. Cornibus inter se dimicant. Unum hoc animal, nisi vivum ferventi aqua incoquatur, fluida carne, non habet callum. Sueton. in Tiber. cap. 10. Locusta prægrandis lacerat os pectoris. ¶ Locusta prospone, sive si phone, vide Sipo.

Löcūstā. Venefica fuit Neroni grata, ex Galliis evocata, cujus operā Agrippina Claudiū, & Nero Britannicum de medio sustulerunt. Tacit. lib. 11. & 12. Juven. Satyr. 1.

Infliguntque rudes melior Locusta propinquas,
Per famam, & populum nigros efferre maritos.

Locutio. Locutor, Locutuleius, vide Loquor.

Lēdīx. icis, Lecti operimentum. § יְלִדָּה chesit. σπάχε. GAL. Loudier ou grosse couverte de lit. ITAL. Coltro coperta. GERM. Allerley bett, decken als kleinklach/gautern/etc. HISP. La manta ò celestar de cama. ANGL. A blanket for a bed. Juven. Sat. 6.

Zōn, καὶ ψυχῆς, modo sub lodiice relictis
Uteris in turba.

Vide Martial. epigr. 148. lib. 14.

Lödīculā. & diminut. § הַמְּלֹכָה & ivritānā. GAL. Un petit loudier, ou couverture de lit. ITAL. Picciola schiavina ò colera. GERM. Ein kleinklach. HISP. Pequeña manta ò cobe ter de cama. ANGL. A little blanket. § Suet. in Augusto, Ita ut in extremis spatiis subsultim decurseret, Iodicula involutus.

Lebesum. & Leberratem antiqui dicebant liberum & libertatem. Ita Græci λεῖον, & λεῖων. Vid. sup. Liber.

Lödōria. λοιδόρια, convicium.

Loēmīus. λοιμός, Apollinis cognomen, quod ei Lydiū imposuerunt ob malorum expulsionem, finitā pestilentia. Nam pestem Græci λοιμός appellant.

Lœmodēs. pestilens, planè Græca terminatione, λοιμώδης.

Logarium. Logeum, Logica, Logion, Logistæ, Logisterium, Logisticæ, Logistoricus, Logodædalus, Logographi. Vide Logos.

Lögös. § לְגָזֶל dabār בְּיֻנְתָּה. λόγος. GAL. Parole, raisonnement. ITAL. Ragionamento, parola, ragione. GERM. Ein red oder wort. Item die vernunft. HISP. Razón palibra, razonamiento. ANGL. Speake, a word. § Apud Græcos modò sermonem significat, modò verbum, modò rationem. Hieronym. ad Paulinum, Logos Græcè multa significat, nam & verbum est, & ratio, & supputatio, & causa uniuscujusque rei, per quam sunt singula quæ subtilunt. Augustin. contra heres, Hermes, qui Latinè dicitur Mercurius. scripsit librum qui λόγος τινες appellatur, id est, verbum perfectum. ¶ λόγος item Græci vocant operis tomos, sive sectiones, quos & libros Latinè appellamus. ¶ Habet & alias notiones apud Græcos, quæ ad nostrum institutum nihil pertinent. Hoc tamen hic prætereaendum non sicut, Logos etiam à Latinis scriptoribus usurpari, pro verbis futilibus, & ad nihil prorsus conductentibus. Cic. Gallo. Ego te certò scio omnes logos qui ludis dicti sunt animadvertisse. Plaut. Menach. sc. 2. a. 5. Loquere paucis, non longos logos. Logos Aësopæos, pro Apologos. Senec. cap. 18. al. 37. de consolat. ad Polyb. Terent. in Thorm. Feneratum istud beneficium tibi pulchre dies. d. Logi, (id est, ridicula dicta, & verba inutilia.) § A logos, sicut Catalogus, epilogus, dialogus, elogium, analogia, & proprie infinita alia.

Logiastæ, publicos redditus tractabant, ne alicui desit stipendium. Buleng.

Logarium. § λογισταῖς. GAL. Petit conte, ou petit registre. ITAL. Picciol conto, picciol registro. GERM. Ein registerlin oder rechens buchlin täglischs aussgebens. HISP. Pequeña cuenta, ò pequeño registro. ANGL. A little counte. § Apud Ulpian. l. 3. de penu legat. accipitur pro levioribus minutioribusque rationibus, quales sis de rebus, quæ quotidie in usum familij erogantur, in adversariis solent conscribi. Verba Ulpian. Sed & chartas ad ratiusculam, vel ad logation paratas, contineri appellatione Penoris.

Lögēum, λογήος. Pulpitum in scena, in quo chorus Tragediarum, & Comediarum (quoad Comedie chorus habuerunt) ceterique

Calepini Pars I.

personam non habentes, fabulæ subserviebant. Utitur hac voce Vitruv. lib. 5.

Lögicā. & Logice, es, Instrumentum est, cognoscendi, sive cognitionis, & ratio verum inquirendi, cuius omnino finis est inquisitio veritatis. § λογική. GAL. Logique, dialektique, science pour disputer. ITAL. Logica, dialettica, arte da disputare. GERM. Die Kunst so da lehrt sich artlich mit einander zu unterreden vnd die wahrheit zu ergründen. HISP. La logica, arte de disputar. ANGL. Dialektik, logick, the art of reasoning. § Nonnulli Græcae vocis etymon reddentes, rationalem Philosophiæ partem appellant. Cicer. de finib. Jam in altera Philosophiæ parte, quæ est querendi ac differendi, quæ λογική dicitur, iste vester, ut mihi quidem videtur, planè inermis ac nudus est. Ibid. m. Totaque est Logice, quam rationem disseruntur subtilius.

Lögion, λογίον. Græci oraculum appellant, praesertim soluta oratione editum: Nam quod catmine respondebatur, λογοτεύον nominant; ut post Suidam annotavit Cælius Rhodig. lib. 7. cap. 6.

Lögīstæ, λογισταῖς, Supputatores, sive estimatores dicuntur, δοῦλοι τοῦ λογικοῦ, quod est rationes subducere, estimare, seu rem aliquam diligenter expendere. ¶ Athenis Logistæ magistratus erant, quorum munus erat expendere quæ in magistratu quisque gessisset. Aristophanis tamen interpres, Logistas, eisdem fuisse existimat cum Agoranomis, quorum munus persimile Aediles Romæ exercabant.

Lögīsticē, es, λογιστική, Ars supputandi, quam vulgus Abacum vocat, δοῦλοι τοῦ λογικοῦ, quod est supputare, & calculum subducere.

Lögīsterūm, λογιστήριον. Locus in quo exercitus recenserunt, militique stipendium penditur. Julius Pollux, inter Atheniensium diaconia numerat & Logisterium: interpretaturque locum fuisse in quo Logistæ considerent, & muneri suo vacare consueverint. § GAL. Le lieu où l'on fait passer les troupes en revue.

Lögīstō-icūs, Liber fuit Varonis sermonum, & dictorum insignium narrationem continens. Gell. lib. 4. c. 19. Marcus Varr. in Logisticō scripsit, &c. Macrob. lib. 3. Satur. Varto in Logisticō qui inscribitur Martius de Fortuna.

Lögōdādālūs, λογοδαιδαλος, qui inanem verborum ornatum, non rerum pondus sequitur: sive qui captiosa, atque composita oratione, alium in fraudem conatur inducere. Cicero. in Orat. Haec tractasse Thrasymachum Chalcedonium primū & Leontinum ferunt Gorgiam: Theodorum in Byzantium multosque alios quos λογοδαιδαλος appellant in Phædo Socrates.

Logodipnon, cōtra verbis condita. Rh.

Lögogrāphī, λογογράφοι, teste Suida, dicuntur qui acta judicialia exhibent. Cujus sententia subscrabit & Ammonius, δικαιοίων, τοῦ Διοφάνη λίξεω: cujus hæc sunt verba, λογογράφος, ἢν οὐτε δικαιούεται λόγος φένει. Demosthenes tamen & Aeschines vocem hanc in deteriorem partem ferent, usurpat, magnique convitij loco sele mudū λογογράφος appellant. Meminit horum Arcadius l. ult. S. 1. C. de mun. & hon.

Logotheta, λογοθέτης, ad verbum, qui rationem ponit. λόγος τιμητος.

Löligō. inis, Piscis genus, à volatu dictum, teste Varr. § τρόπος, Theodo. GAL. Un poisson qu'on appelle calamari, ou tante. ITAL. Pesce calamari. GERM. Ein meerfisch der schwärz blatt hatt wie dienten. HISP. El calamar pescado conocido. § Nam (ut ex Trebii Nigri sententia scribit Plin. lib. 32. c. 2.) tanta interdum multitudo ē mari evolant loligines, ut navigia demergant. Coēunt linguis quemadmodum & lepīz, componentes inter se brachia, & in contrarium nantes; pariunt autem ore. Itali hodie à thecæ calamariæ similitudine, calamarium appellant. Habent enim duo ossicula, quorum alterum calami, alterum gladioli perspicui pellucidique imaginem refert. Ad hæc cruorem habent nigrum atramenti similitudine. Unde succum loliginis, pro labore hominis parum candidi posuit Horat. Serm. Sat. 4.

hic nigra succus loliginis; hac est

Aerugo mera.

Ubi Porphyrio, Ex loliginis succo livorem mentis vult intelligi: ex aerugine, venenum. Prima hujus dictionis syllaba semper producitur, idque contra naturam primitivi Volo, as: quod priorem corripit. Vnde nonnulli in catmine geminato II. scribunt loligo.

Löliguncūlā, diminutivum; τρόπος, Plaut. in Casina, Emulo sepiolas, lepidas, loligunculas, &c.

Löliūm, is, herba est hordeo simili (cuius etiam vitium esse putatur) in segetibus nascentis. Gallis Yurée, ab inebriando dicitur. § τρύπη κέται τοῦ αἰρέσ. Ζιζάνιον. GAL. Yuraye. ITAL. Imbriaga, loglio. GERM. Lulch/dort. HISP. El joyo à vallico. ANGL. Cokle a mong corne. § Virg. i. Georg.

Inferix lolium, & steriles dominantur avena.

Plin. lib. 18. cap. 17. Nam lolium, & tribulos, & carduus, lapasque non minus quam tubos inter frugam morbos potius, quam inter ipsius terræ pestem numeraverim. Mitor lolio vicitare te, tam vili triticico, quia lusciosus. Plaut. Merc. sc. 3. a. 2. ¶ Lolio vicitare dicuntur, qui visu sunt imbecillo, nocet enim oculis lolium propter vapores acres quos in cerebrum attollit. Ovid. i. Fast.

Et careant lolii oculos vitiantibus agri.

Löliācūs, a um quod ex lolio est. § τρόπος. GAL. D'yuraye. ITAL. Di loglio. GER. Lulchin / dorchin. HISP. Di joyo ò vallico. ANGL. Of creckle § ut, Farina loliae.

Löliāriūs, a um, § τρόπος. GAL. Appartenant à yuraye. ITA. Pertinet à loglio;

QQQ 4 loglio;

logio. GERM. Das zu dem lutch gehört. HISP. Perteneiente à joyo, à vallico. § ut, Cribrum loliarium, in quo lolium ex frumento excernitur. Colum. lib. 8. cap. 5. Cibro viciatio, vel lolario, qui jam fuerit in usu, pūlli superponantur.

Loliescere, in lolium degenerare. *Budans.*

Loliūs, genus pisces admodum patui, & facie à loligine dissidens, *tolus.* Vide Hermol. in Plin.

Loma, est id, quod in extremitate alicujus extenditur, quasi illud definiens ac circumscribens prout est, quod vulgo dicitur Margellicum. *λούλον,* parvula fimbria, patvus limbis, seu limbulus. Gretserus lib. 2. in Codinum, cap. 4. GAL. Bordure d'une robe.

Lombaria, sive Lomberia, *Lombés.* V.E. Lomberiensis, vel Lomberiacensis, sub A. Tolosano, octo leucis distat à Tolosa, cis Garumnam.

Lomentum, i, Farina fabacea, quā ad eruganda corpora usa est antiquitas. § *ἰερύπιος.* GAL. Farine des fèves. ITAL. Farina di fave. GER. Bonenmal. HISP. Harina de las haras. ANGL. Beans meale. § Martialis lib. 5.

Lomento rugas uteri quod condere tentas.

Plin. lib. 22. cap. 2. § de faba loquens, Lomento, inquit, ex aceto decocto, tumores maturat, atque aperit. ¶ Est item lomentum coloris quoddam genus, quod in usum Pictorum ex cæruleo confici solet. Idem lib. 33. cap. ult. Ex cæruleo fit, quod vocatur lomentum: perficitur id lavando terendō: & hoc ex cæruleo candidius. Et paulo post, Est & subtilissimum genus lomenti (quidam tritum vocant) quinque affibus & stimagum. Postremum hoc genus à Græcis propriè *λειψανός* appellatur.

Lonche, cultri genus, cuius usus in liturgia.

Lönchithis, § *λοστένης.* GAL. Espèce de plantain qu'on dit, long plantain, ou lancelée. ITAL. Herba di lungo gambo. GER. Ein Kraut dieses namens nit einerley art / Deneneines genant wir spicant. HISP. El carmel, yeru nota. § Herba est in locis stientibus nascens, foliis porri, ad radicem rubentibus, flores habens ceu galericulos, personis comicis similes, parvam exerentes linguam: semen verò involucris clausum, triangulum, & lanceæ simile; unde sibi nomen vendicavit. Non esse autem eandem cum xiphio, seu Phasgano (ut haec tenus à Dictionarij hujus concinnotoribus perperam creditum est) aperitissime docet Plin. lib. 25. cap. 11.

Londinium, *londinov.* Ptolem. lib. 1. cap. 3. sive, ut aliis placet, London, Britannia insula metropolis. Vulgo Londres.

Löngāno, nis, A quibusdam appellatur intestinum rectum, à crasso intestino quod κάλος appellant, ad sedem usque porrectum, spinæ è directo incumbens. § *ἀκαρδιτόπορος ἐντεγος.* § Ratio nominis inde tracta est, quod in longum protenditur, nullis orbibus implicitum, ut cætera intestinæ. Apicius. Longanones porcinos ex rure Tarentino, fartos cunctos in cinere pullorum.

Longævus, longanimis, vide Longus.

Longinus, Sueton. in Neron. cap. 37. meminit Cassi Longini Iureconsulti.

Löngobārdi, Populi Cisalpinæ Galliæ à Germanis oriundi, & à bābarum prolixitate cognominati. Hi relicto Oceano ultimisque Germaniæ oris, Albino duce Italiam ingressi, brevi omnes penè citerioris Galliæ urbes cepere. Ibi quum ducentis annis regnassent, à Carolo Magno superati sunt. Alij arbitrantur Longobardorum gentem ex Lingonibus & Bardis, hoc est, Galis coaliisse, quemadmodum Celiberi ex Celis Galliæ populis & Iberis creduntur committi: ideoque Lingobardos potius appellandoz putant.

Longone. *λογίσιν,* urbs Sicilia. Steph.

Longo, as, *μακρούσα, μακρυνώ,* quamvis non sit in usu, habet ramen composita in frequenti usurpatione habita, quæ sunt, Elongo, prolongo, quod est protraho. Plaut. Quæ mihi anus prolongat promissa.

LÖNGUS, a, um, à λόγον, lancea. Propriè (inquit Nonius) idem quod per planum portectus. § *Τίτων αρυχ Τίτων ὄρες.* μακρός. GAL. Long. ITAL. Longo. GERM. Lang. HISP. Longo. ANGL. Long. § Virg. 3. Georg.

Tum longo nullus lateri modus.

¶ Nonnunquam idem quod in altum erectus, hoc est, procérus. Idem 3. Eneid.

Sunt longis innixi hastis, & scuta tenentes.

Plaut. Trin. — qua facie est homo? S. Sesquipedē quidem est quam tu, longior. Longus pedes septem. Plinius, In hoc cæli circumplexu æquinoctij die media, umbilicus, quem gnomonem vocant, semper pedes longus, umbram non amplius quatuor pedes longam reddit. Longus pedum quatuor. Columella, In morem horti areas latas pedum denūm, longas pedum quinquagénūm facito. Idem. Atque ita mense ultimo Aprilis scribitur tantum, quantum singuli cyathi seminis locum occupent, decem pedum longum, & quinque latum. ¶ Per translationem usurpatum quandoque pro diurno. Virg. 3. Eneid.

& longum Andromache testantur amorem.

¶ Nonnunquam pro prolixo, & fuso. Plaut. in Trinum. Longo sermone utimur. Cic. lib. 1. de natur. deor. Sed nolo esse longior. Longum est, id est, multi temporis. Idem 3. Verr. Longum est dicere quam improbè fecerit. ¶ Quandoque pro magno: unde longiores dies, majores dicimus. ¶ Quandoque pro perniciose. Virg. lib. 1. Eneid.

Nenon & vario noctem sermone trahebat

Infelix Dido, longumque bibebat amorem.

Longi versus (i. Hexametri.) Gell. cap. ult. lib. 18.

In quemcunque hominem me longa receverit atas,

Tibull. lib. 4. Cum tunica longa muliebri, Gell. cap. 10. lib. 6. Sat sic sunt longæ fabulae, Plaut. Pseud. sc. 1. a. 1. Ovid. 13. Metam.

longi tedia belli

Mente ferunt placida,

Idem ibid.

Longa referre mora est,

Nimis diu & longum loquor. Plaut. Pseud. sc. 3. a. 2.

Quæ mala sunt longa multiplicata die, Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist. Nisi de te mihi supplicium datur longuna diutinumque à mane usque ad vesperum, Plaut. Merc. sc. 6. a. 2. In longum duravit eis constantia, Velleius, longum est enumerare, Suet. in Tiber. cap. 61. Longum erat armati, Ovid. 2. Fastor. ¶ Longa dies, pro longo tempore. Plaut. Epid. Longa dies animum incertat meum. Juven. Satyr. 10.

Longa dies igitur quid contulit, &c.

Ne longum faciam, id est, ut breviter dicam. Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 3. In longum ducere. Virg. 9. Eclog.

Causando nostros in longum duci amores.

Nimium longi sumus in: Cic. 2. de finib. Sed in rebus apertissimis nimium longi sumus. Nulli mihi longius quam, id est, nihil mihi molestius, aut nihil desideratus. Cic. in variis locis. Penum instruere vel longam, vel longo ordine. Gell. lib. 4. c. 1. ex Virg. Aeneid. 1.

Lōngūm, adverbialiter, diù, longo tempore. § *μακρῶς.* GAL. Longement. ITAL. Longamente. GERM. Lange roei oder zeit. HISP. Luengamente. ANGL. A long tyme. § Mart.

Vique tuis longum dominusque puérque fruantur

Muneribus.

Virg. lib. 10. Aeneid.

— non me, quicunque es, inulto,

Victor, nec longum latabere.

Lōngē adverbium, Procul, longo intervallo, longo loci spatio. § *πόλεῖς,* μακρῶς. GALL. De lein, loin. ITAL. Di lungi. GERM. Weitferr. HISP. Lexos, à de losos. ANG. Farre of. § Cic. pro Flacco, Non longè à gradibus Aureliis hæc causa dicitur. Ibidem, Longè omnino à Tiberi ad Caium. Idem pro domo sua, ejus simulachrum non longè à Tanagris in sepulchro positum fuit. ¶ Dicitur etiam de temporis intervallo. Idem pro Sylla, Tempus munericandi longè abest. Idem de Cl. Oratoribus. Varro vitam Nævij producit longius. Longè, latèque, id est, multis variisque in locis, διζοδικῶς. Idem 1. de natu. deorum, Sed longè latèque collucet. Idem pro legi Manilia, Tantum bellum, tam diuturnum, tam longè latèque dispersum. Quid longissime meministi? Plaut. Menach. sc. ult. a. 5. ¶ Interdum significat, valde. Salustius, Longè mihi alia mens est. ¶ Interdum accipitur pro multo, jungiturque comparativo, aut superlativo, μακρῶς. Cicer. de Cl. Orator. Vir longè post natos homines improbissimus. Idem alibi, illud homini longè optimum esse. Virg. 9. Aeneid.

At pedibus longè melior Lycus.

¶ Positivis Excellens, & Praestabilis junctum aliquando reperitur. Apul. de deo Socr. Chalcas autem longè præstabilis hariolus. Idem in Florid. Longè ante cæteros excellens. Longè princeps, id est, excellentior cæteris. Ut vestræ fortunæ meis praecedunt longè. Plaut. Aſi. sc. 3. a. 3. Cic. Brut. lib. 13. Longè primus, id est, excellentior. Cic. 4. Verr. Longè primus civitatis est Epicrates. ¶ Aliquando idem ferè valet, quod procul. (i. pro eo quod barbari dicunt à longè.) Ovid. Eleg. 1. lib. 5. Trist.

— Longè proœctus in oras

Sarmaticas.

Catull. de com. Beren.

— An quod amantes

Non longè à caro corpore abesse volunt? Visus sum procul sedere, longè à me Aesculapium. Plaut. Curc. sc. 1. a. 2.

— Longèque volante sagitta.

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist. Sic Virg. 2. Georg. dixit, Littora longè resonantia. Plant. Longè habere, hoc est, habere quod procul intendas, in Triculent. Nam ista stimulum longè habet quæ usque illinc cor pungit meum, hoc est, habet stimulum longum, vel à longè protensum. Longè prospicere futuros casus, est eos longè antè videre, quam eveniant. Cic. de Amic. Ut nobis longè prospicere oporteat futuros casus Reipublic. Longè gentium, significat omnino longè: sicut nusquam gentium, nusquam locorum, idem significant quod omnino nusquam. Idem Att. lib. 6. Tu autem abes longè gentium. ¶ Lucifer. lib. 3. longiter dixit, pro longè.

Non, ut opinor, id à letho iam longiter errat.

Sosipater lib. 11. Institutionum Grammat. Longius comparat. Longissime superlat. Istuc aberat longius. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1.

Quique sit à seco longius hoste locum.

Ovid. Eleg. 4. lib. 4. Trist. Longissime abest à vero. Cic. 4. Acad. Longissime, pro longum est. Plaut. Sticho. — quam dudum in portum huc venis? P. longissime, Concede huc mea gnata ab istoc quam potes longissime. Idem Menach. sc. 2. a. 5. Quid longissime meministi? Ibid. sc. ult. a. 5.

Lōngulus, a, um, diminut. § *ὑπομήνες.* GAL. Longuet. ITAL. Longheto. GERM. Langlech. HISP. Largo un poco. § ut, Longulum iter. Cicer. ad Attic. lib. 16. Itaque eo die mansi Aquini, longulum sanè iter, & via inepta.

Lōngūsculus, a, um, diminutivum nomen, Longior, sive longius: idem valens quod paulo longior. *ὑπομήνες.* Cic. pro Archia, Quod epigramma in eum fecisset tantummodo alternis versibus longiusculis. Plin. lib. 10. cap. 36. Fœminis (passibus) longiusculum spatium.

Lōngūlē, diminutivum. Diomed. lib. 1. § *περὶ τοῦ πολέμου.* GAL. *per* loin. ITAL. Un poco di lungi. GERM. Erwas weit/ein wenig ferr. HISP. Lexos un poco. ANGL. Somewhat furre of. § Plaut. in Rud. Haud longulè ex hoc loco.

Lōngimānūs, i, Cognomen fuit Artaxerxis Persarum regis, inde impo- situm, quod alteram manum haberet longiore, *μακρέσχορος.* Lōngipēs, pedis, omnis generis, longos pedes habens, sive longa crura habens. *μακροποδεῖς.* GAL. Haut sur jambes, qui a longs pieds. ITAL. Longo di piedi. GERM. Langfüsig. HISP. El que tiene largos pies. ANG. Long footed. § Plin. lib. 30. cap. 4. Buprestis animal est rarum in Italia, simillimum scarabeo longipedi.

Lōngavūs,

Lōngāvūs, a, um, Annosus, senex, quasi longi ævi. { **בָּבָא יַמְמָמָה**, **מִלְוָתָנָה**, **מִלְבָדָה**. GAL. Qui vix, ou a vescu long-temps, de longe vie & dure. ITAL. Vecchio, attemperato, di longa età. GERM. Altvölgetag. HISP. Cosa de larga edad. ANGL. Long lived, of many years continuance. } Virg. 6. Aeneid.

Quem tibi longævo serum Lavinia conjux
Educat sylvus regem, regumque parentem.

Idem 3. Aeneid.

Surge age, & hac latus longævo dicta parenti
Haud dubitanda refer.

Cic. in Catone, O miserum senem, qui mortem contemnendam in tam longæva ætate non viderit.

Lōngævitās, atis, Annostas. **χρονιστία**, **πολυτίμη**. MACROB. Saturn. lib. 7. c. 10. Liquor vitalis longævitatem siccatus est.

Lōngāmīs, e, qui est perseverantis animi, & quanimititer tolerans quicquid sibi acciderit. { **אֲרֵךְ אֲפִיךְ** érech apajim. **μακρόχυτης**. GAL. Patient. ITAL. Patiente d'animo, che tolera i casi della fortuna. GERM. Langmütig. HISP. Patiente y sufrido. ANGL. Tha is patient, long suffering. } Legitur Nehem. 9. 17. & Esdr. 4. 64. Alibi, quod sciem, apud Latinos scriptores non occurrit.

Lōngāmītās, Tolerantia, patientia, vox à Theologis introducta. { **μακροχύτης**. GAL. Patience. ITAL. Toleranza, pazienza. GER. Langmütigkeit. HISP. Patiencia, y sufrimiento. ANGL. Long sufferance. } Hieronymus, longanimitas, quæ ibi sustentatio dicitur, à patientia differt. Minime etiam Latina vox.

Longanimiter ferens. Hebr. 6. 15. **μακροχύτης**.

Lōngitūdo, inis, prolixitas. { **אֶרְחָה** érech **אֶרְחָה** érech. **μακρότητης**, **μήκος**. GAL. Longitudo. ITAL. Longhezza. GERM. Länge. HISP. Larguez. ANGL. Length. } Plin. lib. 11. cap. 25. Intelligi autem gracilitate & longitudine. Cicer. 9. Philipp. Non enim longitudo itineris, non asperitas viarum, non morbus ingraevens retardavit. ¶ Accipitur nonnumquam pro longo temporis spatio. Terent. in Heaut. sc. 1. a. 5. Ubi te vidi animo esse omisso, & suavia in præsentia. Quæ essent, prima habere, neque consulere in longitudinem; Cœpi rationem, ut neque egeres, neque ut hæc posses perdere. Cic. 7. Verr. Noctis longitudo stupris & flagitiis contrebatur.

Lōnginquitās, ipsa locorum distantia. { **רֹוחַקְ**, **דַּרְשָׁגָה**, **מִרְאָה**, **מִרְאָה**, **מִרְאָה**, **מִרְאָה**. GAL. Lointain. ITAL. Lontano, straniero. GERM. Weit von dannen / fern. HISP. Cosa de lejos. ANGL. Farre of strang. } Cic. pro Marcello, Non dubito quid præsentes censem, nos quidem longinqui & à te ipso missi in ultimas gentes. ¶ Aliquando significat quod in longum tendit. Claudianus,

Sic qui vecturus longinqua per aquora merces
Mollitur tellure ratem.

¶ Aliquando ponitur pro extero & peregrino, **ἀλλοδαπός**. Ovid. de Trist.

Simea longinquis viscera pisca edet.

E longinquo, & E præsenti opponuntur. Plin. lib. 7. c. 51. Repetimus inter exempla Clazomenij, animam relicto corpore errare solitam, vagamque è longinquo multa annuntiare, quæ nisi à præsenti nosci non possent. Ex longinquo veniens nobilitas, dicitur antiqua nobilitas. Idem lib. 17. cap. 42. Minor nobilitas, quia non ex longinquo venit, &c. In longinquum non sunt mittenda cupiditates. Senec. cap. 10. de tranquill. Apud Plautum. Amphitr. sc. 4. a. 4. ubi legitur. E loco compellemus, Passerat. legendum suscipitur E longinquo. ¶ Ponitur aliquando pro diurno. Liv. lib. 1. ab Urbe. Donec ipse quoque longinquo morbo est implicitus. Plaut. in Milit. Vitam longinquam darent. ¶ nonnunquam pro lenito. Idem Mercat. Longinquum amanti istud, longinquis sermo opponitur brevi. Idem in Milit. Brevi' an longinquo sermone? ¶ Longinquo loqui, id est, diutius. Idem in Mercat. Oratio odiosa est, quum rem agas, longinquo loqui. Evidem ad capita rerum pervenias.

Lōnginquitās, ipsa locorum distantia. { **רֹוחַקְ** merchák. **דִּיאַגְּמָעָה**. GAL. Lointain, longue distance de lieux. ITAL. Lontanza. GERM. Die weite oder weitnuß, fernnuß. HISP. Aquella lexura de lejos. ANGL. Long distance of place, length of time. } Cic. ad Caesium lib. 2. In his enim sum locis, quod & propter longinquitatem, & propter latrocinia tardissimè omnia perfunduntur. ¶ Aliquando pro diurnitate. Terent. in Heayr. sc. 1. a. 4. Hæc mihi nunc cura est maxima, ut ne cui mea Longinquitas ætatis obstat, mortemque exoptet meam. Cæs. 2. bell. civil. Tamen rei ejus moram, tempore longinquitatem timebat. Cic. 2. de finib. Qui autem voluptate vitam effici beatam putabit, quæ sibi is conveniet, si negabit voluptatem crescere longinquitate?

Lōngifco, is, Longus fio. { **רֹוחַקְ** merchák. **כְּנֵרוּמָאָה**. GAL. Devenir long. ITAL. Diventar lungo. GERM. Lang werden. HISP. Hacerse luengo. ANGL. To make long. } Ennius.

— Neque corpora firma

Longiscunt quicquam. Nonius.

Longitrusus sic dicitur, sicut dextrorus, sinistrorus. in longum. Longitrusus, diutinus, longè durans. Inde, Longitrusus, i. e. diutinus.

Lōngürö, nis, Longus homo, & procerus, à perticæ, quam longium vocant, similitudine dictus. { **לְבָבָה** ghabah. **וְגַמְנָסִים**, **וְמַעֲרָבִים**, **וְעַמְנָסִים**. GAL. Long. ITAL. Lungo. GERM. Ein vaste langer mensch. HISP. Largo. ANGL. A long man. } Varr. Hic qui ante me est, nescio quis longurio.

Lōngürüs, ij, Perticæ longior, quæ sepius hortorum trajici solebat ad eas confirmandas: eadem bellicis in rebus magno usui ad munenda castra. { **לְבָבָה** mot. **וְגַמְנָסִים**, **וְמַעֲרָבִים**. GAL. Une longue perche. ITAL. Lunga pertica. GERM. Ein großer stang. HISP. Hasta, o pertica larga. ANGL. A long pole such as iher overwohri in hedges. } Varro de re rust. lib. 1. cap. 14. Secunda sepes ex agresti ligno, sed non vivit. Fit autem palis statutis crebris, ac virgultis implicitis, aut latis perforatis, & per ea foraminata tractis longuriis ferreis binis, aut ter-

nis, aut ex arboribus truncis demissis in terram deinceps constitutis. Idem lib. 2. cap. 7. Interficere longurios. Cæsar lib. 4. bell. Gall. Ac longuriis, cratibusque consternebantur. Idem lib. 3. de bell. civil. Item lib. 2. Longuriis ac furcis.

Löpädüsä, λοπάδεσσα, Insula inter Siciliam & Lybiam è regione Thapsi, cuius meminit Strabo lib. ult.

Löpäs, adis: λοπάς, Genus conchæ marinæ. Plaut. in Medico parasito. Adito lopades, echinos, ostreas. Dictæ lopades à vasis culinarij generæ, quod Græci λοπάδη, λοπάδειον appellant. Baylius sattaginem interpretatur. Est & lopas, sive Lopæ vestimenti genus: in qua significatione priorem syllabam producit, quum apud Græcos scribatur per α.

Lopimus, a, um, λοπίμος, qui decorticari potest, aut solet, à lîm, dc-cortico.

Löquör, eris, locutus, per eum Prisciano videtur, sive loquutus per q. Propriæ significat, verba qualiacunque profero. Formatur à Græco verbo λέγω, λέγεται, hinc loquor x in g mutata. { **תֹּאמֶר** diaber **תֹּאמֶר** amár. λαλώ, φθέγξου. GAL. Parler, discourir, raisonner. ITAL. Parlare, ragionare. GERM. Reden sprächen. HISP. Hablar, razonar. ANGL. To speak, to reason. } Differt autem loqui, & dicere, quod loqui sit à natura; dicere, eleganter & facundè. Quamquam loqui aliquando pro dicere positum invenitur. Plaut. in Menechmis, Quos tu parasitos loquere; ibidem. Adolescentis quælo loquere tuum mihi nomen. Quid tales, heus tecum loquor. Imò tute tecum. Idem Milit. sc. 5. a. 2. Quam confidenter loquitur! Idem Mostell. sc. 1. a. 1. Meam partem loquendi, & tuam trado tibi. Idem Asin. sc. 1. a. 3. Plus oportet servum scire, quam loqui. Idem Merc. sc. 5. a. 2. Si quid tu illum voles loqui, Id loqui licebit. (i. bene dicere.) Idem Mostell. sc. 3. a. 1. Nimis'diu & longum loquor, (alias longè) Idem Pseud. sc. 3. a. 2. ¶ Non loquens, (i. Infans, & mutus.) Gell. cap. 9. lib. 5. Loqui ad voluntatem (apud Cicer. in Paradox.) id est, Dicere quod liber. ¶ Loqui ad voluptatem, est sermone suo voluptatem audientibus afferre, adulari, & grata loqui. Cic. pro Quintio. Fatetur se non bellè dicere, non ad voluptatem loqui posse. Cum adverbis sæpe jungitur, ut, Loqui aperte, liberè, atinè, magnificè, &c. ¶ Loqui lapides, est ea loqui quæ sic audientis mentem obtundunt, ac offendunt, ut si lapidibus illius caput fetires. Plaut. in Aulul. Quia mihi misero cerebrum excutient tua dicta soror, lapides loqueris. ¶ Loquuntur hoc palam. Cic. 5. Verr. Hoc quum palam Decumani tota provincia loquerentur. Loquuntur vulgo, id est, vulgi in ore versatur. Idem 7. Verr. Quum vulgo loquerentur, suppositum in ejus locum, &c. Loquuntur annales, historiz, hoc est, referunt, commemorant. Loquitur res ipsa: hoc est, apertissima est, & sermone non eget. Loquitur fama, hoc est homines famam sequiri loquuntur. ¶ Dare aliquem loquendum chartis, dixit Martialis, lib. 5.

Quem chartu famaque damus populique loquendum.

¶ Composita hujus verbis sunt, Alloquor, colloquor, circumloquor, deloquor, eloquor, interloquor, obloquor, præloquor, & perloquor, quorum significata patim suprà explicuimus, partim infra suis locis exequemur. ¶ Loquier, pro loqui. Cic. ad Atticum lib. 12. Publia ad me scripsit, matrem suam cum Publio loquier, ad me cum illo venturam. Loqui in eandem sententiam: hoc est, ejusdem esse sententia. Cæsar lib. 1. belli civilis. In eandem sententiam loquitur Scipio, Pompeio esse in animo Reip. non deesse, si Senatus sequatur. ¶ Loqui, etiam de arboribus, pro sibilum edere. Virg. in Bucol.

Manulus argutumque nemus, pinosque loquentes

Semper habet.

Löcütüs, sive Loquutus, particip. { **מְדֻבָּר** medhabber. **εἰπόντας**. GAL. Qui a parlé. ITAL. Chi a parlato. GERM. Gered/der geret hat. HISP. El que ha hablado. ANGL. That hath spoken. } Horat. lib. 1. Epist. 7.

Vt ventum ad cœnam est, dicenda tacenda loquuntus,

Tandem dormitum dimittitur.

Virg. 1. Aeneid.

— Sic ora locuta est.

— meaque hac facundiz, si qua est,

Quænunc pro domino pro vobis sæpe locuta est.

Ovid. 13. Metam.

Sed tu mæsta virum mittens quæ verba locuta est, (de querelis) Catil.

Löcütio, sive loquutio, nis, Sermo, oratio, dictio, genus dicendi. { **דְּבָרָה** dabherah **מְדֻבָּר** imrah **פְּנָזִים**, **לְאַלְמָנָה**. GAL. Parole, un discours, parlement. ITAL. Parlamento. GERM. Ein red. HISP. Obra de hablar. ANGL. A saying or speaking. } Cic. in Orat. Quamquam enim omnis locutio oratio est; tamen unius oratoris locutio hoc proprio signata nomine est.

Löcütör, seu loquutor, Sermocinator, qui loquitur. { **דְּבָרָה** nidhbár. **לְאַלְמָנָה**. GAL. Parleur, babillard. ITAL. Parlatore, cianciatore. GERM. Ein tandter/schwoerer/der zu vill red. HISP. Hablador, parlero. ANGL. That speaketh a bable. Gell. Qui sunt leves & fuliles & importuni locutores, & lib. 1. cap. 15. blaterones, lingulæ, linguaces.

Löcütüleñ, sunt homines in verba proiecti, quos & garrulos, loquaces, blaterones, & linguaces dicimus, quorum lingua tam effusa ad loquendum, infrænisque est, ut teterrima quadam colluvione verborum fluat semper, & effluat. Gell. lib. 1. c. 5. { **אַגְּבָבָה** galavas. GAL. Grands parieurs, habillard. ITAL. Cianciatori, gran parlatori. GERM. Klaffrig/schwoerig/clapperet denen siats das maul geht. HISP. Habladores, parlers. ANGL. Babblers or prâlers. } Non. c. 1. lingulæ, locutuleñ.

Löquacitás, atis. Multiloquium, inanis & immodica garrulitas. { **טְּלָאָהָרָה**, **טְּלָאָהָרָה**. GAL. Trop grande abondance de paroles, trop parler. ITAL. Cianciare, ciarlare, parlare soverchio & vano. GERM. Schwätzigkeit / vnuung geschrodn. HISP. Obra de mucho hablar. ANGL. Babbling, much talking. } Cicero. Torquato, Facit autem non loquacitas

molestus pergis esse, jam int̄o arripiere, atque ibi usque ad necem operiere loris. s. loris liber? Cicer. 13. Philipp. Quos Antonius deliciarum causa loris in convivio cædi jubebat à suis publicè. ¶ Item lora dicuntur corrīgæ, quibus lecti & sellæ instruuntur: super quibus tomenta, vel culcitræ imponuntur. Martial. lib. 2.

Recens sella, linteisque lorisque.

¶ Hinc etiam funiculus aureus argenteusve, qui collo gestati solet, lorum appellatur. ¶ Invenitur etiam lorus, λωρός, mascul. gener. si- cut & corius, & collus. Apul. Lorum quempiam sinu suo depro- mit. ¶ Lora dare, est laxare habendas. Aeneid. 1. ¶ Lorum vomito- rium, quo vomitus moveretur.

Lōrāmēntum, vide in Lorum.

Lōrēus, a, um, adjecit. § ιουάλιος, ιυγράτης. GAL. De courroye. ITAL. Di- corregia. GERM. Das anh̄ riemen gemacht ist. HISP. Cosa de correa.

ANGL. Of a leather of leather. § Plin. lib. 18.c. 1. Antiqui funibus, vit- tisque loricis ea detrahebant. Sic apud Caton. c. 3. Lorus funis. Faciam vestra latera lorea. Plaut. Milit. sc. 2. a. 2.

Lōrārij, servi, à loro dicti sunt, quorum officium erat aliquem ex con- servis jussu domini aut vincire, aut loris cædere. § λωραδίσματοι τοι τοις ιπποις καὶ τοῖς πορτεροῖς, μαστιγόζοι. GAL. Ceux qui d'escourgées font étoyeut les serfs. ITAL. Chi battono il flagellino y servi. GER. Scherzen / die Knecht so andere binden und geißeln müssen / steckenknickt. HISP. Los que azotavan los siervos. ANGL. Scourgers who whip. § Lorarijum fre- quens est mentio apud Plautum. Dicebantur præterea Lorarij, li- ctores, aut ministri magistratum, qui eis in provincias profis- centibus ministrabant, fæcésque præferabant. Hoc falsum est. Ex Gell. cap. 3. lib. 10. Lorarij in scenicis fabulis. Idem. Cato id ge- nus hominis etiam Brutianos appellat: quoniam Brutij ignominia causâ jussi sunt à Romanis magistris in provincias euntibus pa- rere, & præministrare servorum vice, quod primi totius Italiæ ad Annibalem descivissent.

Lorus, idem quod lorum: vox rara, nec facile usurpanda.

Lothatingia, Lorraine, Provincia Ducali titulo à multis retrò sacer- lis clara.

Lōrymā, λόρυμα, Locus est Caria è Regione Rhodi insulæ. Plin. lib. 3. c. 28. & Strab. lib. 4.

Los, λός, Insula circa Thessaliam. Insularis Lous, Steph.

Lōtīs, idis, λότρος, Nymphæ nomen est: quæ Priapum fugiens, in arbo- rem loton singitur transmutata. Ovid. 9. Metam.

Lotu in hanc nymphæ fugiens obscena Priapi,
Contulerat versos servato nomine vultus.

Lotax, mendicus. L. g. b.

Lotometra: æ, Panis genus ex semine loti herbæ confectum. Vide Plinium lib. 22. cap. 21.

Lōtōphägī, λωτόφαγοι, Populi in Africa apud Syrtes, à loto no- men sortiti, quod arboris ejus fructu credantur vicitare; cujus ci- bus tam est dulcis, ut advenis incutiat patiæ oblivionem. Ita- que quum Ulyssis socij delati in Africam essent, & lotum gu- stassent, vix inde abduci potuerunt, ut placet Homero lib. 9. Odyss. Vide Lotos.

Lōtiūm, i, Urina, à diluendis corporibus appellatum. Est enim to- tius corporis lotio. § מְוַתְּלָהִים moragħblajm. EG. GAL. Urine, pissat. IT. Iiscio, orina. GERM. Der harn oder brunn. HISP. Urina. ANGL. Urine, pis- se. § Sueton. in Vespasiano, Reprehendenti filio Tito, quod & urinæ vestigial commentus esset, pecuniam ex prima pensione admovit ad nares, sciscitans num odore offendetur: at illo negante, Atqui, inquit è lotio est. ¶ Habet autem hæc dictio, quamvis à supino lo- tum fieri putetur, contra naturam primitivi primam syllabam correptam. Vide Vallam lib. 1. cap. 2.

Lotiolentè, Adverb. à lotio, i. ferdè, lutulentè, sordidè. Tirinnius Varro lotiolentè flocci sier, & circulator. al. cuculator. Nonius.

Lōtūs, vel Lotos, λότρος. Arbusculæ, seu fruticis species, Africæ familiaris, à Lotide nymphæ, quæ Priapum fugiens, in eam arborem singitur commutata, nomen habens. § GAL. Alisier. Ovid. lib. 10. Metam.

Amniculoque simul salices, & aquatica lotos.

Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Sic nova Dulichio lotos gustata palato,

Ilo quo nocuit grata sapore fuit,

Tibul. lib. 4.

Non valuit loto cæptos avertere cursus,

Hæc arbor (ut inquit Plin. lib. 23. cap... & lib. 21. cap. 17.) in Afri- ca vocatur Celtis, tamque dulci est cibo (nam myrti modo bac- eas fert,) ut nomen etiam genti, terræque dederit, nimis hospi- tali advenatum oblivione patriæ. Hinc locus factus proverbio, Loton gustasti: λωτός τι παρεστ. de iis dicebatur, qui diutiis in peregrini- nis regionibus hærent, velut oblii teditus. Neque inconcinnè dixeris in eos, qui simulatque semel voluptatem inhonestam degustarint, ad pristina studia revocari non queunt. Ligno color ni- ger: ad tibiarum cantus expeditus. Quare & à Poëtis pro tibia ponitur. Lotos Palladius, (i. tibia.) Martial. Epig. 50. lib. 8. Ovid. 4. Fast. Quidam arbitrantur eam esse arborem, quam Romani Vil- ciolum dicunt. ¶ Est etiam eodem nomine herba in Ægypto, quam Homerus inter herbas subnascentes deorum voluptati primam no- minavit. Hæc recentibus aquis Nili, provenit similis fabæ, in cuius capite fructus est papaveri similis: intus grana ceu milium, ex quo incolæ faciunt panem, quem lotometram appellant. Vide Plin. lib. 22. cap. 21.

Lovanum, Brabantia urbs, archigymnasio celeberrima. § Louen.

Loxa, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. fluvius Britanniæ. Vulgo Firth.

Lōxias, λοξίας. Apollo dictus est, vel propter obliqua & tortuosa re- sponsa, quæ hujus vates reddebant, quod facilius consultoribus imponerent: vel quod Apollo, id est Sol, Zodiacum oblique per- errer, λοξός enim Græcis obliquus est.

L U

Lübēcum, vel Lubeca, vulgo Lubeck, V.E. Germaniæ, sub A.Bremensi.

Lübēr, uit, veteres per u scriebant: quod nosper i. Vide Libet- § תְּבֵנָה תְּבֵנָה גָּמְנִי jaath. ἀγίαν. GALL. Il plaisir. ITAL. Piacere. GERM. Es geliebt oder gefelt mir. HISP. Havar gana. ANGL. It seemeth good, it lyketh. § Plaut. in Amphit. Ita versipelle- se facit, quando lubet. Ibidem. Tuus sum, proinde ut commodum sit, & lubet quicquid facias. Cicer. de senect. Idipsum tamen ut lubebit; quoniam, &c. Eequid lubet? Plaut. Curc. sc. 2. a. 1. Item, Etiam stimulo fodere lubet te. Ibidem. Cur me verberas? quia lu- bet nimis. Idem Most. sc. 1. a. 1.

Lübēns, tis, omnis generis, Libens, volens. § αὐθηπτός. GAL. Qui fait quelque chose volontiers. ITAL. Colui che fa volontieri una cosa, GERM. Gutwillig. HISP. Cosa agradable y de buena gana. ANGL. That doeth any thing willingly. § Plaut. Cistell. Æde- pol factum id est lubenti animo. Idem Sticho, lubente hercle me facies.

Lübēns, pro lubenter. Terent. Heaut. Faciam boni tibi aliquid pro isthac te, ac lubens. Idem Adelph. Servum haud illibera- lem præbes te, & cibi lubens bene faxim. Plaut. Cas. Lubens fecero & volens. Idem Amphit. Non ego hæc te lubens relin- quo. ¶ Lubentiores eos faciam, quæm lubentia est. Idem Asin. sc. 2. a. 1. Tu respondē prius. A. Lubens. Idem Amphit. Nemo est cui de industria amplius malè plus lubens faxim. Idem Aulul. sc. 2. a. 3. Quid lubet dicere te perditum esse? Idem Curc. sc. 2. a. 1. Cape atque serva (marsupium) me lubente feceris. Idem Menach. sc. 2. a. 2.

Lübēntē, adverbium, lubenti animo. § αὐθηπτός. GAL. Volontiers. ITAL. Volentieri. GERM. Gutwilliglich/gern. HISP. Plazentera y ganoza- mente. ANGL. with a good will. § Plaut. Ruden. Nam qui dormiunt lubenter, sine lucro, & cum malo quiescunt. Idem Captiv. —om- nes profectò liberi lubentius sumus, quæm servimus.

Lübēdīnem veteres dixerunt à verbo lubet, pro libidine. Plaut. in Trinum- mo, Lubido est observare quid agat. Idem Menach.

Nam homini misero malum si accedit ad malum,
Major lubido est fugero, & facere nequiter.

Lub dinitas, pro lubidine.

Lübētiā, æ, & Libentia, quemadmodum dicimus, liber, & lubet. Idem est quod voluptas, lauitia, deliciae, jucunditas. § ιύγη ratiōn- iv mūtē. GAL. Plaisir, volupté, grace. ITAL. Piacere, godimento, dilectio. GERM. Wollust/ergenlichkeit. HISP. Aquel plazer y buena gana. ANGL. Pleasure, good will. Gell. lib. 15. cap. 1. Cui libentia gra- tiæque omnes conviviorum incognitæ sint. Plaut. in Asin. Luben- tiorem te faciam, quæm lubentia est. Atque is quidem hæc luben- tiæ videtur accepisse, pro dea quadam voluptatum, deliciarumque præside.

Lubrīcūs, a, um, Quasi labricus. § ρήπτην εχαλάκλαχ ρήπτην εχαλάκ. ὥνη- οὐδησ, γλοιος, γλιτζος, σφαλέος. GAL. Grillant, glissant. ITAL. Lubrico che sfruccia, che sbriscia. GERM. Schlipperig/glat. HISP. Cosa liza para caer, que desliza o resbala. ANGL. Slipper, roaving, read y to slip or slide. § Propriè enim lubricus dicitur, teste Valla lib. 4. in quo quis nequit consistere: quales sunt herbæ perfusa sanguine, aut terra argillosa humectata, aut marmora laevigata, terra glacie concreta, aqua durata gelu, cæteraque hu- jusmodi, ubi commodè vestigium figere non possumus. Virg. 5. Aeneid.

Et se se opposuit Salio per lubrica surgens.

Ovid. Eleg. 10. lib. 3. Trist.

Lubricaque immotas testa (glacie) premebat aquas.

Lubrica sunt ista bona. Senec. c. 9. al. 28. de consol. ad Polyb. In lu- brico positæ sunt opes. Idem cap. 9. de cons. ad Marc. ¶ Lubricum item dicitur, quod si comprehendatur, manibus elabitur, facilèque efflit: ut, Piscis lubricus, qui facile manibus efflit, dum con- tractatur. Virg. 2. Aeneid.

Lubrica convoluta sublato pectora terga.

& alibi,

— Adytis quum lubricus anguis ab imis.

Inde figuratè, Adolescentia lubrica dicitur, quod proclivis sit ad lapsum. Cicer. pro Cælio, Via adolescentia lubricæ, quibus illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo, aut prolapso vix potest. Lubrici oculi, id est, mobiles: sicut dicitur pes lubricus, qui est in lubrico loco, qui vacillat. Idem lib. 2. de natur. deorum, Natura oculos fecit lubricos, & mobiles. ¶ Pro fallaci, & qui mul- tas elabendi novit vias; est usus Virg. 11. Aeneid.

Nequicquam patrias tentasti lubricus artes.

¶ Lubricus locus per translationem dicitur pro difficulti, & incerto. Cic. 2. Offic. Qui locus est sanè lubricus: quoniam vix invenitur qui laboribus susceptis, periculisque aditis, non quasi mercedem re- rum gestarum desideret gloriam. ¶ Lubricus assensus, inconstans, non tutus, fragilis. Cic. 4. Acad.

Lubricè, adverbium, Inconstanter, & parum sincerè. § γλοιζεύς. GAL. Inconstamment, doucement, en glissant. ITAL. Instabilmente, dubiosamente, sbrucciolosamente. GERM. Schipperdig/lu- brig / vustandchaffstiglich. HISP. Dudosamente, con deleznamiento. ANGL. Slippery, roavinglie. § Cic. 2. Phil. Et lubricè versatus in bello est.

Lubricum, i, substantivum. § מְרַכְּלָה תְּבֵנָה תְּבֵנָה חֲלָקָלָךְ חֲלָקָלָךְ. τὸ γλοιῶδες. GAL. Glissement, grillement. ITAL. Sbruccolare, sbriscia- re, instabilità per strada. GER. Schlipperung / glette. HISP. Delez- namiento. ANGL. Slipperesse, sliderness. § Tacitus lib. 18. Et lubri- co itinerum adempta equorum perniciitate. Idem lib. 1. Illi sanguine suo & lubrico paludum lapsantes, &c. Idem lib. 19. Per an- gustra & lubrica viarum flexerunt. ¶ Lubricum ætatis, pro levitate, mobilitate, & temeritate posuit Vlpian. 1. 11. § 4. D. de minor. Neque enim ætatis lubrico captus est adeundo locupletem hæreditatem. ¶ Lubricum linguæ. Modestinus in l. famosi, ff. ad legem Iul. majest. Nam & persona spectanda est, an potuerit id fa- cere, & an antè quid fecerit, & an cogitaverit, & an sanæ men- tis fuerit: nec lubricum linguæ ad pœnam facile trahendum est.

Lubricum

¶ Lubricum fidei. Macrob. Satur. lib. 7. 3. Objiciens tanto viro lubricum fidei.

Lubricum, vallum, imo fossa. Lege, Ludicrum, vallum sine fossa. Vide Vegetum.

Lubrifico, as, lubricum facio. ¶ *πίπτεις bechelik. γλαυός, ἀλιθηγόν ποιῶ.*
GAL. Faire glissant, ou grillant, faire glisser. ITAL. Far isdrucciolare.

GERM. Schlipfserig oder glatt machen. HISP. Hazer deslizar o resbalas à otro. ANGL. To make slippery. ¶ Juvenalis.

Qui Lacedemonium pytismate lubricat orbem.

Lūcā, *λύκη*, civitas Tusciae, à qua Lucenses dicuntur, qui eam urbem incolunt. Vulgo etiam hodie Lucca. Dicta à Lucomone Hetruscorum rege. De hac Strabo lib. 5. Luca urbs est ad montes Lunæ incubentes, ubi plerunque viatim habitant, regio tamen viorum probitate floret: itaque robur militare hinc magnum educitur, & equitum multitudo, ex quibus Senatus militares capit ordines.

Lūcē, boves, sive Lucanæ, dicti sunt elephantes, eò quod in Lucania primum vidi sint, e tempore quo Pyrrhus Romanis bellum intulit. Plin. lib. 8. cap. 6. Elephantes Italia primum vidi Pyrrhi regis bello, & boves Lucas appellavit in Lucanis visos. Dicti autem sunt boves, eò quod Itali ad ea usque tempora majus animal non nossent, quam bovem. Nevius, Atque prius pariet locusta bovem lucam. Varro tamen hanc notionem & etymologiam rejicit. lib. 6. de ling. Lat. Multis de causis, & Lucas esse dictas ait, à luce, quod longe relucebant propter inauratos regios clypeos, quibus eorum tum ornatæ erant tures.

Lūcānī, *λύκαιος*. Populi Italix à Samnitibus oriundi secundum mare extensi, Silaro fluvio à Picentinis, Lao à Brutiis dirempti: quorum oppida præcipua fuerunt, Velia, Præstum, & Buxentum, aliisque nonnulla. Plin. lib. 3. c. 5. Horat. lib. 2. Serm. Satyr. 8.

— *Lucanus, an Appulus, ancepit.*

¶ Item Lucanus, adjectivum, ut, Aper Lucanus. Horat. Serm. Satyr. 8.

Juga Lucana. Silius lib. 8. Mare Lucanum. Stat. 3. Sylv.

Lūcānīa, Genus sarcininis ex porcinis carnibus à Lucanis populis primum inventum. ¶ *λύκας*. GAL. Saucisse. ITAL. Saliccia. GERM. Ein wurst mit schweininem steych aufgesetzte. HISP. Longaniza. ANGL. Apudding called à sausage. ¶ Cic. Pat. Solebam antea delectari oleis & Lucanicis tuis. Mart. lib. 13.

Filia Ficena venio Lucanica force,

Pulibus hinc nivea grata corona datur.

Lūcānūs, nomen proprium Poëtae, nepotis Senecæ, viri unde cuncte doctissimi, & gravissimi Tragediarum scriptoris. Hic bellum civile inter Cæsarem & Pompeium gravissimo carmine perscripsit. Item Orphei tragœdiam, multaque alia, quæ hodie non extant. Periit, incisa jussa Neronis venâ, jam Consul designatus, propterea quod inter eos nominatus esset, qui cum Pisone conjurabant. Vide latius vitam ejus apud Crinitum.

Lūcār, Pretium (inquit Festus) quod ex lucis captatur, vel erogatio quæ in locis siebat. Et lucaris pecunia, quæ in luce erat data. Tac. lib. 1. de modo Lucaris, multa decernuntur.

Lūcārīa, orum, Festa quæ in luce Romani faciebant, qui permagnus erat, inter viam Salariam & Tyberim: eò quod vieti à Gallis, fugientes à prælio ibi sese occultaverant. Festus.

Luccellum, vide Lucrum.

Lūcēnīa, Citerioris Hispaniae urbs, & Romanorum quondam colonia, ut scribit Pomp. Mela lib. 2.

Lūcēntum Hispaniae Tarragonensis oppidum à superiore diversum, quod Ptolem. lib. 2. c. 6. statuit supra Carthaginem, Occasum versus.

Luceo, vide Lux.

Luceoria, V. E. Volhinia, in Russiâ Nigrâ, ditionis Polonicæ, sub A. Gnesnensi.

Luceres, sive Luciferi, à ludo. Plutarch. in Rom. Tertia pars erat populi Romani, tempore Romuli Romanorum regis. Constat enim auctore Livio, receptis jam in urbem Sabiniis, populoque aucto, Romulum omnem populum in tres secreuisse tribus: quarum una Tatium appellata est à T. Tatio Sabinorum duce: altera à Romulo Ramnensium: tertia Lucerum à Lucero Tuscorum rege (ut refert Varro) qui pugnanti adversus Tatium Romulo suppetias tulit. ¶ Luceres autem primam syllabam habet ancipitem: producitam apud Ovid. correptam apud Propert.

Luceria, *λύκεια*, urbs Apulia, Asonum colonia. Plin. lib. 3. c. 11.

Lucerius, *λύκειας*, Ardeæ rex, qui auxilio fuit Rotmulo adversus Tatium.

Lucerna, Lucesco, vide Lux.

Lucerna, una ex primariis fæderis Helvetici urbibus.

Lucerna, alias Lacerna, genus cucullæ.

Lucetius, *λύκην*, dictus est Jupiter, à luce, quam præstare hominibus putabatur. Sic Juno Lucetia, quod lucis causâ sit parturientes adjuvans. Gell. cap. 12. lib. 5.

Luci, adverbium, Lucidus, Lucifer, Lucifuga, vide Lux.

Lūcīlūs, Poëta vetustissimi nomen, patria Auruncani, qui primus Latinorum Satyram scribere aggressus est. Obiit apud Neapolim anno ætatis suæ quadragessimo sexto, publicoque funere elatus est. De Lucilio vide Quintil. lib. 10. & Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 4.

Hinc omnis pendet Lucilius hoste secutus, &c.

Lūcīnā, Dea partuum præses, teste Servio, quæ & Juno dicitur Diana, *ἱδησίου*. Terent. in Andr. Juno Lucina fer opem, Juno Lucina tuam fidem. Plaut. Aul. sc. 5. a. 4. Virg. in Polione.

Casta fave Lucina, tuus jam regnat Apollo.

Et pro Luna nascente apud Macrob. Atque hic quidem accipitur pro Diana. Cicer. lib. 7. de nat. deor. Quum Luna à lucendo nominata sit, eadem est enim Lucina. Itaque ut apud Græcos Dianam, eamque luciferam, sic apud nostros Junonem Lucinam in patiendo invocant: quæ eadem Diana omnivaga dicitur, non à venando, sed quod in septem numeratur tanquam vagantibus. Dicta Lu-

cina, quod partum ferat in lucem. Plin. lib. 16. c. 44. putat Lucinam dici, quod oculis præsit & luci. Sunt qui à luce deducant, qui Roma Junoni sacer est in Exquiliis. Ovid. lib. 2. Fast.

Gratia Lucina dedit hac tibi nomina lucis:

Aut quia principium tu dea lucis habes.

Idem legendus 6. Fast.

Lucinus, Adiect. ut, Lucina hora, i. lucis, & vita hora. Prudentius.

Et qui lucinas tribuo nascentibus horas.

Lucinos dicimus quibus sunt parvi utrinque ocelli, & brevis visus.

Illud enim videtur innuere Plin. lib. 11. c. 37. si vulgatis editionibus adhibeamus fidem. Ab iisdem (inquit) qui altero lumine orbi nascerentur, coelites vocabantur: queis parvi utrinque ocelli, Lucini injuria cognomen habuere. In quibusdam tamen veneranda veterustatis exemplaribus legitur: Ab iisdem qui altero lumine orbi nascerentur, coelites vocabantur: queis parvi utrinque ocelli, Lucinij, &c.

Lucinium cicindela lucernæ, qui dat lumen.

Lucionum sive Luxonum, Lusson, Luçon, V. E. Lucionensis, vel Luxonensis, sub A. Burdigalensi.

Lūcīlūs Prænomen est Romanis familiare, quod idcirco illi, qui primò hoc prænomine fuit appellatus, impositum creditur, quod prima luce esset natus. ¶ Lucius Ostius tempore bellorum ciuilium patrem suum proscriptum, quem Triumviri ad supplicium perquirebant, latenter prodidit, ut ejus bona acciperet, autor Plutarch. ¶ Est etiam Lucius piscis nomen, cuius solus Ausonius mentionat in Mosella,

Lucites obscuras vulvas canique lacunas

Obsidet, hic nullos mensarum lectus ad usus.

Lūcētīa. Romanæ castitatis præcipuum lumen, filia Tricipitini Præfecti urbis, & uxor Collatini, quam Sext. Tarquinius, quum precibus exorare non posset, vi oppressit, stricto enim gladio in cubiculum irrenens, mortem minabatur, nî voluntati suæ obsequeretur: addebârque se cum mortua jugulatum servum positurum, ut in sordido adulterio necata diceretur: quibus minis illa perterrita, ut infamie suspicionem effugeret, expugnari se se passa est. Quo facto convocatis patre, marito, ceterisque amicis, obortis repente lacrymis, tyranni flagitium detexit, & educato cultro, quem sub ueste occultum habebat, sese statim confudit. Qua re moti pater cum marito & ceteris amicis, populo ad arma concitat, reges expulerunt. Vide hæc latius apud Livium ad finem lib. 1. ab Urbe. Mart.

Esse videbaris, fateor, Lucretia nobis, &c.

Inter lucubrantes ancillas reperta Lucretia, Liv. lib. 1. ab Urbe.

Lūcētīlīs, Mons sicut in Sabinis: de quo Horat. lib. 1. Carm.

Velox amoenum sape Lucretilem

Mutat Lycaon Faunus.

Lūcētīlūs, Poëta antiquissimus, Cicerone xij. annis natu minor. Scripsit de rerum natura libros sex, qui etiam hodie leguntur. Extat honorificum de eo elogium apud Ovidium in Eleg.

Carmina submissa tunc sunt peritura Lucretii,

Exitio terras quum dabit una dies.

Lucretius, pater Lucretia, Conf. Plutarch. in Public.

Lūcētīfābīlīs, Lūcētīfūgā, vide Lucrum.

Lucrinum, Dauniorum est oppidum in Apulcia, ut scribit Strab. lib. 6. Pomp. lib. 2.

Lūcētīnūs, *λύκην*. Lacus Campatiae in sinu Bajano, contra Puteolos, propinquus Averno lacui, adeò ut in maximis quandoque tempestatibus conjungi soleant. Dictus à lucro, ut vulgo creditur, propter multitudinem piscium, qui capiebantur. De utroque Martial.

Dummodo Lucino, modò se permittit Averno.

De lucinis ostreis. Senec. Epist. 76.

Lūcētīrūm, i. Quæstus, commodum, compendium, utilitas. ¶ *λύκην* hēsab. nīpōdō, īērōv. GAL. Gain, profit. ITAL. Guadagno, acquistos, profitto. GERM. Ein geroen. HISP. Ganancia, ó el logro. ANGL. Gain, profit, winning. ¶ Ter. in Heaut. Nam ille haud scit, hoc paulum lucri quantum ei damni apparet. Cic. 5. Tuscul. Nam ut illic alij emendi, aut vendendi quæstu & lucro ducerentur. Ovid. 3. de Arte,

Ira subit deformè malum, lucrique cupido:

Iurgiaque & rixa, sollicitusque dolor.

in lucro est, qua dasur hora mihi.

Idem Eleg. 3. lib. 1. Trist. Potin' ut hunc cum lucro respicias? Plaut. Ps. sc. 3. a. 1. Lucrum, Ludum, Jocum, ferias. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Necesse est ut sumprum faciat, qui querit lucrum. Idem Asin. sc. 3. a. 1. Nobis potius lucro fuiſti, quam decori tibi. Amanti amoenitas manlo nobis est lucro. Idem, Men. sc. 3. a. 1.

Da factò gaudia lucro,

Ovid. 5. Fast. ¶ Lucri est, veteres usi sunt pro conductis, vel utile est. Plaut. in Amphitr. Lucri est, quod miseriam deputat. ¶ Frequenter pro eodem dicimus, Lucro est. Cicero, Quibus uter vestrum cederit, lucro futurum est. Deputare in lucro, est tanquam lucrum estimare. Terent. Phormion. Quicquid præter spem eveniet omne id deputabo in lucro. Pro eodem etiam dicimus, Ponere in lucro. Cicero, pro Flacco, Quiescant igitur, & me hoc in lucro ponere, atque illud agere patientur. Dicitur etiam Lucrus, vel Iucer, à Plauto in Pers. apud Non. c. 3. Nunc ea narrabo unde tu pergrandem lucrum facies.

Lucrativa, *ἰκτική*. Gloss. id est, lucrum afferentia.

Lucrativūs, D. lib. 6. tit. 2. l. 7. Sed & si quis ex lucrativis causis rem accepit, habet Publicianam.

Lūcētīsūs, a. um, Plenus lucro, utilis, fructifer. ¶ *λύκην* bētsātō, *λύκην* mēñil, *κρηδηλίς*. GAL. Profitable, lucratif, qui apporta gain & profit. ITAL. Pieno di guadagno. GERM. Gewinnsm/gewinreich. HISP. Ganancioso. ANGL. Full of gaine, wherof one gaineth much. ¶ Plin. lib. 18. c. 12. Et auctionibus adhiberi lucrosum putant. Ovid. 2. Amor. Eleg. 10.

Cur mihi sit damno, tibi sit lucrosa voluptas.

Idem Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Quaque minus predest palma est lucrosa Poëta.

Plin. lib. 8. c. 31. Id perquam lucrosissimum. Idem lib. 37. c. 12. Neque est ulla frās vītē lucrosior.

Lūcellum, i. diminutivum, parvum luctum. ἔκτεσθεν. GAL. Petit gain, petit profit. ITAL. Picciol guadagno. GERM. Ein gewinlin. HISP. Pequeña ganancia. ANGL. Small gaine. Horat. 2. Serm. Satyr. 5.

De sene gustarit tecum partita lucellum,

Cic. 5. Verr. Age quid tum si Apronio deliciis Prætoris lucelli aliquid jussi sunt dare? putate Apronio darum: si Apronianum lucellum, ac non præatoria præda vobis videbitur.

Lūcrificabilis, e. Lucrum afferens. ἔκτεσθεν. GAL. Avantageux, profitable, qui apporcie gain. ITAL. Che aporta guadagno. GERM. Gewin bringend. HISP. Cosa de mucha ganancia. ANGL. That brings gain. Plaut. Persa. Næ hic tibi dies illuxit lucrificabilis.

Lūcrifugā, qui lucrum fugit. ἔκτεσθεν. GAL. Qui suit le gain. ITAL. Che fuge il guadagno. GERM. Der ein gewin hast oder fliecht. HISP. El que huye el logro ganancia. ANGL. fleeth frome gaine. Plaut. in Pseud. — Venus hæc mihi bona dat, quum hos huc adigit lucrifugas, damni sui cupidös.

Lūcriōnēs, dicti sunt qui undique lucrum aucupantur. ἔκτεσθεν. GAL. Qui gaignent de tous costez. ITAL. Ingordi al guadagno. GERM. Gewinnfuehige, gerövöns begirige. HISP. Los que ganan de todas partes. ANGL. That which gayneth much or by all meanes.

Lūcrōratis, Lucrifacio. ἔκτεσθεν. GAL. Gaigner. ITAL. Guadagnare. GERM. Gewinnen. HISP. Ganar. ANGL. To winne, to gaine. Cic. in Parad. An virum bonum dices, qui depositum nullo teste, quum lucrati impunè posset, auti pondo, &c. Idem 7. Verr. Pictio certo missos facere nautas, missorum onine stipendum lucrati. Moram fati lucrari, Stat. 9. Thebaid.

Lūcrifacío, is, Lucrari. ἔκτεσθεν. GAL. To get profite, to gaine. Cic. 5. Verr. Jam verò omnem ex æario pecuniam lucrifastam videtis. Lucrifacere injuriam, est impunè alicui injutiam inferre, nullasque ob eam peccas luerere. Plin. lib. 7. cap. 39. Quam quidem injuriam lucrifecit ille mercatus in luctu civitatis, quoniam arguere nulli vacabat. Martial. lib. 8.

Emit lacernas millibus decem Bassus:

Tyrias coloris optimi lucrificit.

Varro lib. 3. de re rust. cap. 4. Atque adeo non dissimulabo, quod volo de ornithone primum, quod lucrifecerunt hoc nomen turdi. Facere lucri aliquantum argenti. Plaut. Mostell. sc. 1. a. 2. Vide Compendifacere. ¶ Lucri dotem facere. D. lib. 11. tit. 7. l. 29. Gaius: Si mulier post divortium alij nupta decellerit, non putat Fulcinius priorem maritum, licet lucri dotem faciat, funeris impensam præstare.

Lūcrifio. ἔκτεσθεν. GAL. Estre gaigné. ITAL. Essere guadagnato. Gewonnen werden. HISP. Ser ganado. ANGL. To be wonne or gotten in advantage. Cic. 5. Verr. Quid si ostendo in hac una emptione lucrifieri tritici modios centum?

Lucius, Deus lucris præsidens. Arnob.

Lūctātūs Catulus, Romanus civis fuit, qui primo Punico bello trecentis navibus adversum Pœnos profectus, sexcentas eorum naves commeatibus & aliis oneribus impeditas apud Ægares inter Siciliam, & Africam depressit, finemque bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & cæteris insulis inter Italiam, Africamque decederent, Hispania circa Iberum fluvium abstinerent.

Lūctiférus, Luctificus, Luctisonus, vide Lugeo.

Lūctōr, aris, deponens, Luctā contendo: quod sit quum duo se invicem complectentes, alter alterum in terram dejicere conatur. ἔκτεσθεν. GAL. Luit. ITAL. Lottare, giocare alla lotta. GERM. Ringen. HISP. Luchar. ANGL. To wrangle, to struggle. Virg. 6. Aeneid.

Contendunt ludo, fulva luctantur arena.

Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Dūmquē licet remu ad opem luctare ferendam,

Luctaturi huneros ducent ad occipitum. Quint. Luctatos cum flæctibus ne in arenam quidem explodent. Senec. c. 10 de consol. ad Marc. ¶ Per translationem accipitur pro quovis modo contendere & pugnare. Cic. 1. de Orat. Tum ridens Scævola. Non luctabor, inquit, tecum Crassus amplius.

Nunc quoque non luctor de nomine temporis hujus. (i. contendere.)

Ovid. 6. Fast. Item Luctari, etiam conflictari est & in miseriis esse. Liv. lib. 7. ab Vrb. Luctari in pestilenti agro. Composita sunt Collector, Illuctor, Obluctor, Reluctor, de quibus suis locis.

Lūctātio, Ludus quo alius alium nititur in terram prostrare & deturbare. ἔκτεσθεν. GAL. Luite, luitement, effort. ITAL. Lotta, GERM. Die ringung. HISP. Lucha. ANGL. A wrestling, a struggling. Liv. lib. 1. bell. Pun. Tetra ibi luctatio erat, ut à lubrica glacie non recipiente vestigium, &c. ¶ Per translationem pro pugna, sive contentione, seu concertatione usurpat. Cic. 1. de finib. Nam cum Academicis incerta luctatio est, qui nihil affirmant.

Lūctātōr, qui lucta cum altero contendit. ἔκτεσθεν. GAL. Luiteur. ITAL. Lottatore. GERM. Ein ringen. HISP.

Luchador. ANGL. A vorasller. Ovid. in Ibin,

Ut jacet Aonio luctator ab hospite susus.

Plaut. Pseud. — magnum hoc vitium vino est: pedes captat primum: Luctator dolofus est.

Lūctātūs, us, ui, Luctatio. ἔκτεσθεν. GAL. Luite, luitement, effort. ITAL. Lotta. GERM. Das ringen. HISP. Lucha. ANGL. A wrestling. Plin. lib. 8. cap. 12. Seit ille

ille imparem sibi luctatum contra nexus.

Luctāmēn, inis, idem. Virg. 8. Aeneid.

— Remo ut luctamen abesset.

Miserum luctamen. Valer. Flac. 1. Argon.

Luctō, as, veteres dicebant pro luctor, quod recentiores maluerunt. ἔκτεσθεν. Terent. in Hevra, sc. 3. a. 5. Dicitque sepe illi annulum, dum luctat, detraxisse. ¶ Inde etiam legitur compositum, Delucto. Plaut. in Trinum. Quibus ætrumnis de luctavi, filio dum divitias quero?

Luctā, æ, Certaminis genus, unum ex Græcorum pentathlo, quo aliud alium prostrare in terram nititur. ἔκτεσθεν. GAL. Luise. ITAL. Lotta. GERM. Ein spil in dem man mit einander ringt. HISP. Lucha. ANGL. A struggling or striving. ¶ Luctus, Luctuosus, vide Lugeo.

Lūcubro, Lucubratio, Luculentus, vide Lux.

Lucullea, lancea lata, antiquo verbo. Cerdà ad 12. Virg.

Lūcullus, Λύκος, Pompeij, & Ciceronis æqualis: qui in Quæstura amplissimum populo munus edidit. Prætor Africam obtinuit. Adversum Mithridatem missus, collegam suum Cottam Chalcedone obsecsum liberavit: Cyzicum obsecione solvit: Mithridatis copias ferro & fame affixit, cùmque regno expulit: quem rursum cum Tigrane rege Armenia bellum instaurantem magna felicitate superavit. Deliciis omnibus affluens, maximè signorum & tabularum amore flagravit. Ingravescente deinde ætate, quam jam despere cœpisset, tutela ejus M. Lucullo fratri permitta est. Vide Plutarch. in Lucullo. Cic. Academ. 2. in principio. Hinc adject. Luculleus Plin. lib. 36. cap. 6. Post hunc Lepidum ferme quadriennio L. Lucullus Consul fuit, qui nomen (ut appetat ex re) Luculæ marmori dedit, admodum delectatus illo, primusque Romam inverxit.

Lūcūmōnēs, olim dicti sunt Tusci quidam, qui quod Romulo adversus Sabinos suppetias tulissent, in civitatem recepti, Lucereniuna Tribui nomen fecerunt. Autot Varro. ¶ Lucumo apud Ausonium pro amente & furioso,

Anticyramque bibes Samij Lucumoniu acumen.

Insani autem se purgabant helleboro, cuius magna vis in Anticyra nascitur. Festus quidem ait, Lucumones quosdam ob insaniam dictos, quod loca, ad quæ venissent, infesta farentur. Haec Turnebus. Festus Pompeius, Lucomones (scribo Lucumones) quidam homines ob insaniam dicti, qui postea Luciferenses appellati sunt.

Lūcūns, tis, genus operis pistoriij (ut apud Festum ex manuscripto codice patet) de quo Varro apud Nonium,

Ac nulla ambrosia ac nectar, non allia, sarda,

Panis, pemma, lucuns, cibū qui purissimu' multo est.

Idem,

— Vinum, pemma, lucuns, nihil adjuvat istam.

Vide Laurenbergium. Hinc,

Lūcūncūlūs, diminut. apud Afranum, Apuleium, Papiniūs & alios.

Luctuere, genus operis pistoriij. Festus.

Lūcūs, luci, Locus arboribus confitus, Deo alicui consecratus, à luco, per antiphrasim dictus, teste Servio, ed quod non luceat: quum enim nullæ illuc arbore propter religionem cæderentur, opacus & sine luce erat. ἔκτεσθεν. GAL. Petis bois épois consacré à quelque religion. ITAL. Bosco, selva. GERM. Ein dicker wald sin sterre wald einem gott zuehren eingeweiht. HISP. El bosque consagrado à algun dios. ANGL. Agrove dedicat to some god. ¶ Valla lib. 4. Lucus nequaquam cæduus est, quin potius manu consitus, religiosusque, atque vel alicui Deo, vel alicuius hominis cineribus consecratus. Ideoque aut circa delubra numinum, aut circa sepulchra positus est. Sunt & alij qui non per contrarium dictum putent, sed propter lumina cerebra sacrificiorum, quæ ibi nocturno tempore siebant. Virg. 1. Aeneid.

Lucus in urbe fuit media latissimus umbra.

Ubi Servius, Ubicunque Virgilii lucum ponit sequitur etiam consecratio, ut,

— luco tūm fortè parentis

Pilumni Turnus sacrata valle sedebat.

Idem 6. Aeneid.

Nulli certa domus: lucis habitamus opacū.

Cicer. pro Milone, Vos enim Albani tumuli atque luci: vos inquam imploro, atque obtestor. In tuo luco & fano situs est? (δομή.) Plaut. Aul. sc. 1. a. 4. Enium ut sacros vetustate lucos adoramus. Quicquid. Lucus Petilius propè urbem. Plutarch. in Camil. Lucus Sylvani extra murum. Plaut. Aul. sc. 3. a. 4. ¶ Lucus Martis dictus est in quo Mars Iliam Vestalem Virginem compressit. Autor Plutarch. ¶ Fuit & Martis lucus apud Colchos: in quo Poëtæ finxerunt auteum Phryxei arietis vellus à pervigili dracone aspergi. Meminit hujus luci aliquoties Valerius Flaccus in Argon. Item Juvenalis, Satyr. 1.

Nulli nota magis domus est sua, quam mihi lucus

Martis, &c.

Cornel. Fronto de differ. vocabulorum, Lucum dicit esse Iocum fulmine ictum & arboribus testum. Quomodo item differant Lucus, templum, sacellum, delubrum, vide supra in dictione Fanum.

Lucus Augusti, Ptolemæo lib. 1. cap. 4. Urbs Cæpororum in tractu Hispaniæ Tarragonensis, quam Augusti turrim Pomponius Melia nominat.

Lūcūs Feronia, oppidum est Tusciæ mediterraneum, non procul à Luca, teste Ptolem. lib. 3. cap. 5.

Lucuci, lucorum custodes. Rh.

Lucus, Cibi genus apud Varronem, vel certè pistoriij. Varro lib. 2. φίλος ερπιας, Ac nulla Ambrosia ac nectar, non alia, sardæ pani penia, lucuus cibus, qui purissimus multo. Ex Nonio. Apud Festum luculentus legitur, pro opere pistorio. Itaque induetur in suspicionem

suspicionem hanc apud Nonium fortassis lucens legendum, mutatione facta u in n. de qua re docti judicabunt.
Ludarius, locus deceptorius, ubi quis citò labitur. Lege Lutarius à luto. Alij Lubricus; Sic paulò pòst, Labina, lapsus inferens. Licini lucerna. infrà: Licini, candela, lucerna, vel cicindela. Vulcanius volebat Lychni. Nihil est. Glossæ Arabicæ: Licinius, quasi Lucius, est enim & Cicindela Lucerna. Putem ego in tribus hisce locis legendum Lucinius, Cerd.

Ludices meretrices. Fortasse à ludo libidinis, quem apertum habebant. Sic Propertius:

Ludis & extero tincta nitore caput.

Idem lib. 2.

Sin autem longo nox una atque altera lusus

Consumpta est: non me crimina parva movent.

Sic Martiali sèpius ludere lusus: Fabius lib. 6. cap. 3. Pervenit res usque ad anigma: quale est Ciceronis in Pletorium Fonteij accusatorem, cuius matrem dixit, cum vixisset ludum; postquam mortua esset, magistros habuisse. Dicebantur autem, dum vixit, infames fœmina ad eam convenire solite: post mortem ejus bona vendi. Gruterus tamen mavult ludices, quod eis incuberunt.

Ludia, Ludibrium, Ludicre, Ludifico, Ludimagister, Ludius, Ludo, vide Ludus.

LUDUS, i., dicitur in factis, inquit Valla, locus in verbis. { πανω σεχοκ πνευματικός πνεύματος σεχοκός πνευματικός σχάθασθεν. ταῦτα. GAL. Ieu, ébas. ITAL. Giuoco. GERM. Ein spyl. HISP. Juego. ANGL. A play or game. } Est enim propriè ludus, quodvis ludicrum ad animi recreationem, vel corporis exercitationem fieri solitum; proposita tamen quadam lucri spe, & damni periculo. Nam quæ ad solam voluptatem fiunt, ut *Valla* censet, lusus propriè dicuntur, vel lusiones. Itaque ludum alex, melius dicimus, quam lusum: & contrà, lusum trochi, melius quam ludum. ¶ Accipitur tamen aliquando ludus pro joco, & jocus pro ludo. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.

Sed tamen amoto quaramus seria ludo.

Ovid. 3. de arte amandi,

Mille fac esse jocos, turpe est nescire puellam

Ludere: ludus sapè paratur amor.

In priore exemplo ludus ponitur pro joco; opponitūque serio. In posteriori jocus est pro ludo, sed hoc rarius. Nam ferè ludus ita accipitur, ut de factis, & præcipue de privatis quibusvis ludicris dicatur. ¶ Nam spectacula publica ludi dicuntur in numero plurali: ut, ludi Megarenses, ludi Circenses, ludi Apollinares, ludi gladiatori. Sed de his postea. ¶ Ludus Veneris, i. opus ipsum & con-gressus. Samonicus cap. de quartana.

Quidam etiam miranda ferunt, veniente calore,

Iurantes ludum Veneris munusque petendum.

Sic & Horat. lib. 3. Carm. Od. 12.

— neque amori dare ludum.

¶ Accipitur etiam ludus frequentissime pro ipso loco, in quo aliquid exercitiū fit, in quo scilicet aut vires corporis, aut ingenij acumen exercemus, aut etiam in quo pueri instituantur à suis præceptoribus: quod etiam Græci δῶρον γυραζεῖν, hoc est, ab exercendo, vocant Gymnasium. Sic dicimus ludum palæstræ, ludum pilæ, ludum gladiatorium, ludum literarium, pro eo loco in quo hujusmodi rebus exercemur, atque instituimus, Asconius. Omne scholam ludum dixerunt Romani. Cicer. lib. 2. de Orator. Tum in hoc ludo non præcipitur: faciles enim causæ ad pueros deferuntur. Sic ludus literarius dicitur schola, in qua pueri dant operam. Plaut. in Mercat. Hodie ire in ludum occipi literarium. ¶ Ludimagister, qui præst ludo literario, de quo paulò pòst suo loco. ¶ Ludum aperire, est ludimistru agere. Cicer. ad Patrum, lib. 9. Epistol. Dionysius tyrannus quum Syracusis expulsus esset, Corinthi dicitur ludum aperisse. ¶ Per translationem, etiam ludus pro re jucunda, & minimè factu difficulti. Cicer. de Orator. Omnia exeteriorum rerum oratio, mihi crede, ludus est homini non hebeti. ¶ Ludos reddere. Terent. in Andria, Hiccine me si impaturum in veris nuptiis Adortus esset, quos mihi ludos redderet? id est, ut me luderet, sive irriteret. Ut scelostus te ludos facit? Plaut. Capt. sc. 4. a. 3. Exploratorem hunc faciamus ludos, donec se ludos fieri sentiant. Idem Pseud. sc. 7. a. 4. ¶ Ludos facere eodem sensu επιφανείαν γαταγενήσιαν. Idem in Capt. Nunc is te ludos facit. Et absolute, ludos facere, est quod Gallicum vulgus ait, se railer, se moquer. Terent. in Phorm. Ut ludos facit? ¶ Ludum novi, dixit Plaut. in Amphitri. pro, dolum fallaciāmque tuam intellico, haud me fugit quæ tui consilij ratio sit: tua consilia habeo perspecta omnia. ¶ Ludos operam facere, est operam perdere. Idem in R. ad. Jam nunc & operam ludos facit, & retia. ¶ Aliquando ludus, pro cantilena. Virg. 7. Eclog.

Posthabui tamen illorum mea seria ludo.

Ita enim hoc in loco ludum interpretatur Servius. ¶ Ludo, ablatus ponitur pro, per ludum. Idem lib. 5. Aeneid.

Qua ludo induitus belli simulacra ciebat.

¶ Lusus verò, & lusio (ut jam diximus) ad voluptatem magis pertinet, sine ulla spe lucri, aut periculo damni: & puerorum propriè. Quintil. lib. 1. Nihil me lusus offenderit. Et paulò pòst, Sunt etiam nonnulli acuendis ingenii non inutiles lusus. Cic. de finib. lib. 5. Infantes lusionibus, vel laboriosis delectantur. Idem lib. de senect. Sibi igitur alij habent arma, sibi equos, sibi hastas, sibi clavam, sibi pilam, sibi natationes & cursus: nobis senibus ex lusionibus multis talos relinquunt, & tesseras. ¶ Usurpatur tamen quandoque lusus pro ludo, & ludus pro lusu: similiter lusus pro joco, opponitūque serio, quemadmodum & jocus. Plin. jun. Ariost. Quos quantòque autores sequat, facile impertrati posse confido, ut errare me, sed cum illis finant, quorum non seria modò, verum lusus etiam exprimere laudabile est. ¶ Ludi verò, tantum plurali numero, spectacula publica significant, οὐγῆς, μανγύεις. Cic. in Verr. Inter ludos. Idem Philipp. 10. de Bruto loquens, Qui

ne Apollinates quidem ludos, pro sua, populi que Romanī dignitate apparatos præfens fecit. Sic ludos gladiatores potius dicamus, quam ludum gladiatorium, quoties unum, plurave paria gladiatorum depugnatura in arenam producuntur. Contrà, locum ubi gladiatores instituantur, ludum gladiatorium dicimus in numero singulari. Legitur tamen aliquando ludus gladiatorius pro publico spectaculo. Quint. in declamat. pro gladiatore, Quòd me diu pirata in carcere retentum, quia redemptorem illis divitem promiseram patrem, in ludum vendiderunt: hoc est, ut me exhiberent in ludis gladiatoriis. Frequentius tamen in hac significacione numero plurali utimur. Sic legimus, Apparare ludos, facere ludos, pro edere. Facere ludos alicui numini, hoc est, in honorem alicujus numinis spectacula exhibere. ¶ Item committere ludos, id est, edere & celebrare. Cicer. ad Quintum fratrib. lib. 3. Hæc scripsi ad octavum Kalendas Novemboris, quo die ludi committebantur. Fuerunt apud Græcos quatuor ludorum genera præcipua, scilicet Olympici, Pythij, Isthmici, & Nemæi, de quibus dictum est in dictione, Certamen. Ludi apud Romanos etiam plures erant, Megarenses, Funebres, Plebeij, & Apollinares, Circenses alij. Nam & Piscatorij erant, & Palatini, de quibus in voce Palatinus, & Piscatoribus agemus.

— *Ludi quoque semina præbent*

Nequitia.

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Ludo ille nobis & voluptati fuit. Gell. cap. 16. lib. 6. Id fuit nenia ludo: (i. finis ea saltationi fuit,) Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. Inest lepos ludusque in hac comedia. Idem prolog. Asin. Iocus, ludus, sermo, suavis, suavitio. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. Ludum lusitare. Gell. cap. 13. lib. 18. Nugarum ludus (de quæstionibus frivolis.) Idem cap. 13. lib. 6. Ludos exhibere alicui. Se nec. Epist. 42.

Inspice ludorum sumptus Auguste tuorum:

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. Ludi Talares. Vide Talares. Ludi Honoriarij, ludi Martiales, Ludi Magni. Suet. in Aug. cap. 23.

LUDIUS, ij, & Ludio, nis, Ioculator, histrio. { ὁρχηστὴς χειροβούθης GAL. Loiseur, bastleleur, joëeur de souffleuses, danseur. ITAL. Giovocatōri, buffone. GERM. Ein der sich in schwatzpilen oder mit gauchlen übt / ein gauchler / spylman. HISP. Truban, albardan. ANGL. A dancer or player with puppets. } Liv. Acciti ex Hetruria ludiones, qui ad tibicinis modum saltabant. Cicer. pro Publ. Sext. Ipse ille maximè ludius, non solum spectator, sed actor, & ἀρχέα. Ovid. 1. de Arte,

Ludius aquatam ter pede pulsat humum.

Liv. 5. bell. Maced. Et convivalia ludionum oblectamenta addita epulis. Ludij adolescentes erant tunicales induti insignes, galeati, ensiferi, & peltati: qui Circensis & theatralibus pompis inversum intedebant, veluti pompa duces, salii similes. Ludij ex eo vocati, quod à Lydis hoc genus ludicri inventum videretur. At si qui erant grandisculi, vellebantur, ut glabri fierent. Hæc Turnebus ex Dionysio Halicarnass. ¶ Ludiae undæ, quæ perpetuo motu agitantur.

LUDIA, x, dicitur mulier gestulatrix, quæ saltu & gesticulatione spectatores oblectat. { ὄπειστα GAL. Bastleuse ou pœuse de farces. ITAL. Donna che giuoca & a regia. GERM. Ein gauchlerin. HISP. La muger del escremidor, o truban, o albardan. ANGL. She that playeth with puppets. } quemadmodum viri, qui attem eam exercent, ludiones dicuntur, ut jam dictum est. Martial. lib. 5. de Hermete.

Hermes cura labórum ludiarum,

Martianus de nuptiis Philologis, Ludiam quandam Gaditanam saltantem vidimus semicinctam.

LUDIMAGISTER, qui ludo literario præst, { γραμματεὺς. GAL. Maistre d'Ecole. ITAL. Maestro di schuola. GERM. Ein schulmeister/lehrmeister. HISP. Maestro de escuela. ANGL. A school master. } Cicero 1. de natur. deorum. Sed quum agellus eum non aleret, ut opinor, ludimagister fuit. Ludimistri (inquit Ascenius) dicuntur, qui primas literas docent.

LUDIBUNDUS, Ludens, & nullo negotio. { ψευδώνυμος meschabachéah. ταιζω. GAL. Qui se jone & s'ébat. ITAL. Chi si da al giuoco. GERM. Schimpfig/scherzend. HISP. El que mucho juega à burla. ANGL. That playeth hand sporteth. } Cicero 4. Verrina, Si Vulteum habebis, omnia ludibundus perficies. Idem ad Tironem, Postero die in Italiam ad Hydruntēm ludibundi pervenimus. Incessi ludibundus, Plaut. Pseud. sc. 1. aet. 2. Gell. cap. 5. lib. 3. Ludibundi oculi, atque illecebræ voluptatisque pleni, capillus arte compositus, vox infracta. & lib. 1. cap. 5. ludibunda, errabunda, ridibunda.

LUDO, is, si, um, Notæ est significationis, & construitur ferè cum ablativo ejus rei qua luditur. { ψευδώνυμος schihabachéah πνευματικός πνεύματος τσιχέاه. ταιζω. GAL. Iouer. ITAL. Giuocare, burlare, scherzare, beseggiare. GERM. Spylen. HISP. Iugar à burlar. ANGL. To play or sport. } Terent. in Adelphus, Ita vita est hominum, quasi quum ludas tesseris. Cicero in Antonio, O hominem nequam, qui non dubitavit, vel in foro alea ludere! Idem de Orator. Ut qui pila ludunt non utuntur in ipsa lusione artificio proprio palæstræ: sed indicat ipse motus didicerint palæstram, an nesciant. ¶ Nonnunquam etiam accusativo. Sueton. in Augusto cap. 71. Aliquando ut vincat, lusit assidue aleam. ¶ Sic ludere ludum dicitur, & ludere ludo. Terent. in Eunicho, Consimilem luserat jam olim ille ludum. Plaut. in Mostell. Scis solere illam ætatem tali ludo ludere. Ovid. Eleg. 1. lib. 3. Trist.

Id quoque quod viridi quendam male lusit in avo,

Damnat opus,

Idem Eleg. 12. lib. 3. Trist.

levibus nunc luditur armis.

Vide ne me ludas. i. fallas, & frustà habeas. Plaut. Curc. sc. 3. a. 1. Abi in malam rem, ludis me. Idem Capt. sc. 1. a. 4. isti qui ludunt datatim. Idem Curc. sc. 3. a. 2. Profecto ludit te. Idem Men. sc. 2. a. 3. ¶ Ludere alieno corio, proverbij vim habet, id est, in re aliena munificum

munificum se præbere, & liberalem: ut contra ludere suo corio, est de suo largiri, aut suo sumptu periculoso que quipiam aggredi. *Martialis lib. 3. in Cerdonem.*

Das gladiatores futorum Regule Credo:

Quodque tibi tribuit subula, sica rapit.

Ebrius es: neque enim faceres id sobrius unquam,

Vt velles corio ludere, Credo, tuo.

¶ Ludere in pecuniam. *Paul. D. lib. 11. tit. 5. l. 2.* Senatus consultum vetuit in pecuniam ludere. ¶ Interdum est deridere, jocari leviter, siue scuriliter loqui, vel alterum deludere, sive eludere, &c. *τένε φάσις, ἐπειδή.* Plaut. *in Asinaria.* Nec me cur ludatis scire possum. Terent. *in Adelphus.* Cur non ludo hunc aliquantis per melius est, Quandoquidem hoc nunquam mihi voluit credere. ¶ Interdum, moveri: *Ibidem.* Congrum istum maximum in aqua finito ludere paulisper. *Virg. lib. 8. Aeneid.*

geminos huic ubera circum.

Ludere pendentes pueros.

¶ Interdum, canere, pulsare. *Gellius.* Is optimè ludere à magistro ejus didicerat. ¶ Interdum versibus scribere, sed non nisi in opusculis ferè, qualia sunt epigrammata, & hujusmodi opuscula, lusus dicuntur. *Virg. 1. Ecloga.*

Ludere qua vellem talamo permisit agresti:

Ovid. Eleg. 8. lib. 1. Trist.

Scis verus hoc juvenilus sum mihi carmen, &c.

Idem Eleg. 1. lib. 5. Trist.

Non tamen ut lusit, rursus mea litera ludet:

Sit semel illa joco luxuriata meo.

Idem,

Integer & latus lata, & juvenilia lusi,

Idem 4. Faſt.

Qua decus primus sine criminis lusimus annis.

Omnia sternet, abducereque secum vetustas, nec hominibus solum, sed regionibus, sed mundi partibus ludet. *Senec. cap. 26. de conf. ad Marc.* ¶ Interdum amittere. Terent. *in Phorm.* In illis fructus est, in his opera luditur. Nam ludere operam, est, ipsam perdere, & frustra laborare. Plaut. *in Casina.* Si nunc me suspensum, meam operam lusserim. Vbi notandum, Ludo, modò actuum, modò neutrum esse, ut ex iis quæ scripta sunt, intelligi licet. *Idem Capt. sc. 2. n. 2.* Operam lusceris. ¶ Interdum decipere. *ψύθονται.* *Virg. lib. 1. Aeneid.*

Vana spe lusit amantem.

¶ Ludere aliquem dolis, est dolo circumvenire. Terent. *in Eunuche, sc. 3. a. 2.* An potius hæc patiæquum est fieri, ut à me ludatur dolis? vide supra. Ludere in numerum, est saltare ad rhythmi modum, & sonum cantilenæ. *Virg. in Sileno, Eclog. 6.*

Tum vero in numerum Faunosque, ferisque videres

Ludere,

¶ Ludunt mea verba, venustè dicitur, pro inaniter jaſtantur, in cassum volant: & tanquam ludibria sunt. *Propert. lib. 1. Eleg. 2. 4.*

Non a diu & verba finis mea ludere.

Fortasse legendum est. Verba finis me ludere: ut dicamus, ludere verba, quemadmodum dicimus, ludere operam, hoc est, perdere. Lusum ire. *Horat. 1. Serm. Satyr. 5.*

Lusum it Mecenas, dormitum ego, Virgiliusque.

Ludotrophus, lanista, quasi ludum alens gladiatorium. L. g. b.

Lusus, a, um, particip. Deceptus, falsus. { ἡτονος huthál. ψυχε. GAL. Mocqué, deceu, raillé. ITAL. Schernito, burlato, beffato. GERM. Verspott, berrogen / gendrit. HISP. Escarneido, burlado. ANGL. Mocked, deceived. { Cic. lib. 2. de finib. Sed & illum, quem nominavi, & cæteros sophistas, ut è Platone intelligi potest, lusos videmus à Socrate. Ovid. lib. 1. Faſt.

Veste deus lusus, fallentes lumina vestes

Non amat: & nudi ad sua sacra vocat.

Paulus in 1. 2. D. de Aleatorib. Solent quidam cogere ad lusum, vel ab initio, vel vieti, dum retinent. Ovid. Eleg. 7. lib. 1. Trist.

Quid nisi tot lusus, & tot mea seria noſſes?

Tot noſſem lusus, seriaque ipſe tua?

Lusus idem quod Ludus. Idem Eleg. 1. lib. 2.

Lusibus ut possis advertere nomen inepius. (i. carminibus amatoriis.)

Item,

Lusus equus nunc est, &c.

Idem Eleg. 1. 3. lib. 3. Trist.

Lusus de se dare adversario. Quint.

Lusito, as, frequentativum. { πολὺς ταῖζω, πελάκις ἀγόρα. GAL. Jouer souvent. ITAL. Givocar ſpesso. GERM. Offt ſpylan oder kürzweilen. HISP. Jugar, burlar muchas veces. ANGL. To play ſoten or all about. { Plaut. in Capt. sc. 4. a. 5. Nam ubi illò adveni, quasi patriciis pueris, aut monedula, aut anates, aut coturnices dantur, quibus cum lusent. Lusitare ludum. Gel. c. 1. 3. lib. 18.

Lusor, is, qui ludit, aut decipit. { ἡτονος mehathél yyywād meschahāscheáb pnyd metachék pnyd metachék, naime. GAL. Joueur. ITAL. Givocatore. GERM. Ein ſpyler oder ein betriege. HISP. Jugador. ANGL. A player or ſporter. { Plaut. in Amph. Quid enim censes, te ut deludam contra lulorem meum, Qui nunc primum te advenisse dicas, modò qui hinc abieris? Ovid. lib. 4. Trist. Eleg. 9.

Ille ego qui fueram tenerorum lusor amorum, id est ſcriptor.

Et Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Hic ego qui inceo tenerorum lusor amorum.

Idem Eleg. 1. lib. 5. Trist.

Ille pharetrati lusor amoris abeft. [al. adest.]

Lüsölls, a, um, quod ad ludum ſpectat. { ὁ τοιδιας πυκκίς. GAL. Appartenant à jeu. ITAL. Pertinente à gioco. GER. Das zu dem ſpyl gehört. HISP. Perteniente à juego. ANGL. Belonging to playe. { ut, Tabula lusoria, in qua tesseris luditur. Plin. lib. 37. cap. 2. Tranſtulit alveum cum tesseris lusorium gemmis duabus. Lusoria quæſtio, id est, ridicula, & nullius momenti. Idem lib. 7. cap. 53. Pu-

dore Diodorus sapientæ Dialecticæ professor, lusoria quæſtione non protinus ad interrogations ſtilbonis diſſoluta, obiit. ¶ Sic lusorium edictum apud Iurisconsultos dicitur, quod est inane, ludibrio habitum, omnium iſſiſione delatum. 1. 7. 5. D. de judiciis, & aliis in locis. ¶ Lusoria fulmina, pro innoxiis, apud Senecam 2. de nat. quaſt. Lusoria nomen, pro ficto & ementito. Seneca lib. 7. de benefic. c. 8. Idem Epift. 49. Lusoria iſta. (i. ludicra, & vanity, de sophismatis.)

Lusorium, amphitheatrum. Salmas. Item ſedes ludorum. Caſaub. Item derisorium, inane, & quidquid ad ludum ſpectat.

Ludifico, as, activum: & Ludificor, aris, deponens, ſeu per jocum & ludum fallo. { ἡτονος heſhél pny: ſic bēch. Φύδομαι, στρεψοφά. GAL. Se mocquer, amuser, tromper, railler. ITAL. Beſſare, burlare, diligare. GERM. Verſpoiten/äffen betriegen/fahren. HISP. Escarnecer / burlar. ANGL. To mothe, to doceive. { Plaut. in Caſina, Jam hic eſt lepidè ludificatus. Terent. in Iphorm. Ergo ſic me ludificamini & Plaut. in Cifell. Meāmque tem perire, & ludificare filiam. Idem in Amphitr. Rogāſne improbe etiam, qui ludificas me? Cicero pro Rose. Amer. Quum enim aliquid habeat, quod poſſit criminose ac ſuspicioſe dicere, aperte ludificari & calumniari ſciens non videatur. Ludificari facete ac miris. Plaut. Merc. sc. 6. a. 2. Tun' me au-des herum ludificari. Et, Impransus ludificabit. Item, Herum ludificas dictis delirantibus. Plaut. Amphitr. Nugas ludificabit. Idem Capt. sc. 4. a. 4.

Ludificans, tis, particiپium, Ludens, deridens. { pnyd metachék ἡτονος mehathél. ψυχεόμην, κανεντζας. GALL. Qui ſe mocque. ITAL. Che beffa altrui, chi burla. GERM. Verſpottend/äffen. HISP. El que ſe burla. ANGL. Mocking, deceiving. { Silius lib. 7.

— ſicci ſtimulabant ſanguinis enes

Ludificante ducem Fabio.

Ludificatus, aliud particiپium. { pnyd metachék ἡτονος mehathél, κανεντζας. Sil. lib. 7.

— variè nunc ſavus in orbem,

Nunc dexter, levibus flexo per devia gyris

Ludificatus equo.

Plaut. Bacchid.—neu quid ei ſuccenſeat Mea cauſa, de auro, quod eum ludificatus eſt. Ludificatus paſſivè. { ἡτονος mehathél. name-nui, iunix-deis. GAL. Trompé, mocqué, abusé, raillé. ITAL. Ingannato, beffato. GERM. Betrogen/gedafft. HISP. Escarnecido, burlado, engañado. ANGL. Mocked, deceived. { Salust. in Jugurth. Ludificati incerto prælio.

Ludificatio, nis, Deriſio, deceptio. { ἡτονος huthál ἡτονος mahathál pnyd ſechok. ἡτονος, κλαυθηρος. GAL. Tromperie, mocquerie, raillerie, escorne, affront. ITAL. Inganno, ſcherno. GERM. Verſpotung/äffung/betriegung. HISP. Escarnecimiento, engaño. ANGL. A deceiving or mocking. { Liv. lib. 8. dec. 4. Ferri jam ludificatio iſta non potest.

Ludificabilis, e. { ἡτονος ſchok, īmuwakl, īmuwenti. GAL. Qu'on peut jouér, où qu'on doit mocquer. ITAL. Che si può burlare. GERM. Betrieglich / ſpöttig. HISP. Cosa que ſe puede jugar, o burlar. ANGL. That may be mocked. { Plaut. Caſin. Neque uſquam ludos tam festivos fieri, quam h̄c intus fiunt ludi ludificabiles Seni noſtro.

Ludibrium, ij, Res vana & deridenda. { ἡτονος huthál ἡτονος mahathál pnyd ſechok. ἡτονος ſchok. GAL. Mocquerie, riſée. ITAL. Scherno. GERM. Ein geſpöt. HISP. Burla o escarnio. ANGL. A mockery or a trifling thing to be laugheſat. { Virg. 6. Aeneid.

foliis tantum ne nomina manda:

Ne turbata volent rapidis ludibria ventis.

Hinc haberi aliquid ludibrio dicimus, εὐτερον, id eſt, deſtiui, & contemptui. Terent. in Heſyr. Non ſic ludibrio tuis factis habitus eſtem. Eſte alicui ludibrio, eſt derideri, vel illud ab aliquo. Non niſi in ludibrium reſervavit. Sueton. in Calig. cap. 27. Ludibria naturæ. Idem in Aug. cap. 83. Ludibrio habitus. Senec. cap. 14. de conf. ad Marc. Ad ludibrium Antonij moriturus. Velleius. Habeor ludibrio (à marito.) Plant. Men. sc. 4. a. 2. Cic. ad Brutum. Nec pati ſceleratissimo hosti ludibrio elle imperium populi Romani.

Ludibriosus uſurpat Ammianus, ut lib. 14. ludibrio ſoſt lib. 15. ludibria uſpicioſia lib. 3. 1. ludibriosos auctus. Gell. lib. 4. cap. 11. Ludibria probra.

Ludicrum, i, Ludus, & quæcumque res, quæ joco, & non ſerio ſiat. { pnyd ſechok pnyd miſchach pnyd ſechok ſchachbhim. ἡτονος, πυκκίς. GAL. Jeu de bafeleur, farce, jeu de plaiſanterie, bouffonnerie. ITAL. Cofa da ſcherzo. GER. Ein ſchery/ſchimppſſy/kuſtweil. HISP. Cofa de burla, y juego. ANGL. Playe, or rohat ſoever is not done in earnest. { Livius lib. 1. ab Urbe. Jam tum in Palatino monte Lupercal hoc fuile ludicrum ferunt, & à Palanteo uibe Arcadica Palanteum, deinde Palatinum montem appellatum. Ibidem, Turbato per metum ludiero moſta parentes virginum profugiunt. Idem lib. 7. bell. Punic. Simul quod Olympia ludicrum ea aſtate futuram erat, quod maximo cœtu Græcia celebretur. Vertere in ludicrum proverbij, id eſt, jocofilo proverbio celebrati. Plinius lib. 3. cap. 11. al. 10. Diomedes ibi delevit gentes Monedorum, Dardorūmque, & urbes duas, quæ in proverbij ludicrum vertere, Apinam, & Tricam. Ludicrum, paulo antè ludus. (i. certamen puerorum in Troia ludenda.) Sueton. in August. cap. 43. Ludicrum, certamen Olympiorum. Mox ludi, & Sacrum, Velleius.

Ludicus, a, um, quod ad ludum adhibetur.

Ludicrē, a, um, Jocularius, levis. { πυκκίδης. GAL. Appartenant à jeu. ITAL. Pertinente à gioco, à la reſtre. GERM. Schimpfig/ſcherrig / kuſtweilig. HISP. Perteneſiente à juego. ANGL. Belonging to playe. { Virg. 12. Aeneid.

— nec enim levia, aut ludicra pétuntur

Pramis.

Attem

Artem facere ludicram, id est, histrionicam exercere. Hinc in duodecim tabularum lege cautum erat, ne in quatuordecim gradibus se deret, qui attem ludicram fecisset. Plaut. in Aul. Continuò meum cor cœpit artem facere ludicram, id est, subsilire, & palpitare; quia histriones & ludij gestum in scena agunt, & movent. Ludicra tibiæ, quibus in ludis uti solebant ad modos faciendo. Plinius lib. 16. cap. 38. Nunc sacrificæ Tuscorum è buxo, ludicra tibiæ loto, ossibùque asininis, & argento sunt. Ludicra artes quæ sint, docet Senec. cap. 89. Ludicras partes sustinere. Sueton. in Neron. c. 11.

Ludicra. Apul. lib. 9. Astu meretricio tractabat ludicra.

Ludices, id est. Codices.

Lüentinum, sive potius Leventinum. Britanniae urbs. Ptolomæus lib. 2. cap. 2.

Lues, dicitur, quum in urbe, aut in agro febris, aliudve morbi genus homines, vel pecora, arborésve, aut segetes corripit. § ፭ ፭ débér. ፻ ፻ ፻. GAL. Maladie contagieuse, qui court généralement sur les gens, & les bêtes, peste publique. ITAL. Pestilenzia contagiosa sopra hu-mans & bestie. GERM. Ein plaq oder sucht so gemeinlich über Land und vich aufscheit. HISP. Pestilencia, dolencia o enfermedad que se pega. ANGL. Pestilence in men, murraine in cattle, a common and great destruction. § Différite à peste, quod hæc aut citò perimit, quæ corripit; aut citò abit ab eo quem invasit. Lues verò generalius accipitur etiam pro iis morbis, qui lentè ea quæ corripiunt, conficiunt. Dictam autem putat Festus luem à luendo, quod omnia quæ corrumpit, ad nihil usque diluat. Alij luem dictam putant. § ፻ ፻ ፻, quod omnia dissolvat. Cic. de Arusp. resp. ad hominem transtulit. Ut eos ludos hæc lues impura pollueret. Virg. 3. Æneid.

subito cum tabida membris

Corrupto cali tractu, miserandaque venit

Arboribusque, satisque lues, & lethifer annus.

¶ Lues venerea, morbus Gallicus, Siphylis Fracastorio, μορ-
βος την την οντα. Hadr. Jun. in Nom. ¶ Lues desica, vel sacra Aureliano Epilepsia. Notat idem Hadr. Jun. ¶ Lues, pro soluta aqua, ut cum nives in tabem aquamque liquatae sunt. Petronius Arbiter,

— vinclaque fluctus stupuere pruina.

Et paulò antè,

— lues tam concienda jacebat.

Dicit verò aquas, quæ ante labebant solutæ, repente in primam concrevisse, & glaciem, ut ferro earum rigor frangendus esset.

Luecula, parva lues. Gl. Isid.

Lucla, luctio, poena. Veteres amabant hanc formam, ut custodela, obsequela, suadela, loquela, configuela, sicut tutela.

Lügdunum, λυγδύνη. Stephano, Emporium est totius Galliæ Celticæ longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ Lugdunensis dicta est, à L. Munatio Plancio, dum Galliæ comatae præslet, conditum in colle supra confluentem Rhodani & Aratis imminentem: ubi etiam hodie non obscura antiquæ urbis extant vestigia, Strab. lib. 4. Lugdunum in colle conditum, ubi Arat annis Rhodano immiscetur: Romano tenetur imperio: ampliori quoque dignitate virorum secundum Narbonem affluens, quibus usui magno est emporium. Ibi quoque Romani duces aureum numisma, argenteumque signarunt. Lugduni etiam templum fuit communis universæ Galliæ impensa extructum, & Cæsari Augusto consecratum, ea parte ante urbem ubi amnes confluent: inibique ara dignitatis eximia erat, gentium sexaginta titulo insignis: dicatis ibi totidem gentium simulachris. Hæc Budæus de Asse. Fuit præterea hæc civitas celeribus nundinis insignis, ad quas totius Galliæ populi ad emendum, & vendendum conveniebant: unde etiam hodie locus ille, in quo olim situm fuit Lugdunum, Forum Veneris appellatur. In hac etiam urbe à Caligula Cæsare (ut in vita ejus c. 10. testatur Sueton.) institutum fuit certamen Latinæ, Græcaeque facundiæ. Quo certamine furent victoribus præmia viatos contulisse, eorundem & laudes componere coactos. Eos autem qui maximè displicuerint, scripta sua spongea, linguaque delere iussos, nisi ferulis verbierari, aut flumine proximo mergi maluissent. Huc spectasse videtur Iuvenalu, quum de Rhetore loquitur ad aram Lugdunensem dicturo. Ea autem urbs tam insignis, totq; egregiis ornamenti nobilitata, teste Seneca in Epist. sub imperio Neronis centesimo anno à quo fuerat condita una nocte conflagravit. Hodie verò Lugdunum in plano situm est, magna sui patre Rhodano & Arari fluminibus inclusum, nullis Christiani orbis angulis incognitum. Vulgo Lyon. GER. Leon.

Lugdunum Batavorum, vulgo Leida, Leiden urbs & Academia Hollandiæ, ad veterem Rhemi alveum.

Lügō, luxi, luctum. Deploro lamentor, desico, à verbo Græco λύει (ut quidam putant) quod est solvo, eo quod continuo luctu vita hominis solvatur. § ፭ ፭ ፭. GAL. Pleurer abondamment. ITAL. Piagere. GERM. Heulen und weinen. HISP. Llorar. ANGL. To lament wade, or to mourn. § Ovid. lib. 1. Metam.

— Fratrem lugebat ademptum.

Cic. ad Curium lib. 7. Epist. Sed meherculè & tum Rempublicam lugebam, quæ non solum suis erga me, sed etiam meis erga se beneficiis mihi erat charior. Ponitur etiam absolutè & simpliciter, pro in luctu esse. Idem pro Plancio. Hos pro me lugere, hos gemere videbam. Idem pro domo sua, Lugente Senatu, mærentibus bonis omnibus. Aliquando lugere, est ob necessarij alicujus interitum veste lugubri dolorem testari. Liv. lib. 7. ab Urbe, de Bruto, Matronæ annum, ut parentem, cum luxerunt, quod tam acer ultor violatæ pudicitiae fuisset. Hujus verbi composita sunt Prologue, & elugeo, quorum significata vide suis locis. Luxti, pro luxisti Catull.

At tu non ortum luxi deseritæ cubile.

Lugetur, Impers. apud cundem Catullum.

Lugesco, lugere incipio.

Luctus, ūs, Mæror, dolor, ex alicujus interitu perceptus. § ፭ ፭ ፭. GAL.

mispedb תְּלִזֵּב kinah. misb. GAL. Pleur, duel, gemissemens; ITAL. Piano. GERM. Ein heulung, ein leid / furnemlich von wegen eines abgestorbenen. HISP. Lloro, llanto. ANGL. A roiling a mourning. § Cic. 4. Tuf. Luctus, ægritudo, ex ejus, qui charus fuerit, interitu acerbo. ¶ Idem pro Plancio. Quam quidem nunc multitudinem videtis, luctores, in squalore & luctu supplicem vobis. Ovid. 8. Metam.

Per coacervatos pereat domus impia luctus.

Virg. 2. Æneid.

— crudelis ubique

Luctus, ubique pavor, & plurima mortis imago.

Ovid. 13. Metam.

Nec me lacryma, luctusque, timororque Tardarunt,

Luctus minut tempus, Idem Eleg. 6. lib. 4. Romæ, luctus tempus fuit decem mensum, Spartæ, ix. dierum. Idem in Lycurgo. Luctus diversa tempora pro ratione ætatis. Plutarch. in Num. In luctu purpuram & aurum deponebant fœminæ. Livius lib. 34. Hinc,

Non est conveniens luctibus ille color, (purpuræ.)

Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Tuf. Ad luctus Romani morem redigere, Senec. cap. 1. t. al. 30. de consol. ad Polyb. Luctus tibi nuntiatus lugenti. Idem cap. 2. de consol. ad Helv. Servius, Lugentes dicti, quasi luce carentes. ¶ Sæpè etiam ipse habitus, vultusque & vestes, luctus dicitur. Is enim mutatione significabatur. Nam in luctu atrati sunt, purpura auróque depositis: quum eluxerunt nigram vestem exuunt, purpura támque resumunt. Itaque post cladem illam Cannensem Senatus consalto caurum est, ne matronæ ultra triginta dies in luctu essent. Quo in loco, luctus pro dolore accipi non potest: quandoquidem in potestate Senatus non erat dolori imperare: sed potius pro ueste lugubri, cæterisque exterioribus doloris indicis. ¶ Antiqui etiam efferebant luctus, lucti, Accius, Cesso hinc ire, & rapere lucti uestem in lecto conjugis.

Luctifer, a, um Ferens, vel nuntians luctum. § ፭ ፭ ፭ maabil. 29 ፭ ፭. GAL. Qui apporte ou annonce dueil. ITAL. Ch' apporta piano. GERM. Das leid und weinen bringt oder angeht. HISP. Cosa que traehe lloro. ANGL. That causeth mourning. § Seneca, Hercul. furent. Hic vultur, illic luctifer bubo gemit. Fax luctifera, Senec. Medea. sc. 2 a. 4.

— ter latratus

Audax Hecate dedit, & sacros

Edidit ignes face luctifera.

Luctificabilis, e, quod luctu affectum est, Pers. Saryr. 1.

Antiope erumnis cor luctificabile fulta.

Pacuvij verba sunt quæ Persius irridet.

Luctificus, a, um, quod luctum inducit. § ፭ ፭ ፭ maabil. 29 ፭ ፭. GAL. Qui cause dueil, qui fait porter dueil. ITAL. Ch' induco piano. GER. Das leid und weinen macht. HISP. Cosa que haze lloro o luto. ANGL. That causeth mourning and heaviness. § Cic. 2. Tuf. Luctifica clades nostro infixa corpori, ex Poëta Luc. lib. 7.

Luctificus Titan nunquam magis athera contra

Egit equos.

Luctisonus, a, uu, Luctum sonitu præ se ferens. § ፭ ፭ ፭. GAL. Son, qui signifie dueil. ITAL. Sono che significa duolo. GER. Kläglich thönen. HISP. Cosa que sona luto o lloro. ANGL. That hath the sound of mourning. § Ovid. 1. Metam.

Quos potuit solos, tendens ad sydera vultus;

Et gemitu, & lacrymis, & luctifero mugitu;

Cum luce visa queri est, finemque orare malorum.

Luctuosus, a, um, Luctu plenus, lugendus. § ፭ ፭ ፭. GAL. Pleis de dueil. ITAL. Pieno di piano. GERM. Volleids. HISP. Lleno de luto o lloro. ANGL. That causeth mourning and heaviness. § Sal. Catil. Virorum more pugnantes, cruentam atque luctuosam victoriam hostibus relinquatis. Dicitur etiam Luctuosum quod luctum afferit, Cic. 1. de lege Agrar. Quam me hæc ego præconi huic ipsam luctuosam, & acerbam prædicationem futuram puto.

Lugubris, e, quod ad luctum pertinet. § ፭ ፭ ፭. GAL. De dueil, appartenant à dueil. ITAL. Da duolo, lugubre, funesto. * GERM. Leidlich/das zu leid gehört. HISP. Cosa llorosa o enlutada. ANGL. Belonging to wailing or mourning. § ut Vestis lugubris, quâ dolorem ob necessarij alicujus interitum testamur. Terent. in Heaut. Mediocriter vestitam ueste lugubri. Cicer. post reditum, ad Quirit. Me fratri miserrimi, atque optimi quotidiana lachrymæ, sordesque lugubres à vobis deprecatae sunt. Idem 1. Tusculan. Sed illa lugubris lamentatio, fletusque mortens ex eo est, quod, &c. Idem Attic. lib. 8. O rem lugubrem, itaque intercludor mortore. ¶ Lugubria, absolute, pro uestibus lugubribus, Ovid. 11. Metam.

Surge, age, da lacrymas, lugubriaque induie, nec me

Indeploratum sub inania Tartara mitte.

Senec. Herc. fur. Amicta conjux lugubribus,

— nunquam mater lugubria sumpsi,

Propertius, lib. 4. Eleg. ult.

Lugubris, adverb. Lugubriter. § ፭ ፭ ፭. GAL. Avec pleur & dueil. ITAL. Con piano o duolo. GERM. Jämmerlich. HISP. Con luto o lloro. ANGL. With wailing or mourning. § Plaut. Cift. Nam si hæc non nubat, lugubri fame familia pereat.

Lugidunum, λυγδύνων Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ urbs. Hodie Glogavia, vulgo Glogaro.

Lumæ, æ, Genus spinæ quæ in petris nascitur, & locis uliginosis: sic dicta quod agricultæ eam è terra luunt. id est, solvunt. § ፭ ፭ ፭. Hinc Lumeta, loca lumis plena; & Lumaria falx, quâ lumeta secantur: ut ait Varr. de ling. Lat. lib. 4. Alij legunt Lumeta.

Luma quadrum fagum, idem in Originib. luma, saga & quadra mollia sunt. perperam apud illum linna scribitur. Non tantum hæc luma, sed etiam hoc lumen dicebant: facile autem ex lumen factum est limbo ab illis qui, quid esset lumen, ignorabant. Itaque illud ejusdem Isidori in Glossis: Limbus, navis piratica, vel clavis in ueste regia, sive ipsa ueste illustrabit illis Trebellij in vita Quieti: eo usque ut tunica & limbi. & penula matronales in familia ejus hodièq; sint, quæ Alexandri effigiem de limbiis variantibus monstrant. ibidem enip

rotunda est, Solique ex diametro opponitur. Plin. lib. 18. quum vero occidente Sole oritur (scilicet Luna ex adverso) ita ut pariter aspiciantur, tunc erit plenilunium. Interlunium, quum apparere desierit, & nova sit, & coeunte, vel silenti luna. Vnde lunæ conjunctio dicitur dies silentis lunæ. Luna vigesima, pro vigesimo die post novam lunam. Plin. lib. 2. c. 97. Aestus idem triduo in mense consistit, septima, octava, nonaque luna. ¶ Quarta luna, nati, *τελείῳ γένεσι* dicuntur, qui parum feliciter nati sunt, ut autor est Eustath. in lib. Isid. 2. Propterea quod Hercules hac luna natus feratur, cuius omnis vita voluptatum omnium expers, ac laborum plena fuit. Dici potest & in eos, qui laboribus sibi neutiquam frugiferis fatigantur. Herculis videlicet exemplo, qui juvandis aliis sudavit, sibi inutilis. Diem, Aquam, Solem, Lunam, Noctem, hæc argento non emo. Plaut. Asin. sc. 3. a. 1. Lunæ hebdomadibus Athenis agitabantur convivia. Gell. c. 2. lib. 1. De lunæ Eclipsi. Plutarch. in Æmilio. Lunula & luna in calceis patriciorum. Juven. Satyr. 7. & ejus Interpres. ¶ Luna sitiens, sive secca. Propertius.

Nunc licet in trivis secca requiescere luna.

Plin. Favonio flante, aut luna sitiente Idem, luna decrescente ac secca. ¶ Luna dubia, i. intermenstrua, vel intermestræ, & menstrua. Virg. Samonicus cap. de comitali morbo,

*Ipse Deus memorat dubia per tempora luna
Conceptum.*

Lunula, dimidia. *ξηρὰς saharon.* σελωδίον. GAL. Petite lune. ITAL. Piccola luna. GERM. Ein mondin. HISP. Pequeña luna. ANGL. A little moon. } Plaut. in Epidic. Lunulam, atque anellum aureolum in dito. Ceterum hic Plauti locus indicat, Lunulam, sive lunulas, fibulas esse ad Lunæ similitudinem factas, quas Graeci interpretantes lxx. apud Isa. cap. 3. pluviosus veiterunt: hoc est, quod scribit Hieronymus. habere mulieres in lunæ similitudinem bullas dependentes. Vide supra in Luna. Lunulas in calceis Romani nobiles habebant, quæ & Lunæ dicebantur. Juvenal. Sat. 7.

Felix & sapiens & nobilis & generosus

Appositam nigra lunam subtexit aluta

Indicat Senatorem Romanum. Ita Martial. lib. 2.

Lunata nusquam pellu & nusquam toga.

Statius in Silv. ad Crispin.

Primæque patricia clausit vestigia luna.

¶ Item bullæ in formam lunulæ propendens. Gl. A. L.

Lunaris, e, quod ad lunam pertinet, σελωδής, ut Lunaris ratio, Lunaris annus. Plin. lib. 15. cap. 39. Lunaris annus, qui mense uno suum efficit cursum. Ovid. 14. Metam.

Carulus, & vultum ferrugine lucifer atra

Sparsus erat, sparsæ lunares sanguine currus.

Idem 5. Fast.

Sed quoque cum stellis nulla gravitate retentus:

Et vos lunares exilisisti equi.

Cic. in somn. Scipion. Quam ob causam summus ille cæli stelliferi cursus, cuius conversio est incitator, acuto & excitato moveretur sonno: gravissimo autem hic lunaris & infimus.

Lunaria, herba, minor à Fuchsio vocatur. Verula ad philtra utuntur, sicuti & ophioglosso. Lege Gesn. de lunaria minore, sive petrea, ut ipse cognominat in commentario de admirandu herbis, ubi confitat eos, qui hanc herbulam epipactin vocant.

Luno, as, are, in modum lunæ, quando in cornua curvatur, flecto. *ξελωδή πανώ.* GAL. Faire & tourner ou courber en forme de lune ou croissant.

ITAL. Torcere à guisa di luna. GERM. Nach des mons gestalt biegen.

HISP. Plegar en guisa de luna. ANGL. To make crooked lyk the moone. } Ovid. 1. Amor.

Lunavitque genu sinuosum fortiter arcum, id est, intendit.

Lunatus, a, um, quod est ad lunæ similitudinem factum, vel quod habet speciem lunæ. *ξελωδής, πλευρός.* GAL. Cornu comme la lune, fait en Croissant. ITAL. Ch' a forma di luna cornuta. GERM. Gestalt oder gebogen rote der Mon wahn er erst neu worden ist. HISP. Plegando en guisa de luna. ANGL. Made lik the moone horned. } ut, lunateum ferramentum. Columell. lib. 12. cap. 54. Deinde, sicut consueverunt salgamarij, decussatim ferramento lunato incidito. Tres enim sunt figuræ crescentis lunæ, nam modò curvatur in cornua, modò in orbem circumacta, ut quum est plena, & Soli adversa: modò dimidio orbe cæsa: hoc est, quum æqua proportione dividitur: & ob id à nostris dividua, à Græcis δημότου vocatur. Virg. lib. 1. Æneid.

Dicit Amazonidum lunatus agmina peltis

Pentheslea furens.

Classis lunata, Lucan. lib. 3. Cauda lunata delphinorum, Senec. OEdip. Frons lunata vituli, Claudian. de rapt. Proserp.

Lunatici, dicuntur qui fitore laborant, non illo quidem perpetuo, sed intervallis quibusdam recurrente. { εἰ σελωταὶ αὐτοὶ. GAL. Lunati-ques, ou molades par lunes. ITAL. Lunaci, che impazzano à punti di luna. GERM. Monsüchtige. HISP. Lunaticos, alunados, locos por lunas. ANGL. Lunatiques, sickat certaine tymes of the moone. } Quod mali genus inde nomen accepit, quod lis qui ipso interlunio nati sunt, familiare esse consuevit: sive quod statim lunæ ratione intervallis soleat reverti. Iul. Firm. 4. Math. Et si luna male fuerit collocata, aut spasticos, aut lunaticos, aut caducos facit. Vide Samonicum cap. de comitali morbo.

Lunatica, quæ fiunt plenilunio. Gl. Isid.

Lunatica mulier, lunæ obnoxia.

Lunista, lunæ peritus, & intercalationis ejus. Novar.

Lunæ, Hetruriæ oppidum ad mare situm, fœcundissimis candidi matmoris fodinis, quod ab eo lunense dicebatur, olim nobilitatum.

Vulgò Luni. Plin. lib. 3. c. 6. cap. 6. Adjectit idem Nepos, Mamurram totis ædibus nullam nisi è marmore columnam habuisse, omnes solidas è Caristio, aut lunensi. Lucanus lib. 1.

— quorum qui maximus auro,

Arunis incoluit deserta mænia Luns, &c.

Lunensis caseus, A luna urbe nomen accepit, quæ fuit in ea parte Hetruriæ, quæ Liguriæ proxima est. Erat autem hoc casei genus sola

magnitudine laudatum, ut quod librarum mille pondus nonnumquam exquaret: unde inter servorum obsonia refertur à Martiale, lib. 14.

Caseus Hetrusca signatus imagine Luna.

Praestabis puerus prandia mille tuis.

Plin. lib. 11. c. 42. Mistum Hetruriæ atque Liguriæ confinium Lunensem mittit, magnitudine conspicuum: quippe & ad singula milia pondus premitur.

Lunæ promontorium, Hetruriæ promontorium est, non procul à Mætra fluo: cuius meminit Ptolemæus lib. 3. cap. 1. ἡλιοῦ ἄκρα. ¶ Est item ejusdem nominis promontorium in Lusitania, non procul à Tagi ostio, apud eundem Ptol. lib. 2. cap. 5.

Lunarum, Promontorium Lalætanorum in Hispania Tarraconensi, cuius meminit Ptol. lib. 2. cap. 6. Alio nomine, Mons Iovis.

Luneburgum, Luneburg. urbs Germaniae, titulo Ducali clara.

Lunus deus, qui Luna. ¶ Lunus est cinetus, quem publicè habent servi.

Lüo, ui, Persolvo, exolvo, pendo. { בְּשַׁת הֶשְׁכִּית שְׁבֵלָה schillém שְׁבֵלָה ghamal שְׁבֵלָה padshah שְׁבֵלָה ghaal שְׁבֵלָה chippér שְׁבֵלָה nikah שְׁבֵלָה. GAL. Payer, faire faire, souffrir punition. ITAL. Purgare, pagare. GERM. Beaten/büßen. HISP. Lastar, ò pagar la pena. ANGL. To paye satisfie, to suffer punishment. } Liv. lib. 1. ab Urbe, Ut tamen debito supplicio scelus lueret: id est, debitum sceleri supplicium solveret. Dictum putatur à verbo Græco λύω, quod inter cætera significat etiam purgo, aut λύει λύει, quod est lavare, sive ablucere. ¶ Luere poenas, est dare poenas, seu ferre supplicium. Cic. Attic. lib. 3. Itaque mei peccati luere poenas. Sic luere supplicium, est supplicio affici. Iustin. lib. 1. Qui cuncte capi potuerunt; supplicia crucibus luerunt. Luere capite, est capite plecti. liv. 9. ab Urbe, Obsides etiam sexcenti imperati capite luerunt. ¶ Luere maculas sanguine, est abstergere, purgare, eluere, & tum à lavando quidam ductum volunt. Cic. in Verrem aet. 7. Errabas, Verres, & vehementer errabas, quum tæ maculas furorum & flagitorum tuorum, sociorum innocentium sanguine luere arbitrabare. Luere peccata, est delictorum supplicium ferre. liv. 8. bell. Mac. Ego tamen & cum aliis pro dignitate imperij vestri coactis luere peccata sua, pacem pepigi. Litigatior luit petulantiam patroni. Quintil. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Sicilicet in saperis etiam fortuna luenda est.

(i. danda poena obterrem.) Luere poenas suppliciis meritis. Velleius. Piaculis luere fulgur. Gell. cap. 5. lib. 4. Luere piaculum, Idem cap. 6. lib. 4. Item luere noxam pecunia. Livius lib. 8. d. 4. Luere sponsonem, Idem lib. 9. ab Urbe. ¶ Luere aliquando est pretium redemptionis redemptori offerte, ait Bud. Ulpian. Qui status controversiam patiuntur, non debent per id tempus militare: sed nec hi qui ab hostibus redempti sunt, prius quam luant. Item res oppigneratas soluta pecunia liberata. Imperator in Insit. Sed eti rem obligatam creditori aliquis legaverit, necesse habet heres eam luere, &c. Luere i. dissolvete, ex multis locis Varr. de Ling. Lat. probat Victorius cap. 24. lib. 13. Ut à plu, plui, & pluvi reperitur; sic à luo, lui, & luvi. Lucil.

Tantalū qui poenas ob facta nefaria luvit.

Lüttür, impersonale. Lucan. lib. 2. §.

hac eadem luatur

Quicquid Romani meruerunt pendere mores.

Lüttö, nis, Redemptio, liberatio. { שְׁבֵלָה pidhjón שְׁבֵלָה schillum שְׁבֵלָה gheullah. λύσις, λύπη. GAL. Rachat, payment de rançon. ITAL. Pagamento che si fa per riscatto. GER. Beaglung. HISP. Paganimento de rescate. ANGL. Redemption, paying of ransom. } Ulp. de capt. & post rever. l. patre. Si patre redempto, & ante luitiōnem defuncto, filius post mortem ejus redemptiois quantitatē offerat, dicendum est suum ei posse heredem existere.

Lütfürüs, particip. Luitura poenas puppis, Claud. 4. Paneg.

Lunchus. Utitur hac voce Tertullianus de coron. mil. Quos interdiu exorcismis fugavit, noctibus defensabit incumbens & requiescens super luncho, quo per ossum est latus Christi. Lanceam militis intelligit, que deos Gentilium, id est, dæmones defenset, quos ipse miles Christianus ante fugaverat. B. Rhen. Ego est à λύπῃ, vox castrensis.

Lüendüs, Ovid. 1. Trist.

Sicilicet in superis etiam fortuna luenda est.

Luto, as, are, frequentativum à luo. Habes qui & cuius rei causa fece- rim Hecatomben, in quo, ut puto, quoniam est luere solvere, lutavi, id est, lui. Ex Norio.

Lüpär, Lupanar, Lupanarius, Lupatum. Vide Lupus.

Lüpérical, à Lupa dicitur, Locus sub Palatino monte sacratus ab Evandro Pani Deo Arcadiæ, qui Lyceus vocatur, cò quod non finat lupos in oves savire. Quamvis quidam ita appellatum velint, quod Lupa ibi Remum & Romulum nutriversit, non sicut. Ovid. 2. Fast.

Illa loco nomen fecit, locus ille Lupercal:

Magna dati nutrita præmia latris habet.

Lüpérical, Solennia quædam sacra dicebantur, quæ mense Februatio à Lupercis siebant in honorem Panos pastorum Dei, λυκαῖα. Cicer. ad Quint. fratr. lib. 2. Hodierni diei res gestas Lupercalibus habebis. Servius enarrans illud Virg. 8. Æneid.

Hic exultantes Saltos, nudisque Lupercos.

Quum, inquit, in honorem Panos Lupercaliorum solemnitas celebraetur, pecora Romanorum subito à latronibus rapta sunt. Illi proiectis vestibus, persecuti sunt latrones: quibus oppressis & receptis animalibus, propter rem à nudis prosperè gestam, consuetudo permanit, ut nudi Lupercalia celebrarent. Lupercalia unde & cuiusmodi, l'utarch. in Rom. & in Cesare.

Lüpérici, Sacerdotes erant Panos pastorum Dei, qui Lupercaliorum die nudi per urbem cutisabant, prægnantiūque mulierum manus, utrōque caprina pelle feriebant: qua re & fœcunditatem, & facilem partum fieri putabant. ¶ Dicti autem creduntur Luperci à Pane Deo pastorum, cui sacra & ritus faciebant in Lupercali. Græci cum Pana vocant Lyceum, deducto nomine λυκαῖα, hoc est, à lupo, quod oves à lupis tueri credebatur. Vel à Lyceo monte Arcadiæ, in quo Pan colebatur. Ovid. 2. Fast.

Quid verat Arcadia hisclos de monte Lupercos?

Faunus in Arcadia templo Lyceus habet.

Cic. 2. Philipp. Insectorum M. Antonium, quod in Lupercalibus, in quibus se debeat Cæsar amictus toga purpurea, in fessa aurea coronatus, se Lupercum exhibuerit.

Lupiæ, Germaniaæ flavius Pomponio lib. 3. Conjectura est, inquit Vadianus in Melam, eum esse, quem hodie Necharum vocant, qui haud longè à Danubij fontibus ortus per VVitembergensem ducatum lapsus, moxque in Occasum versus Rhenum seorsum illabitur. *Sirabo* longè secus quam Pomponius, lupiam in Visurgim deferri ait, ut lupiæ nomine, non Necharus, sed is amnis, quem hodie Fulda vocant, intelligatur. Tacitus (ad eo in re tantilla variant scriptores) lib. Augustæ historia 2. Lupiam vocat amnem non in Rhenum, sed in Oceanū elapsum. Hæc Vadianus. Cujus viri alioqui diligentissimi lapsum tam lupinum satis mirari non possum, præsertim in suæ Germaniaæ chorographia. Constat enim lupiam Bructerorum (hodie VWestphalos appellant) fluvium esse, qui etiæ hodie nomen retinet, & tantummodo in i. mutato, non præcul à Badenborna nascentem, ad cuius caput extat oppidulum, quod Germani sua lingua *Lipensprings* quasi Lipiæ fontem appellant: aliudque circa medium ferè fluminis tractum visitur oppidulum, quod eodem cum fluvio nomine *Lipiam* nominant. Labitur autem in Rhenum (quod & Mela asserit) circa Vesalam agri Clivensis oppidum.

Lupurdum Ptolemao lib. 2. cap. 15. Urbs Germaniaæ, hodie Myrina. Vulgo Meissen.

Lupinus, i. & lupinum, substantivum. Leguminis genus est omnium amarissimum; quod sui circumactu agricolis horas etiam nubilo die ostendit. *Hippocr. Gal. Du lupin. It. Al. Lupino. GER. Feigbonen wolfs schotten. Hisp. El altramuz.* Dictus autem putatur lupinus, à lupo natura, quod non minus terram appetat, voraxq; illius sit, quam lupus; & tellurem adeo amat, ut quamvis fructuoso solo conjectum inter folia veprisque, ad terram tamen radice perveniat. Vide Plin. lib. 18. cap. 14. Horat. 1. Epist. 7.

Nec amen ignorat quid distent atra lupinis.

Vide Erasmi. in Chiliad. Virg. 1. Georg.

— tristisque lupini

Sustuleris fragiles calamos.

¶ Lupinus etiam est munus in comediiis, verum representans.

Lupio, i. ire, de valde esultentibus. Plaut. Curcul. sc. 3. a. 2. lupiunt fauces fame.

Lupus, i. Animal rapax, quod nulli notum non est. *Ἐπει τέτοιος λύκος.* GAL. Un loup. ITAL. Lupo. GER. Ein wolf. Hisp. Lobo. ANGL. A wolf. Hujus fæmin. est lupa. Ovid. 1. Trist.

Excusa est avidi dentibus agna lupi.

Horat. Epod. 15.

Dum pecori lupus, & nautis infestus Orion
Turbaret hybernum mare.

Virg. 3. Georg.

Quid lynxes Bacchi varia & genus acre luporum,
Atque canum?

Horat. Epod. 16.

— habitandaque fana

Aprie relinquunt & rapacibus lupi.

Virg. 6. Æneid.

— pleno lupus insidiatus ovili.

Velleius, Nunquam defuturos Italiae libertatis raptore lupos, nisi sylva (Romana) excisa esset. Item, Quasi lupus cluriens metui, ne in me faceret impetum. Plaut. Capt. sc. 3. a. 4. Ut malis lupos apud oves linquere, quam hos domi custodes. Idem Iseus. sc. 2. a. 1.

Vtque rapax stimulante fame, cupidusque crux, in

Incuspiditum capiat ovile lupus.

Ovid. Eleg. 5. lib. 1. Trist. ¶ Est etiam lupus, pisces genus, quem Romani olim pisibus omnibus prætulerunt, & cōsque præcipue, qui in Tyberi inter duos pontes capi essent: quos catillones, hoc est, liguitores vocabant: metaphorâ ducta ab hominibus gulosis & delicatis, quos ideo Catillones vocabant antiqui, quod assumptis cibis, ipsos etiam catillos lingerent. *λαγός.* Est enim hic pisces voracissimus, stercoisque, ac latrinarum avidissimus sectator, à nullo fordiū genere temperans. Paulus Iovius in eo libello, quem de pisibus Rom. edidit, Spigolam vocari ostendit: multisque argumentis eorum opinionem convincit, qui hunc, Sturionem esse putaverunt. Plin. lib. 9. cap. 17. Postea præcipuum autoritatem fuisse lupo & asellis, Cornelius Nepos, & Laberius Poëta Mimorum tradidere. Luporum laudatissimi, qui appellantur lanati, à candore molliaque carnis. Martial. 1. 3.

Laneus Eugani lupus excipit ora Timavi,

Æquoreo dulces cum sale pastus aquæ.

Idem lib. 2.

Mullum dimidium, lupumque totum.

¶ Item lupus, genus est freni asperimi, quod & lupatum dicitur, à lupinis dentibus, qui inæquaes sunt, quorum propterea morsus est asperrimus. His frenis utebantur Galli. Ovid. lib. 4. de Tristibus.

Tempore paret eques lentis animosus habens,

Et plauso durus accipit ore lupos.

¶ Item lupus, est instrumentum aduncum, quo vasa quæ in puteum forte ceciderunt, extrahuntur: *λαγός.* Græco vocabulo, & à nostris arpaço nominatur. Liv. 8. bell. Punic. In alios lupi supernæ ferrei injecti, ut in periculo essent, ne suspensi in murum extraherentur. ¶ Itē aranei genus. Plin. lib. 11. cap. 4. luporum nomine minimi non texunt. ¶ Hoc nomine etiam dicta est herba, quæ asparagi vice mandi solet: quæ & lupus salicarius appellatur, quod salices ad similitudinem vitis ascendat. Hanc herbam Officinaæ vocant lupulum, Galli houblon. Ea utuntur Belgæ ad coniendum cervisiam admistis frugibus. ¶ Item lupus (ut Palladius autor est) ferula manubriata vocatur. ¶ Ovem lupo commisisti. Terent. in Eunucho. Concinne hoc utemur proverbio, quoties ei servandum aliquid committitur, cuius gratia custodem magis oporteat adhiberi. Cic. 2. Philipp. Etenim in concione dixerat se custodem futurum urbis, usque ad Calendas Maias ad urbem exercitum habiturum. O præclarum custodem

Calepini pars 1.

ovis (ut aiunt) lupum. Custosne urbis, an direptor, & vexator esset Antonius? Quadrare videtur quoties inimico negotium committitur, eique qui nobis pessimè velit; propterea quod lupus & agnus genuino quodam odio dissident. ¶ Lupo agnum eripere. Plaut. Pœn. Lupo agnum eripere postulant, nugas agunt. Hoc uti possumus proverbio, ubi quis frustra conatur prædam recipere, cui semel manus injecti rapax aliquis. Improbum enim videtur, sperare futurum, ut lupus agnum semel arreptum amittat. ¶ Lupus est in fabula, proverbium est notissimum, quo utimur quoties nostro sermoni supervenit is, de quo loquemur, & nobis sua præsentia amputat loquendi facultatem. Proverbium tractum est à ludi natura, quem ferunt iis, quos prior aspicerit, vocem includere. Ad quod alludit Virg. 6. Eclog.

— vox quoque Mærim

Iam fugit ipsa; lupi Mærim videre priores.

¶ In raucum dicitur, & cui vox repente sit adempta. Festivius dicetur in eos, qui metu alicuius obticescunt, alioqui feroce. ¶ Lupum auribus tenere, proverbium est, quod in re anticipi periculosaque dici solet. Nam qui auribus lupum teneret, nec cum dimittere audet, nec retinere potest sine periculo. Sueton. in Tiber. 10. cap. 2. 5. Cunctandi causa erant metus undique imminentium discriminum, ut sepe lupum se auribus tenere diceret. Lupus aquilam fugit, *λύκος ἀπὸ φύσης.* Ubi periculum emens evitari non potest. Aquilam enim, alata quum sit, frustra lupus fugit. ¶ Lupus ante clamorem festinat, *λύκος ἀπὸ τῆς φύσης αὐτοῦ συνέδεται.* Ubi quis admissi conscius, ultra timet priusquam accusetur; siquidem lupus, simulatque prædam rapuit, mox properat aufugere, ne coorto rusticorum clamore, veniat in periculum. ¶ Ale luporum catulos, *λύκαι λυκιδεῖς.* Proverbium est, teste Theocriti interprete, in eos qui laeduntur ab iis, de quibus bene meriti sunt: aut in ingratis. ¶ Lupus hiat, *λύκος ἵζεται.* Dicebatur si quis re multum sperata, multumque appetita frustatus discederet. Aut enim lupum prædæ inhalantem rictu late diducto accurrere, quasi frustretur, obambulare hiantem: Arist. in Lystrata. ¶ In laqueos lupus, *εἰς τρύγα οὐ λύκος.* Quum improbus quispiam tandem in extremum adducitur discriben. ¶ Ex ore lupi, *εἰς λύκος σφράγεται.* Ubi tes quæpiam præter spem recipitur, quæ jam planè periisse videbatur. ¶ Ut lupus ovem amat, *εἰς λύκος αἴρει φίλα,* qui sui commodi gratia simulat amorem: nam is vulgo dicitur amor, quum revera sit odium. Socrat. in Phædro. ¶ Lupus pilum mutat, non mentem, *λύκος τὸν τείχον, εἰ τὸν πάντας ἀπάντη.* Senecta canitatem affert improbis, non item aufert malitiam. ¶ Lupus est homo homini, non homo, quum qualis sit, non novit. Plaut. Asinæ. sc. 4. a. 2. Hoc proverbio monemur, ne quid fidamus homini ignoto.

Lupus, aris, scortor, meretricor. Non.

Lupus, i. Salicatus memoratus à Plinio vulgariter lupulus. Græci hodie vulgo Bryon dicunt, nimirus, à Bryonia similitudine. Utuntur eo ad coquendam cervisiam. *{ GAL. Houblon. GERM. Hopfen. Hisp. Hombrezillo. }*

Lupæ, æ, fœmininum. *{ λύκη, πόρη. GAL. Louve, paillarde publique. ITAL. Lupa, bagascia, putana. GERM. Ein wölfin: Hisp. Loba, à la pute del bordel, à ramera. ANGL. Ashe wolf, a common hoore. }* Plin. de vīris illustr. Ad vagitum lupa accurrit, eosq; uberibus suis aluit. Ovid. lib. 3. de arte amandi.

— rapida traxis ovile lupa.

¶ Ponitur tamen, quandoque pro meretricie, quod ut lupa edendi, in hæc quæstus appetens sit. Plutarch. in Rom. Plaud. in Epid. Devotunt mores virginis longè, ac lupæ. Cicer. pro Mil. Ille qui semper secum scorta, semper exoletos, semper lupas ducebat. Sic lupa dicta fuit Laurentia uxor Faustuli, nutrix Romuli & Remi, quam id cognominis volunt ex moribus traxisse, quod corpus suum pastoribus vulgaret, & quia stuprum Iliæ admissum fuit in luco aræ, & lupos Martis tutelæ gemitis superstitione suppedituit; concurrentibus nominum favoribus, à vera lupa fera, Romulum lactatum fuisse finixerunt.

Lupanæ, Prostibulum, ganeum, in quo lupæ, hoc est meretrices prostari. *{ λυγνός, γαμαριπένος. GAL. Bourdeau, ou bordel. ITAL. Chiasso, bordello. GERM. Ein hurenhaus. Hisp. El burdel. ANGL. A brothels house. }* Quint. lib. 7. c. 4. An reprehensus in lupanari cum aliena uxore, adulter sit, queritur. Juven. Sat. 6.

Intravit calidum veteri cencione lupanar.

Oblitum lupanar, Catullus.

Lupanarium, ij. lupanar. *{ λυγνόβοσκενος. ANGL. A brothels house. }* Ulp. 1. 27. §. 1. D. de peti. hæred. Licet à lupanario perceptæ sint: Nam & in multorum honestorum virorum prædiis lupanaria exercentur.

Lupanarius, lupanarij dominus. Lampr.

Lupanaris, e, ut infamia lupanatis apud Apuleium, pro spurca & foeda fama, qualis esse soler meretricibus. *{ λυγνογραπής. GAL. De bourdeau. ITAL. Di bordello. GERM. Das des hurenhaus ist. Hisp. Cosa de burdel. ANGL. Of a brothels house. }* Ambros. Cum meretricibus se taberis in contubernio lupanari.

Lupor, aris, ari, Scortari, meretricari. *{ λυγνά, πρόγνων. }* Turpilius apud Nonium. Qui cum meretricie per vias habitu nostro lupantur. Antiquum.

Luparilus, ij. qui venatur lupos. *{ λυκοθητες. GAL. Chasseur de loups. ITAL. Cacciatore de lupi. GERM. Ein wölfs idger. Hisp. Caçador de lobos. ANGL. That hunteth wölfes. }* Servius in comment. Georg. Constat enim luparios carnibus tinctis veneno lupos necare.

Lupatum, i. lupus pro freno asperimo. *{ λυγνόβοσκενος. GAL. Un mors de bride fort rude, un frein fort aspre. ITAL. Morso aspro, duro. GERM. Ein schärf gebiss wie man es den rossen einlegt. Hisp. El freno de la brida, à del coscoja. ANGL. A sharpe bitte for an horse. }* Virg. 3. Georg.

— pressaque negabunt.

Verbara dura pati, & duria parere lupatim.

Dicta lupata (ut Servius inquit) à lupinis dentibus, qui inæquaes sunt, unde & eorum morsus vehementer obest. ¶ Lupatus masculino genere dixit Solinus cap. 57. Isque adeo sprevit lupatos, ut de industria cernuatru ruina & sc. & equitem patiter affigeret.

R.R. 2

Lupinæ,

Lūpīnūs, a, um, quod est lupi. **GAL.** De loup. **ITAL.** Lupino, di lupo. **GERM.** Das desf wolfs ist / der von einem wolff. **HISP.** Co- sa perteneciente à lobo, à loba. **ANGL.** Belonging to a wolf. **Cicer. in Catil.** Quem inauratum in Capitolio parvum atque lactantem uberibus lupinis inhantem fuisse meministis. **Plin. lib. 18. cap. 11.** Lupino quoque adipe, vel medulla suum, fricari oculos contra lippituidines præcipiunt.

Lūrā, (inquit **Festus**) Os culei, sive utris, ab antiquis dicebatur. **LURCO,** as, à lura, ob ingluviem. Cibum cum aviditate nimia sumo. **GAL.** Manger avidement. **ITAL.** Inghiottere. **GERM.** Sehig fressen/schlemmen. **HISP.** Tragar mucho. **ANGL.** To eat greedily like a glutton. **Pompon.** Syru apud Nonium, lardum lurcabat lubens.

Lürçör, aris, deponens, idem Lucil. **Satyr. 2.**

Vt lurcetetur laridum & carnaria furtim.

Lürconēs, dicti sunt gulosi, bonorum suorum consumptores, comedones edaces. Sic dicti à Lura, Fest. **GAL.** Gourmands, qui dependent tout leur bien en gourmandise. **ITA.** Ghiottoni, gulosi. **GER.** Schlemmer/prasser/die ir hab vnd gut vnnüchlich verdempfen. **HISP.** Gulosos à glotonas. **ANGL.** Gluttones, gulliguttes. **Plaut. in Persa**, Perenniserve, lurco, edax, furax, fugax. **Lucil. Satyr. lib. 5.** ut citat Nonius,

Edito lurcones, comedones, vivite ventres.

Suct. de clar. Gram. c. 15. Laſtaurum, & lurconem, & nebulonem, pōpinonémique appellans, & vita scriptisque monstrorum.

Luria oxymelum appellatum, quod aceti & mellis permixta conficitur materia, unde & dulcedinem retinet, & acorem.

Lürídūs, a, um, à similitudine luræ, i. utris coriaci. Quicquid est supra modum pallidum, quasi loridum, seu loro percussum, & lividum factum. **GAL.** jermkrák. **ANGL.** meurtri d'escorgées, blaffard. **ITAL.** Pallido, molto. **GER.** Ganiz bleych. **HISP.** Cosa de color amarillo. **ANGL.** Pale as beaten with whip-pes, wanne. **Horat. lib. 3. Carm. Od. 4.**

Mixérétique parties fulmine luridum Missos ad orcum.

Ovid. 1. Metam.

Lurida terribiles miscent aconita novacea.

Horat. 4. Carm. 13.

& refugit te, quia luridi.

Dentes, quia ruga

Turpant & capitis nives.

Viden illi corpus macelis maculari luridis. Plaut. **Capt. sc. 4. a. 3.** **Ovid. 15. Metam.**

Solis quoque tristis imago

Lurida sollicitis præbebat lumina terris.

Idem 14. Metam.

me luridus occupat horror.

¶ Lurida, avis, icterus.

Lürör, is, masc. gen. Pällor. color subflavus. **GAL.** jerakon. **ANGL.** Palleur. **ITAL.** Pallidezza. **GERM.** Bleiche/rotlēnsarb. **HISP.** Amarillez. **ANGL.** Paleness, waneness. **Lucr. lib. 4.**

Lurida præterea sunt, quæcunque tueruntur

Arquati; quia luroris de corpore eorum

Semina multa fluunt simulacris obvia rerum.

Lūscīnīā, x, Avis cantus suavitate præcellens, quæ & philomela appellatur, ita dicta, ut volunt, quod lugens canat, aut certè quod canat ante lucem. **GAL.** Rossignol. **ITAL.** Rossignolo, lusignuolet. **GERM.** Ein Nachtgal. **HISP.** Ruyseñor. **ANGL.** The nightingale. **Plin. lib. 10. cap. 29.** Lusciniis diebus ac noctibus continuis quindecim garrulus sine intermissione cantus, densante se frondium germe, non in novissimum digna miratu ave, **Horat. 2. Serm. Satyr. 3.**

Luscinias soli impenso prandere coemptas.

Poëtae fabulantur Philomelam à Tereo violatam in hanc avem fuisse mutatam, ad quam fabulum alludit **Martial. lib. 14.**

Flet Philomela nefas incesti Tereos, & qua

Muta puella fuit, garrula fertur avu.

Ob eandem causam & Attis dicitur. Fuit enim Philomela patria Atheniensis, Pandionis regis filia. **Martial. lib. 6.**

Sic ubi multisona ferret sacer Attide lucus.

Animadvertisendum contra plures, qui hanc fabulam tradiderunt, existimasse Gorgiam, Philomelam in hitundinem, Prognem sororem ipsius in lusciniam conversam fuisse: quam etiam opinionem sequutus est Marcus Varro. Lusciniola luctuosæ canere existimatur, atque esse ex Attica Progne in luctu facta avis. Et Virg. Ecl. 6.

Quas illi Philomela dapes.

Ex comment. Petri Victorij in 3. lib. Rhetoricorum Aristot. Nec quantum lusciniæ dormiunt, *οὐ δὲ ἀνδρεῖς οὐ γάρ τις.* In eos convenit, qui somni sunt parcissimi, lusciniæ minimum dormire referuntur, vel propter Ityn extinctum vel propter timiditatem. Potius dictum videtur, quod lusciniæ vernis mensibus per omnem ferè noctem perpetuo canu cantant.

Lūscīnōlā, diminutivum. **GAL.** Pecc. roſſignol, roſſignolet. **ITAL.** Picciolo lusignaolo, lusignoletto. **GERM.** Ein kleine nachtgat. **HISP.** Pequeño ruyseñor. **ANGL.** A little nightingale. **Plaut. in Bacch. Pol ego quoque meruo lusciniolæ ne defuat cantio.**

Lūscīosūs, sive luscitosus, is dicitur teste Nonio, qui ad lucernam non vider. **GAL.** Qui a courte veue. **ITAL.** Che ha corta vista. **GER.** Obersichtig, ein blinhang, der bey dem siecht nicht gesicht. **HISP.** El que tiene corta vista. **ANGL.** Pooreblind. **Varro disciplinarum lib. 8.** ut citatur à Nonio, Vespere non videre quos appellant lusciosos. Idem etiam Andabais. **Ædepol** idem cæcus non lusciosus est. Budæus in ann. lusciosos sive luscitosos eos dici existimat, qui proprius admota oculis vident, remora vero non: quod genus homines res intuendas oculis ferè contingere solent, & limis etiam clusisque oculis aspicere, et solumque à Græcis μύων vocari ait. De Myope, quem lusciosum vocant, Gell. 1.2. lib. 4. Miror lolio vicitate te, &c. Tu cæcus, non lusciosus. **Plaut. Mil. sc. 2. a. 2.**

Luscito, nis, Virtus visus, quod Græci νεφελωνία, νεφελωνη dicunt, Ulpian. in 1. idem filius §. nem. ff. de ed. edicto, luscitionem quidam putant, ubi homo lumine adhibito nihil vider. Quidam tamen nescitionem, quidam elusionem hic legunt.

Luscitus, μύων. Onom.

Lūscūs, i, qui altero captus est oculo. **GAL.** Lousche, borgne. **ITAL.** Losco. **GERM.** Eindugig. **HISP.** Tuerio, minguado de un ojo. **ANGL.** That hat bot one eye, poore blind. **Qualis** fuit Annibal, de quo Juvenal. **Satyr. 10.**

Quum Getulæ ducem gestaret bellua luscum.

Ædepol lenones novisti, lusce, lepidè. (Suprà dixerat, unicule.) **Plaut. Curc. sc. 3. a. 4.** Reddidi lusco liberto tuo M. Quos luscos libertos, &c. **Ibid.** Vide Juvenalis Interpretem Sat. 7. **Cic. lib. 2. de Orat.** Et tamen id dixit, quod in omnes luscos conveniret. **Martial. lib. 8.**

Oculo Philenis semper altero plorat:

Quo siat istud quaris modo? lusca est.

¶ Compositum Elusco, as, quod est luscum facio, & oculum eruo, μηδέ. **Scribit Julianus Jureconsultus.** Aquilia lege teneri cum, qui cluscaverit discipulum in disciplina.

Lūsīo, vide **Ludo in Ludus.**

Lusitania, Λυστινία, Tertia Hispaniæ pars, ad Septentrionem, Durio amne à Tarraconensi provincia, ad Ausium, à Betica Ana fluvio dimpta: cuius descriptionem vide apud Plin. lib. 4. c. 21. & Ptolemaui lib. 2. c. 5. Strabo tamen lib. 3. lusitaniam ad Austrum Tago flumine terminat. Dictam autem volunt lusitaniam à Luso & Lygia. Liberi patris Comitibus, qui cum bacchantes in Hispaniam secuti sunt, ut tradit lib. 3. c. 1. Hodie Portugaliam appellant.

Lūsīo, vide **Ludo in Ludus.**

Lusius, Λυσίος, Arcadiæ fluvius frigidissimus, Gortyniam vicum præterfluens, in quo Jovem primum ablutum fuisse Arcades afferunt, & nomen accepisse putatur. Vide Cælium Rhodig. lib. 13. c. ult. **¶ Fuit** lusius quidam, Marij ex sorore nepos, qui quum Trebonio generoso adolescentulo vim afferte conaretur, ab eodem occisus est. Valer. lib. 6. c. 1. Clusum appellat.

Lusipat, Λυσιπάτης Ptol. lib. 3. c. 1. Calabriæ urbs, Lupia Plinio.

Lussoi, Λυσσοί, urbs Arcadiæ, ubi Melampus Præti filias lavit, & ab insania liberavit. Civis lusius, lusiates, luteus, Steph.

Lūstria, & Tubi Lustria. **Ovid. 5. Fast. in fine.**

Lustrum, i, Ferarum habitaculum in sylvis, latibulum, latebræ à luto, ut Servius putat, eo quod apri suésque sylvestres in lutoferè locis sua habeant cubilia. **¶** Τοῦ sother τοῦ sothoch. αὐδαῖος, ηγαῖος. **GAL.** Caverne où se retirent les bestes sauvages és bois. **ITAL.** Habitazione di fieri, caverna dove se retiranno gli animali salvatici. **GERM.** Ein hûle der wilden thieren. **HISP.** Lugar de las fieras. **ANGL.** A cave or denne where wold beast's haunleth. **¶** Alij putant lustrum per antiphrasim dictum, quod minimè sit luce illustratum, sed obscurum & immundum. Virg. 1. Georg.

Non absunt illis saltus ac lustra ferarum.

¶ A qua similitudine ij, qui in locis abditis ac sordidis desidiae ac ventri indulgent, in lustris agere vitam dicuntur. Propter quod & lustra dicuntur popinae & lupanaria, ubi scorta delitescant. **¶** Τοῦ προτίτης, τὰ προβοκαῖα. Cic. 2. Philipp. Quum omnes impuritates impudicæ in domo quotidie suscepitis, vino lustrisque confessus. **Idem Cassio,** Quæ autem in lustris, & in vino commentatio potuit esse? **Plaut.** Afin. sc. 2. a. 2. Corruptæ & liberis lustris studet. **Idem Cura. sc. 2. a. 4.** Lenones male suadendo & lustres lacerant homines. **¶** Lustrum item dicebatur sacrificij quoddam genus, quo urbis lustrandæ gratiâ, sus, ovis, & tauri immolabantur. **Liv. lib. 2.** Omnes centuriæ & equites in Campum Martium convocati, sue, ove, tauro, cæsis immolarunt: quod lustrum dictum, sicque à sacrificio illo censu obtinuit nomen lustri. **Idem lib. 5. d. 5.** lustra sacrificare. **Lustrum** autem quemadmodum Varro est autor, à luendo dicitur, id est, solvendo; quod quinto quoque anno vestigalia per Censores locata persolvebantur: & à civibus tributa conferbantur. **¶** Quia vero census ipse, sive lustrum quinto quoque anno habebatur (quo temporis spatio durabat Census magistratus, invaluit consuetudo, ut lustra appellatione, spatiū quinque annorum appelletur: quod Olympias apud Græcos dicitur, id est, quinquennium: ita tamen ut quadriennio exacto, quinto quoque anno incunte, lustrum peractum intelligatur).

Iamque decem lustris omni sine labe peractus,

Ovid. Eleg. 8. lib. 4. Tripl.

Novémque

Addiderat lustris altera lustra novem,

Idem Eleg. ult. lib. 4. Tripl. **¶** Η νενενέα, η μετανέα, η τετρανέα. **GAL.** Espace de cinq ans. **ITAL.** Spacio di cinque anni. **GERM.** Ein zeit fünff jar begreiffend. **HISP.** Espacio de cinco años. **ANGL.** The space of five years. **¶** Plin. lib. 2. c. 47. Omnium quidem (si libeat observe minimos ambitus) fedre easdem vices quadriennio exacto Eudoxus putat, non ventorum modo, verum & reliquarum tempestatum magna ex parte. Et est principium lustri ejus semper intercalari anno Caniculae ortu. Intercalarem annum dixit, quem bissextilem dicimus. Ulpian. in 1. 4. §. 1. D. de rebus cred. Nam et si colonus post lustrum completerum fructus perceperit condici eos constat. **Tacitus** secundum lustrum dixit, ut secundam Olympiadem, de ludicro quinquennali loquens Romæ instituto. **Hæc Budæus.**

Lustrius, frater mariti. **Gl. A. L.**

Lūstro, as, Peragro, ambio, circumago, abeo, viso. **¶** Τοῦ σαταῖνος σαταῖνος. **GAL.** Environner, tournoyer, parcourir. **ITAL.** Circondare. **GERM.** Durchgehren, umbgehren / beschwaren. **HISP.** Andar en derredor del lugar. **ANGL.** To environne, to go about. **¶** **Lataut.** lib. 2. Sed luna quæ oībem illum signiferum triginta dierum spatio lustrat. **Cic. lib. 5. de finib.** Cur ipse Pythagoras, & Egyptum lustravit, & Persam magos adiit? **Virg. lib. 3. Eneid.**

quod turior hospita lusters

Æquora, & Ausonio possis considere porci.

Idem lib. 4. Geog.

Arváque Riphais nunquam viduata pruinis

Lustrabat.

Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Tripl.

Sævus anhelanti mœnia lustrat equo,

¶ Interdum significat expiare. **¶** Τοῦ chippér της nikáh. dyvíçç, dññadjuçç. **GAL.** Purgare. **ITAL.** Purgare. **GERM.** Reinigen. **HISP.**

Lleno de lodo. ANGL. Full of clay. Plin. lib. 18. cap. 19. Lutosam terram ne tangito. Columell. lib. 12. cap. 54. Raporum quam rotundissima sumito, eaque, si sint lutosa, detergito; & summam cunctem novacula decerpito.

Lütüentus, a, um, Lutosus. ξπλώδης, βοσκόδης. ANGL. Diritie. Colum. lib. 2. de arboribus, c. 12. Lutulentam terram neque arare, neque fodere oportet. Cic. in Salust. Itaque nihil aliud studet, quam ut lutulentus sus cum quovis voluntari. Horat. 1. serm. Satyr. 4. de Lucilio.

Quum flueret lutulentus, eras quod tollere velles.

Lutensis, e, luto nutritum. Plin. lib. 9. cap. 37. Purpuræ nomine alio pelagiae vocatur. Earum genera plura, pabulo & solo discreta. Lutense putri limo, & algense enutritum alga vilissimum.

Luto, as, luto, inficio, sive obliquo. ξπλώα. GAL. Enduire ou salir de boue.

ITAL. Infangare. GERM. Mit leim oder latt bestreichen, mit latt oder that mauren. HISP. Enlodar con lodo. ANGL. To desile with clay. Cato de re rustic. c. 92. Postea conspergo it amurca bene omne quod lutaveris.

Ponitur etiam pro maculate, Mart. lib. 14.

No lutet immundum nitidum ceroma capillos.

Usus est Pers. satyr. 3.

— crassisque luteatus amomus.

Luto, exsolvo; à luo.

Luto, lavo. Gloss. Cyrill. ολύνω, luo, luto, labo, leg. lavo.

Lutor, ήλιαστος. Gloss. id est qui judicat. Scap. V. ήλιαστος. Lutor, id est pallor, squallor, ut ex Apulecio interpretatur Laurenbergius.

Lütatius, particip. Lampr. in Heliogabal. Sed ubi primùm lutati sunt tili statuatum, milites omnes exarserunt.

Lütescere. Significat luteum fieri, & in luti morem mollescere. ξπλώ-αζ. GAL. Se convertir en boue. ITAL. Divenir fango. GERM. Zu that werden/ sind werden wie der that. HISP. Ser enlodado. ANGL. To roaxe clay or lyk clay. Cato de re rustic. cap. 28. Nam quæ limo, cœnōque lutescant ut ante jam dixi, conchyliis magis & jacentibus apta sunt animalibus. Nonius ex Poëta veteri,

Sanguine diluitur tellus, cava terra lutescit.

Gell. cap. 11. lib. 18.

Lütamentum, i, Paries, aliudve opus ex luto confectum, luteo oblitum. ξπλώε. GAL. Chose faire de terre, ou boue. ITAL. Cosa fatta di terra, o loto. GERM. Ein leimine oder kaftige wand. HISP. Cosa hecha de lodo, o de tierra. ANGL. A wall or any thing made of clay. Cato de re rustic. cap. 28. Neque mures cava facient, neque herbae nascentur, neque lumenta scindent se. Plaut. Capt. sc. 2. a. 2. Multos homines lutulentos reddidit.

Lütarius, a, um, quod in luto degit. ξπλωτος. GAL. Qui vit en boubier. ITAL. Chi vive nel fango. GERM. Das in dem that oder mau lebt. HISP. Cosa que vive en el lodo. ANGL. That liveth in the clay. Ut Testudines lutariæ, apud Plin. lib. 32. cap. 4. Lutarius nullus, qui ex luto sibi pabulum petit, vilissimum ex omni nullorum genere, teste Plin. lib. 9. cap. 7.

Lütium, Iotium. Gloss. Lucium. ξπλώ, lege Lotium ξπλώ, Lütum, Herba eadem est, quam & luteam diximus vocari, quam olim cœruleo suberitæ, chrysocollam adulterinam faciebant. λυτιάζων quibusdam, Virg. 4. Ecloga,

Ipse sed in pratis aries jam suave rubenti

Murice jam croco maturabit vellera luto.

Vitruvius, luteum appellat per tres syllabas. Unde nonnulli etiam apud Virgilium, Luceo, legendum censem, duabus postremis syllabis in unam contractis.

Lutzenburgum, Utbs in Gallia Belgica sita. GERM. Lutzenburg.

Lüx, ucis, Splendor, fulgor, claritas, & propriæ ea, quæ à Sole diffusa, orbem illustrat. ξπλώρ. φως. GAL. Lumière, clarté. ITAL. Luce, splendore. GERM. Leicht. HISP. La luz. ANGL. Light, clearness. Cic. de divin. Si Deus erat, cur se contra naturam abdidit, ut patefactus aratro lucem aspiceret? Hinc lucem intueri dicimus, pro vivere ac vita frui. Quoniam autem dies clara est, quemadmodum nocte obscura, usurpatur quandoque pro die, sicut nocte pro tenebris. Gell. lib. 2. cap. 29. Alta luce orta, avis in pastum profecta est. Martial. lib. 8.

Quum facias versus nulla non luce ducentos.

Cic. pro Mil. Centesima lux est hæc ab interitu P. Clodij, & opinor, ultra. Alia lux fori. Quintil.

Non tibi nunc primum lütæ mea raptus ero.

Ovid. Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Luce mihi gestum est,

Idem 13. Metam. (de Viuße.) Luce lucebit hoc jam. Plaut. Cœrc. sc. 3. a. 1. Sum tibi Jupiter, alius Fortuna, lux. Idem Capt. sc. 1. a. 4. Invisam habebis lucem. Senec cap. 3. de consol. ad Marc. Tibull. lib. 4.

Seu celer hybernas (Sol) prope at decurrere luce,

Ovid. 3. Fast. Lucibus impexus. (i. diebus) Item lux narrandi. (i. perspicuitas.) Quintil. Prima luce, hoc est, ubi primū cœperit dilucescere: sicut contraria, Primis tenebris, id est, incipiente iam nocte. Terent. Adelph. Cœterum rus cum filio, cum prima luce ibo hinc. Ubi Donatus cum primo lucu, legit: ita enim ait, Cum primo lucu, veteres dicebant, Luceum pro luce, seu Sole ponentes. Ergo, Cum primo luctu, id est, quum primū Sol cœperit lucecere. Liv. 1. ab Urbe. Ut omnes ciues Romani, equites, pedestresque in suis quisque centuriis in campo Martio prima luce adessent. Cœsar lib. 1 bell. civ. Prima luce. In primam lucem differre convivium. Suet. in Cœs. c. 81. Lux autem dœs ἡλικη dicta est: ἡλικη enim veteres Græci appellant primam lucem, quæ præcedit Solis exortum: quod etiam summum mane dicitur. Aliquando idem est quod splendor & nitor. Lucret. lib. 4.

Viridis cum luce smaragdi.

Virg. 1. Æneid.

Exultat telis & luce coruscus ahena.

Aliquando est vitæ usus. Cic. 1. Tusc. Tamen objiciebatur interdum animo metus quidam, cogitanti fore aliquando finem hujus lucis, & amissionem omnium vitæ commodorum. Lucem rapuisti Ciceroni, (i. vitam.) Velleius. Lucis usuram alicui date, est finire cum vivere. Cic. in Verr. act. 7. Cur, inquam, civibus Romanis, quos piratae cœperant, securi statim percussis, ipsis piratis lucis usuram tam diuturnam dedisti? In luce, pro in Repub. vel in publico, dicit venustè.

Idē in Cat. Majore. Nec verò ille in luce modò, atq; in oculis civium magnus, sed intus domique præstantior. ¶ Lux mea, blandiendi vox, qua mulierculis blandimur. Martial. ad Gell.

Si non mentiris, si verum, ux mea, dicit.

¶ Lux, pro oculis. Stat. lib. 11. Theb. Et effossæ squalent vestigia lucis.

¶ Luces in plurali, pro stellis, Cic. in Arato,

Ille qua fulgent luces ex ore corsuco.

Luci, adverbium, Interdiu, de die. X. Noctu. ξ πολλα ημέρα. GAL. De jour. ITAL. Di giorno. GERM. Am tag/ oder tagzeit. HISP. Entre dia. ANGL. In tyme of day. Cic. 11. Philipp. Quis enim audeat luci, quis in militari via, quis benè comitatum, quis illustrem aggredi? Plaut. in Menachmis, sc. 6. a. 5. O facinus indignum, & malū, Epidamnij cives, herum meum Hoc in pacato oppidoluci deripier in via! Gell. cap. 18. lib. 11.

Luculentus, a, um, quod est luce plenum, clatus, splendidus. ξ πολλα ημέρα. ηλιός ονομασίας. GAL. Fort clair, plein de lumiere. ITAL. Rilucente, chiaro, splendido, pieno di luce. GERM. Heiter, hâlls liecht. HISP. Claro, lleno de luz. ANGL. Bright, full of light. Cic. Treb. Camino luculento utendum. Plaut. in Cœrc. Pulchrum & luculen- tum hoc nobis evénit prælium. ¶ Aliquando accipitur pro ornato, gravi, eleganti. Salust. in Catilina, Tum M. Tullius orationem habuit luculentam, & utilem Reipub. ¶ Ponitur aliquando pro probato, & optimo: ut quum Cicer. ad Attic. lib. 7. dicit, Luculentus autor, & luculenta conditio, id est, optima, vel opima. Plaut. in Rud. Vin' tibi luculentam conditionem ferre me? ¶ Aliquando pro divite. Idem in Capt. Multos jam luctum luculentos homines reddidit. ¶ Aliquando pro magno: Cicer. 7. Philipp. Luculentam tamen ipse plaga accepit, ut declarat cicatrix, M. Vin' tu facinus luculentum In-spicere? Plaut. Men. sc. 2. a. 1.

Luculentér, adverbium, Egregiè & splendidè, valde, multum. ξ πολλα ημέρας.

GAL. Clairement, gentillement. ITAL. Chiaramente, splendidamente.

GERM. Fein, herrlich, scheinbarlich. HISP. Claramente y manifestamente. ANGL. Clearlie, planelie. Cic. 2. de finibus. Quum Græce, ut vi-

deor, luculenter sciām.

Luculentè, Idem. Cic. 1. de divin. Quum ipse paucis interpositis veribus dicas satis luculentè. ¶ Aliquando ponitur pro apertè. Cic. de clari Orat. Et luculentè scriperunt, etiam si minus quam tu politè.

Luculentas, atis antiquum est. Laberius Tucca, ut citat Nonius, Do-

minus noster tua luculentate captus. Cæcilius Hymnide, Vide Lu-

culentatem ejus, & magnificentiam apud eundem.

Luceo, es, xi, Splendeo, lucem emitto. ξ πολλα ηραγόν, φέρειν, φέρειν. GAL. Luire, rendre lumiere & clarté. ITAL. Lucere, resplendere. GERM. Scheinen. HISP. Luzir, o resplender. ANGL. To grieve light, to shine. Cic. in somn. Scipionis, Luna quæ luce aliena. Hoc non multò post luce lucebit. Plaut. Cœrc. sc. 3. a. 1. Hoc lucet, inquam, Res palam est. Idem Merc. sc. 2. a. 2. Quicquid ex disposito lucebit (id est, Mundus) Senec. c. ult. de consol. ad Marc. ¶ Aliquando significat, diem esse. Plaut. in Mil. Vigila, expurgiscere, inquam, lucet.

— Cùm cras lucefere Nonas

Dicimus.

Ovid. 5. Fast. Cic. pro Rose. Amer. Occisus est cœnā rediens: nondum lucebat, quum Amerix scitum est. Idem 7. Verrina, Lucebat jam ferè. ¶ Luceit facem alicui, aut cereum, est, alicui præferre facem, aut cereum. Plaut. Cas. Primum omnium huic lucebis novæ nuptæ facem. Idem in Cœrc. Tute tibi puer es laetus, luces, cereum. ¶ Ejus compo-sita sunt, Alluceo, colluceo, diluceo, eluceo, interluceo, pel-luceo, sive perluceo, reluceo, & transluceo: quorum significata suis explicantur locis.

Lucebit, vulgo diebit. ξ πολλα ηραγόν, ρύπανται γύριται. GAL. Il fait clair, il fait jour, le jour pointé. ITAL. Si fa giorno. GERM. Es tagt/es feht an heiter werden. HISP. Se haze dia. ANG. Ir roxeeth light tord ay. Plaut. in am. hist. Exire ex urbe priusquam lucebat volo. Liv. 4. ab Urbe. Et jam lucebat, omniaque sub oculis erant. Antiqui dicebant, lucebat hoc, cum videlicet Cœlum, aut inane illud spatium intelligerent. Plautus Amph. Eamus Amphitruo, lucebit hoc jam; & Ter. in Heaut. Lucebit hoc jam, cesso pulsare ostium. Item Plaut. Cœrc. sc. 3. a. 1. Hoc non multò post luce lucebit.

Luces, particip. Splendens, conspicuus. ξ πολλα ηραγόν, φέρειν. GAL. Luisans. ITAL. Lucente, GERM. Scheinend. HISP. Luzida, cosa resplandeciente. ANGL. Giving light. Virg. 6. Æneid. Lucentemque globum lunæ. Faces lucentes. Ovid. 3. Fa. Marmora lucentia, Stat. 1. Syl. Tunicae lucentes auro, Idem 9. Theb.

Lucerius, ζως. Gloss. leg. Lucetius. Ita dictus, quia lucis auctor die-sipiter.

Lucibile, φαττιδο. Onom. Serv. in 6. Æneid. Lucens est, quod aliundè illuminatur: lucibile, quod per se lucet: ut patulum est, quod per se pa-tet, patens, quod aperit & claudit.

Lucidus, a, um, Clarus, perspicuus, luculentus. ξ πολλα ηραγόν, φέρειν, φέρειν. GAL. Clair, plein de lumière, rendant clarté. ITAL. Lucido, chiaro. GERM. Das heiter und hâll ist, scheinbar. HISP. Claro, lu-zido, resplandeciente. ANGL. That giveth light full of light. ut, lucida nox, apud Plin. lib. 2. cap. 7. Ovid. Epist. 2. 1.

Nec premit articulos lucida gemma meos.

Idem 1. Fast.

Lucidior visa est, quam fuit ante domus.

Horat. 1. Carm. Ode 3.

Sic fratres Helena lucida sydera, &c.

¶ A quo Pellucidus, & Translucidus, ξ πολλα ηραγόν. Quint. lib. 8. Similiter illa translucida, & versicolor quorundam elocutio res ipsas efficiunt. Lucidum autem, & luminosum differunt; quod lucidum sit, vel per se splendidum, vel facile illuminetur, seu quod aperto celo lu-men accipit: luminosum verò, quod multis foraminibus illuminatur. Corn. Frent. Lucida ratio, & lucidior caussa. Quintil. Lucidissimam causam ostendere. Idem.

Lucefér, Stella Veneris, ita dicta quum antegreditur Solem: quum sub-sequitur, Hesperus. Cic. lib. 2. de nat. deor. & Varr. 3. de re rustic. c. 5.

ξ πολλα ηραγόν, φέρειν. GAL. L'estoile du jour. ITAL. Stella diana. GERM. Der morgenstern. HISP. El eluzero del alva. ANG.

The